

CEL CE DĂ VIZIUNEA

BRUCE WILKINSON

împreună cu DAVID & HEATHER KOPP

TRADUCEREA

DANIELA DOMAINSCHI

Toți avem o viziune!

Poate nu poți s-o descrii. Poate ai uitat-o. Sau poate nu mai crezi în ea. Dar ea există.

Să facem cunoștință cu Omul Obișnuit, un Nimeni care își părăsește Țara de baștină ca să-și urmeze Marea Viziune. Când l-a convins Cel ce dă Viziuni să evadeze din Zona lui de Confort, Omul Obișnuit a pornit în călătoria vieții sale – învingând Împotrivitori la Graniță, străbătând Pustiul și luptându-se cu Uriașii firoși din Țară.

Această parabolă a zilelor noastre te va face să pornești în propria ta aventură îndrăzneată. Ceea ce la început ar putea să pară un drum plin de obstacole este în realitate un șir de oportunități care te vor ajuta să-ți împlinești menirea. Autorul de succes Bruce Wilkinson va fi Instructorul tău de Viziuni, care te va ajuta să-ți cunoști sufletul și îți va oferi soluții practice.

Este timpul să pornești în călătoria vieții tale. Fie ca inima ta să cânte pe măsură ce îmbrățișezi tot ceea ce Dumnezeu a sădit în ea cu dragoste.

CUPRINS

Prefață.....	6
--------------	---

PARTEA I PARABOLA CELUI CE DĂ VIZIUNI

Capitolul 1	
Omul Obișnuit își îmbrățișează Marea Viziune.....	8
Capitolul 2	
Omul Obișnuit își părăsește Zona de Confort.....	12
Capitolul 3	
Omul Obișnuit întâlnește Împotrivitori în Zona de Frontieră.....	15
Capitolul 4	
Omul Obișnuit intră în Pustiu.....	19
Capitolul 5	
Omul Obișnuit găsește Sanctuarul.....	23
Capitolul 6	
Omul Obișnuit ajunge în Valea Uriașilor.....	27
Capitolul 7	
Omul Obișnuit prosperă în Țara Promisiunii.....	32

PARTEA II
CĂLĂTORIA SPRE MAREA TA VIZIUNE

Introducere	
Fă cunoștință cu Instructorul tău de Viziuni.....	36
Capitolul 8	
Pentru aceasta te-ai născut.....	38
<i>Cum să identifici și să îmbrățișezi Marea ta Viziune</i>	
Capitolul 9	
Trăind dincolo de graniță.....	45
<i>Ce trebuie să știi ca să treci dincolo de Zona ta de Confort</i>	
Capitolul 10	
Împotrivire neașteptată.....	51
<i>Cum să vorbești cu și să beneficiezi de pe urma Împotrivitorilor tăi din Zona de Frontieră</i>	
Capitolul 11	
Diamante în Pustiu.....	57
<i>De ce Pustiul nu este altceva decât Pierdere</i>	
Capitolul 12	
O invitație surprinzătoare.....	63
<i>Cum reușește oaza Sanctuarului să te transforme pe tine și Viziunea ta</i>	
Capitolul 13	
Inima unui Războinic.....	69
<i>Ce-ți trebuie ca să-i învingi pe Uriașii din calea ta</i>	
Capitolul 14	
Trăind din plin Marea ta Viziune.....	74
<i>De ce Țara Promisiunii este numai începutul</i>	

*Această carte este pentru toți aceia
care au sperat sau au crezut vreodată
că pot face ceva remarcabil în viața lor.*

*David și Heather Kopp au avut o contribuție vitală
la realizarea acestei cărți.
Angajarea, iscusința și încurajarea lor
au constituit o profundă sursă de inspirație.
Mulțumesc bunilor mei prieteni
pentru că au fost Campioni pentru acest Vizionar.*

*Dar cel mai mult aș vrea
să-L fac cunoscut pe Cel care dă cu adevărat Viziuni.
Pentru că fără El nici unul dintre noi n-am avea
o Viziune irezistibilă pentru care să ne dedicăm viața.*

PREFAȚĂ

Crezi că orice om de pe pământ s-a născut cu o viziune pentru viața lui?

Oriunde aș călători în lume – fie prin cartierele foarte costisitoare din Manhattan sau prin satele din Africa de Sud – nu cred să existe un om care să nu aibă un vis sau o viziune. Poate nu e în stare s-o descrie. Poate a uitat-o. Sau poate nu mai crede în ea.

Dar ea există.

Eu numesc această dorință înflăcărată, universală și puternică Marea Viziune. Ca și codul genetic care descrie pasiunile și abilitățile tale unice, Marea ta Viziune a fost țesută în ființa ta încă de la naștere. Tu ești singura persoană cu o Viziune exact ca a ta.

Și o ai dintr-un motiv: ca să te atragă spre acel fel de viață pe care îl iubești din naștere!

Bine ai venit la noua mea carte, *Cel ce dă Viziuni*, un ghid practic și inovator pentru realizarea Marii tale Viziuni.

Cel ce dă Viziuni este formată din două părți.

Partea I este „Parabola Celui ce dă Viziuni“. Aceasta este povestea Omului Obișnuit, un Nimeni care își părăsește Țara de baștină ca să-și urmeze Marea Viziune. Parabola îl urmărește pe Omul Obișnuit în călătoria lui spre Viziunea lui. Această poveste îți va prezenta ideile importante despre care doresc să îți vorbesc în secțiunea următoare.

Partea II se numește „Călătoria spre Marea ta Viziune“. În aceste pagini eu voi fi Instructorul tău de Viziuni, ajutându-te să rezolvi problemele și să ajungi la importante realizări personale. Această secțiune își propune să te inspire în timpul călătoriei spre Viziunea ta. Pentru a te ajuta și mai mult, te invit să vizitezi www.TheDreamGiver.com, unde vei găsi soluții interactive, ziditoare pentru oamenii care își urmează Viziunea.

Pentru a alege o parabolă care să ne învețe despre Viziuni, am căutat să urmez o lungă și onorată tradiție de a transmite principii importante de viață printr-o povestire simplă. C. S. Lewis și *Cronicile lui Narnia*, de exemplu. Sau John Bunyan și *Călătoria creștinului*. Și cine ar putea uita parabolele Bunului samaritean și a Fiului risipitor? Pentru a comunica adevărul oamenilor din toate timpurile și culturile, parabola pare să fie cel mai puternic instrument de învățare disponibil.

Dacă vei citi *Rugăciunea lui Iabeț*, vei întâlni un om foarte puțin cunoscut din Vechiul Testament care a refuzat să se mulțumească cu mai puțin. El a dorit cu disperare să iasă din circumstanțele și perspectivele mărginite în care se născuse. Așa că a strigat la Dumnezeu pentru binecuvântare, pentru hotare mai largi și pentru puterea și protecția care să le însoțească. Și Dumnezeu a spus da.

Dacă te vei ruga așa, viața ta se va schimba. Dumnezeu îți va extinde hotarele. El va îndrepta viața ta într-o direcție în care vei putea prospera, dar totodată în care vei înfrunța dificultăți mai mari decât ai înfruntat vreodată înainte.

În această carte, voi numi această direcție Viziunea Lui pentru tine.

Orice Vizionar află curând că drumul spre viitorul pe care îl dorește cu adevărat este blocat cu obstacole amenințătoare pentru Viziune. De aceea foarte mulți se întorc. Dar ceea ce mulți nu realizează – și ceea ce am pierdut și eu mulți ani de zile – este că

fiecare obstacol este în același timp și o *oportunitate* importantă. Obstacolele vin într-o ordine precisă și fiecare dintr-un motiv foarte promițător.

Cu cât vei înțelege mai bine călătoria spre Viziunea ta și ceea ce Dumnezeu lucrează în viața ta, cu atât mai puțin probabil îți vei abandona Viziunea.

Deci lasă-mă să te întreb: Ai avut ca și copil un vis pe care l-ai pierdut pe drum? Ai acum un vis care pare imposibil de urmat? Ai impresia că Dumnezeu a uitat pur și simplu să-ți dea o Mare Viziune? Sau îți urmărești visul, dar experimentezi cădere după cădere?

Dacă răspunsul tău la una din aceste întrebări este da, atunci cartea aceasta este pentru tine! Te rog să mergi împreună cu mine în călătoria vieții tale.

Fie ca inima ta să cânte în timp ce îmbrățișezi ceea ce ai fost creat să fii și să faci.

Cu căldură,

Bruce Wilkinson

Johanesburg, Africa de Sud

P A R T E A I

PARABOLA CELUI CE DĂ VIZIUNI

CAPITOLUL 1

OMUL OBIȘNUIT ÎȘI ÎMBRĂȚIȘEAZĂ MAREA VIZIUNE

Nu de mult și nu departe, un Nimeni pe nume Omul Obișnuit trăia în Țara de baștină.

Fiecare zi era aproape la fel pentru Omul Obișnuit. Dimineața se scula și se ducea la Slujba lui Obișnuită. După lucru, mânca aproape aceeași cină pe care o mâncase cu o seară înainte. Apoi se așeza în scaunul lui și se uita la cutia care îi fascina pe cei mai mulți dintre Nimeni în mai toate nopțile.

Uneori, Cel Mai Bun Prieten venea și se alătura Omului Obișnuit în fața cutiei. Uneori, Omul Obișnuit se ducea la părinții lui și se uitau împreună.

În general, nu se întâmplau multe lucruri în Țara de baștină care să nu se fi întâmplat și înainte. Omul Obișnuit se considera mulțumit. El găsea că ordinea stabilită era sigură. El făcea parte din mulțime. Și de cele mai multe ori nu-și dorea decât ceea ce avea.

Până în ziua când Omul Obișnuit a avut un sentiment mic și supărător că ceva măreț lipsea din viața lui. Sau poate sentimentul era că *el* lipsea de la ceva măreț. Nu era sigur.

Micul sentiment a crescut. Și cu toate că Nimenii din Țara de baștină nu așteptau în general neprevăzutul, Omul Obișnuit a început să-l dorească.

Timpul a trecut. Apoi, într-o dimineață, Omul Obișnuit s-a sculat cu aceste cuvinte răsunând în mintea lui: *Ceea ce-ți lipsește, ai deja...*

Cum se poate una ca asta? Omul Obișnuit s-a uitat peste tot. Și în cele din urmă a descoperit că într-un colțisor al inimii lui era o Mare Viziune. Marea Viziune i-a spus că el, un Nimeni, era făcut să devină un Cineva și destinat să realizeze Lucruri Mari.

Sărind din pat, Omul Obișnuit a mai descoperit ceva – o pană lungă, albă care se odihnea pe pervazul ferestrei lui. De unde a venit? Ce însemna aceasta? Zguduit de emoție, Omul Obișnuit a înțeles că fusese vizitat de Cel ce dă Viziuni.

Acum, Omul Obișnuit auzise zvonuri despre diverși Nimeni din Țara de baștină care s-au trezit având o Mare Viziune. Dar nu și-ar fi imaginat niciodată că lucrul acesta ar putea să i se întâmple și lui.

S-a grăbit să se îmbrace, în timp ce Marea lui Viziune bătea cu vioiciune în pieptul său. Ardea de nerăbdare să ajungă la Slujba lui Obișnuită și să-i spună Celui Mai Bun Prieten această veste.

Dar în drum spre lucru, Omul Obișnuit și-a dat seama că avea o problemă. Marea lui Viziune era *prea* mare pentru un Nimeni ca Omul Obișnuit. I-ar fi jenă să spună cuiva. Chiar și Cel Mai Bun Prieten ar râde probabil de el.

Totuși, Omul Obișnuit era prea mișcat ca să țină viziunea numai pentru el. Cum l-a văzut pe Cel Mai Bun Prieten, i-a și ieșit din gură vestea: „Cel ce dă Viziuni mi-a dat o Mare Viziune! Am fost făcut să devin un Cineva și destinat să realizez Lucruri Mari!“

Cel Mai Bun Prieten s-a arătat surprins, dar n-a râs. „Asta-i foarte ... *mare*“, a spus el. „Dar dacă aș fi în locul tău, n-aș vorbi prea mult despre această Viziune a ta. Nimenii de pe aici ar putea să te considere nebun“.

Omul Obișnuit nu vroia să pară nebun. Așa că după aceasta a ținut Marea lui Viziune numai pentru el.

Zi după zi Omul Obișnuit făcea act de prezență la Slujba lui Obișnuită. Dar în timp ce lucra, se gândea la Viziunea lui. Se gândea cât de minunat ar fi să facă ceea ce-i plăcea să facă în loc să viseze doar la aceasta.

Dorința înflăcărată a Omului Obișnuit după Marea lui Viziune creștea mereu, până când, în cele din urmă, și-a dat seama că nu va fi niciodată fericit dacă n-o va putea urma. De ce oare Cel ce dă Viziuni n-a făcut posibil lucrul acesta?

Dacă Cel ce dă Viziuni n-a făcut-o, cum ar putea Omul Obișnuit să părăsească vreodată Țara de baștină? Avea multe plăți și cheltuieli. Avea îndatoririle lui curente. Mulți Nimeni se bizuiau pe el pentru multe lucruri.

Omul Obișnuit se simțea prins din toate părțile. Timpul trecea, dar nu se schimba nimic.

A început să-și urască Slujba Obișnuită. *Nu pentru aceasta am fost făcut*, își spunea el. *Știu sigur!*

După un timp, a început să se neliniștească gândindu-se că poate nu primise de fapt Marea Viziune. Poate că totul a fost doar o închipuire a lui.

Și devenea tot mai trist din zi în zi.

Într-o seară, după lucru, Omul Obișnuit s-a dus la părinții lui să se uite la cutie. Dar cutia lor era stricată, astfel că în casă domnea o liniște mare. Era liniște și pentru că Mama lui se dusese să facă cumpărături la Alimente Obișnuite.

În liniștea aceea Omul Obișnuit a început să se gândească din nou la Viziunea lui. S-a uitat la Tatăl său care ședea în scaunul lui citind singura pagină a ziarului *Știrile Nimănu*. Poate *el* m-ar putea ajuta.

„Tată“, a spus Omul Obișnuit, „Sunt tot mai trist din zi în zi. Nu-mi mai place Slujba mea Obișnuită. De fapt, cred c-o urăsc“.

Tatăl și-a ridicat ochii. „Asta-i groaznic!“ a spus el. „Ce s-a întâmplat?“

Înainte să se fi putut opri, Omul Obișnuit a început să vorbească despre Cel ce dă Viziuni și despre Marea lui Viziune. „Am fost făcut să devin un Cineva și să realizez Lucruri Mari!“ a spus el. Și apoi i-a spus Tatălui său Numele Viziunii lui. Îi tremura vocea când vorbea. Era sigur că Tatăl său va râde de el și-l va crede nebun.

Dar Tatăl său n-a râs. „Nu mă mir că te aud spunând aceste lucruri“, a spus el.

„Nu te miri?“ spuse Omul Obișnuit.

„Nu“, spuse Tatăl său. „Ai avut această Viziune de când erai mic. Nu-ți amintești? Obișnuiai să construiești mereu același vis cu bețe și noroi chiar în fața acestei case“.

Atunci Omul Obișnuit și-a adus aminte. *Întotdeauna* avusese Viziunea lui! Era ceea ce întotdeauna își dorise să facă și ceea ce întotdeauna crezuse că ar fi destoinic să facă.

Ochii i s-au umplut de lacrimi. „Tată“, a spus el. „Cred că am fost *născut* să fac asta“.

Omul Obișnuit și Tatăl său stăteau împreună tăcuți. Se părea că și Tatăl său își amintește ceva. După un timp a întreat: „Spune-mi, fiule, când te-ai trezit după Marea ta Viziune, ai găsit cumva ... o pană?“

Omul Obișnuit a fost șocat. „De unde știi?“ a întreat el.

„Cu mult timp în urmă, am avut și eu o Viziune“, a spus Tatăl său. „Și a venit cu o pană lungă, albă. Era o Viziune minunată. Am ținut pana pe pervazul ferestrei mele cât timp am așteptat o ocazie de a o urma. Am tot așteptat. Dar niciodată nu părea posibil ... Până când, într-o zi, am observat că pana se prefăcuse în praf“.

Dintre toate cuvintele triste pe care Omul Obișnuit le auzise vreodată, acestea erau cele mai triste.

Înainte să plece în noaptea aceea, Tatăl său l-a îmbrățișat. „Să nu faci aceeași greșală pe care am făcut-o eu, fiule“, a spus el. „Nu trebuie să rămâi un Nimeni. Tu poți să devii un Vizionar!“

Când Omul Obișnuit a ajuns acasă, s-a dus direct la fereastră și a luat pana lungă și albă. A întors-o cu grijă pe toate părțile în mâna lui. Se gândea la Tatăl său și la Viziunea pe care o părăsise.

Apoi a avut o idee surprinzătoare. Probabil că Cel ce dă Viziuni a dat *fiecărui* Nimeni o Viziune, dar numai unii și-au primit cu bucurie viziunile și doar câțiva le-au și urmat.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât înțelegea mai bine că trebuia să fie adevărat.

Omul Obișnuit știa acum cu siguranță un singur lucru: El nu vroia să repete greșala Tatălui său. N-avea de gând să mai piardă încă o zi așteptând ca Viziunea lui să pară posibilă. Va găsi o cale de a o urma.

Timpul a trecut. Omul Obișnuit lucra din greu la planul său de a-și începe Viziunea. A făcut alegeri grele. A făcut schimbări dificile. A făcut chiar mari sacrificii.

În sfârșit, într-o dimineață, era gata.

Omul Obișnuit a parcurs drumul spre Slujba lui Obișnuită alergând, în timp ce Viziunea lui palpita cu putere în pieptul său. Cum l-a văzut pe Cel Mai Bun Prieten, Omul Obișnuit i-a și spus vestea cea mare: „Știi, Viziunea aceea Mare despre care ți-am vorbit – m-am hotărât s-o urmez!“

Cel Mai Bun Prieten părea îngrijorat. „Știi la fel de bine ca mine că Nimenii care își urmează Viziunile părăsesc Țara de baștină“, a spus el. „Ei pornesc ca nebunii spre Necunoscut, în căutarea unui loc unde –“

„Da, da, știu“, îl întrerupse Omul Obișnuit, „și abia aștept să plec!“

„Dar Omule Obișnuit, această călătorie nu e nici chibzuită, nici sigură. De ce să părăsești Țara de baștină? E atât de confortabil aici. Și apoi, tu ai locuit aici *întotdeauna*“.

„M-am gândit și la asta“, a spus Omul Obișnuit. „Dar Marea mea Viziune este atât de importantă și de minunată, încât nu vreau s-o pierd“.

Cel Mai Bun Prieten a dat din cap. „Deci vrei să devii un Vizionar“, a spus el.

„Sunt un Vizionar!“ a răspuns Omul Obișnuit. „Astăzi am să-i spun Șefului meu că renunț la Slujba mea Obișnuită. Măine îmi voi începe călătoria. Hei, Prietene“, a adăugat Omul Obișnuit cu înflăcărare, „îți dăruiesc scaunul meu și cutia mea!“

Și cu aceasta, Omul Obișnuit a ieșit, fredonând o melodie pe care n-o mai auzise înainte.

Cu o noapte înainte să părăsească Țara de baștină ...

• Omul Obișnuit a hotărât să folosească pana lungă și albă ca să-l ajute să-și aducă aminte Adevărul. A scos un caiet de notițe și a scris pe copertă „Jurnalul Viziunii mele“. Apoi a înmuiat pana în cerneală permanentă și a scris pe prima pagină:

• Cel ce dă Viziuni mi-a dat o Mare Viziune înainte chiar ca să mă nasc. În cele din urmă, pur și simplu m-am trezit cu ea!

• Viziunea mea este ceea ce fac cel mai bine și ceea ce îmi place cel mai mult să fac. Cum am putut să n-o fac atâta timp?

• A trebuit să mă sacrific și să fac mari schimbări ca să-mi urmez Viziunea. Dar merită.

• Mă întristez când mă gândesc că atât de mulți Nimeni pierd un lucru atât de mare.

OMUL OBIȘNUIT ÎȘI PĂRĂSEȘTE ZONA DE CONFORT

A doua zi, Omul Obișnuit s-a sculat la ora obișnuită. Dar în loc să se prezinte la Slujba lui Obișnuită, și-a făcut valiza cu cele necesare. A mai adăugat jurnalul său și o sticlă cu cerneală permanentă. Înainte să încuie ușa, a pus cu grijă pana lungă și albă într-un loc sigur.

Curând, Omul Obișnuit ieșea din centrul confortabil al Țării de baștină, în care locuiau aproape toți Nimenii. El se îndrepta spre Graniță, unde aproape nici un Nimeni nu a mers vreodată.

Omul Obișnuit nu îndrăznise niciodată înainte să meargă pe acest drum. Dar, ca orice Nimeni, știa că cu cât mergi mai departe de centrul Țării de baștină, cu atât lucrurile devin mai puțin obișnuite. Știa de asemenea că cei mai mulți dintre Nimenii care au încercat să părăsească Zona de Confort a Țării de baștină au devenit atât de stingheriți, încât au făcut stânga-mprejur și s-au întors acasă.

Unii au fost atât de fericiți că s-au întors, încât au stat zile în șir în scaunul lor, așteptând să nu se mai întâmple nimic și răsuflând ușurați.

Dar Omul Obișnuit și-a spus că el era altfel decât cei mai mulți dintre Nimeni. El își va urma Viziunea, orice ar fi.

Plin de speranță și încredere, Omul Obișnuit fluiera noua lui melodie în timp ce mergea și visa la Lucrurile Mari pe care avea să le împlinească. Viața nu i se păruse niciodată atât de promițătoare.

Omul Obișnuit nu ajunsese prea departe, când a simțit că nu mai avea chef să fluiera. Nu putea spune de ce, dar pur și simplu nu mai era dispus. Apoi, în timp ce mergea mai departe, a început să fie nervos. Decorul părea schimbat. Frunzele copacilor păreau stufoase, dar în alt fel.

Acum când Omul Obișnuit se gândea la Viziunea lui, și *aceasta* parcă era altfel. Pentru prima dată a văzut că urmarea ei i-ar putea aduce mult disconfort. Va trebui să facă lucruri neobișnuite în locuri neobișnuite. Și nu va mai avea cutia lui la care să se uite.

Apoi a avut un gând și mai tulburător: Pentru a face ceea ce îi plăcea cel mai mult, va trebui să facă ceea ce îl înspăimânta cel mai mult!

Starea Omului Obișnuit a trecut repede de la nervozitate la îngrijorare. Pașii lui au început să încetinească. Și a început să aibă mari îndoieli cu privire la Marea lui Viziune. Ce credea el? El *nu avea* destul talent sau iscusință ca să-și împlinească cu succes Viziunea. Era categoric Incapabil să realizeze Lucruri Mari. Ce se va face dacă va da greș chiar în fața altor Nimeni?

Mai rău, chiar dacă *ar putea* să-și împlinească Viziunea, era categoric Nevrednic. Orice Nimeni putea să vadă că el nu merita să-și trăiască Viziunea. În definitiv, el nu era decât un Om Obișnuit. Poate că Cel ce dă Viziuni a vrut să dea Viziunea unui alt Nimeni mai nobil decât el?

De acum, fiecare pas era mai greu de făcut decât ultimul. Îngrijorarea lui se transformă în frică. Atunci a văzut înaintea lui un indicator. Spunea:

*Ieșirea din Zona de Confort a Țării de baștină
Intrarea în Zona de Frontieră*

Acum Omul Obișnuit era de-a dreptul îngrozit. Sudoarea i se scurgea de pe frunte. Abia mai respira. Nu mai putea să gândească.

Atunci, cum a ajuns la indicator, Omul Obișnuit s-a lovit de un Zid invizibil de Frică.

S-a oprit, fiind incapabil să mai facă un singur pas.

Și-a lăsat valiza jos și s-a așezat pe ea.

Să se întoarcă? se întreba el. Sau să încerce să găsească o cale de a merge mai departe?

Timpul trecea.

Apoi a auzit aceste cuvinte: *De ce te-ai oprit?*

Omul Obișnuit a recunoscut glasul Celui ce dă Viziuni. „Cred că vreau să mă întorc acasă“, a spus el slab. „Nu sunt un Nimeni potrivit să meargă după o Viziune așa de Mare“.

Ba da, ești, a spus Cel ce dă Viziuni. *Pentru asta te-am făcut.*

„Dar nu cred că *pot* să fac asta“, a spus el.

Ba da, poți. Și Eu voi fi cu tine. Eu te voi ajuta.

Omul Obișnuit a rămas unde era. Urmărea o insectă neobișnuită care se târa peste vârful pantofului său. Păsări ciudate zburau pe deasupra capului său.

După un timp, s-a ridicat și a privit cu nesaț spre Necunoscut. Acolo undeva era Marea lui Viziune.

Dar drumul de aici până acolo părea foarte greu.

Apoi s-a uitat lung înapoi spre Țara de baștină. Și-a amintit cu drag de traiul bun și ușor de acolo – Slujba lui Obișnuită, Cel Mai Bun Prieten al lui, scaunul lui, cutia lui. *Era ceva minunat în a nu se întâmpla nimic.*

Omul Obișnuit și-a ridicat valiza și s-a hotărât să facă un pas în direcția aceea, doar ca să vadă cum este.

Se simțea mai bine. Imediat respirația i-a devenit mai ușoară.

Așa că a mai făcut un pas – doar ca să vadă cum va fi cu acest pas.

S-a simțit și mai bine.

A mers mai departe. Cu fiecare pas înapoi spre mijlocul Țării de baștină, Omul Obișnuit se simțea tot mai confortabil. Dar a observat repede că era și din ce în ce mai trist. Și știa de ce: Cu fiecare pas pe care îl făcea se îndepărta tot mai mult de Marea lui Viziune.

Atunci a auzit din nou glasul Celui ce dă Viziuni.

De ce te întorci? a întrebat El.

Omul Obișnuit s-a oprit. „Pentru că mi-e frică! E prea groaznic și prea riscant să părăsesc Țara de baștină“, a spus el.

Da, este.

„Dar dacă am fost *socotit capabil* să împlinesc această Mare Viziune“, a exclamat el, „atunci, cu siguranță, nu mi-ar fi așa de frică!“

Ba da, îți va fi, a spus Cel ce dă Viziuni. *Oricărui Nimeni îi este.*

Omul Obișnuit și-a lăsat capul în jos. S-a gândit o clipă.

„Dar *Tu* ai putea să îndepărtezi această frică. *Te rog*, îndepărtează frica aceasta!“ s-a rugat el. „Dacă nu, nu voi putea merge mai departe!“

Ba da, vei putea, a spus Cel ce dă Viziuni. *Fii curajos, Omule Obișnuit*. Și apoi a plecat.

Omul Obișnuit a văzut clar acum alegerea pe care trebuia s-o facă. Putea să-și păstreze fie confortul, fie Viziunea.

Dar cum să „fii curajos“ când nu ai curaj?

Omul Obișnuit s-a hotărât. Dacă frica n-avea de gând să-l părăsească, va trebui să meargă înainte în ciuda ei.

Tremurând încă, și-a luat valiza, a întors spatele Țării de baștină și a pornit spre indicator. Și cu toate că frica lui creștea, Omul Obișnuit a închis ochii și a făcut un mare pas înainte – chiar prin Zidul invizibil de Frică.

Și acolo a făcut o descoperire nemaipomenită.

De cealaltă parte a acestui singur pas – chiar acela pe care Omul Obișnuit nu credea că-l va putea face – și-a dat seama că răzbișe prin Zona lui de Confort.

Acum Zidul de Frică era în urma lui. Era liber, și Viziunea lui era înainte.

A început să fluiera din nou în timp ce mergea și Marea lui Viziune pulsa plăcut în pieptul lui.

Mai târziu în ziua aceea ...

Omul Obișnuit și-a scos jurnalul și pana lui lungă și albă și a scris Adevărul despre Zona lui de Confort.

- A fost greu să-mi părăsesc Zona de Confort. Dar ar fi fost și mai greu să-mi las în urmă Viziunea, și mă bucur că n-am făcut-o.

- Încă nu mă simt vrednic sau capabil să-mi împlinesc Viziunea, dar Cel ce dă Viziuni mi-a promis că o să mă ajute.

- Acum știu un secret: Pot „să fiu curajos“, chiar dacă simt că mi-e frică.

- Marea mea Viziune era de cealaltă parte a aceluși Zid invizibil de Frică. A trebuit să pășesc prin el. Nu credeam că am să pot, dar am putut.

OMUL OBIȘNUIT ÎNTÂLNEȘTE ÎMPOTRIVITORI ÎN ZONA DE FRONTIERĂ

Nu departe după indicator, cărarea Omului Obișnuit a început să coboare. În față a văzut Apele Mari și podul spre Necunoscut. Între el și pod era Zona de Frontieră, o întindere deschisă de pământ plat.

Omul Obișnuit a fost surprins să vadă, stând în mijlocul Zonei de Frontieră, câțiva Nimeni din Țara de baștină. Unul dintre Nimeni, care părea mai cunoscut decât cei mai mulți, se grăbea spre el.

Era Mama lui.

Ea a venit repede și l-a strâns în brațe pe Omul Obișnuit. „O, Obișnuitule!“ a strigat ea. „Copilașul meu! Slavă Domnului că am ajuns aici la timp!“

„Dar cum ați ajuns aici așa de repede?“ a întrebat el.

„Când *nu vrei de fapt* să părăsești Țara de baștină“, a spus ea, „nu trebuie să răzbești prin toată acea neliniște înspăimântătoare!“

„Dar de ce sunteți aici?“

„Nu trebuie să mergi mai departe!“ a spus ea. „Am fost *așa de* îngrijorată când am auzit că părăsești Țara de baștină! Știu că ne-ai spus că o să pleci, dar n-am crezut niciodată că o vei face. Spune-mi sincer, ce *gândești*? N-ai nici o siguranță! Poți să te rănești. Ba chiar să mori!“

„Dar asta-i Marea mea Viziune, Mamă!“ a spus Omul Obișnuit. „E o Viziune minunată și vreau s-o urmez“.

A încercat s-o reasigure pe Mama lui. I-a spus că așa cum se întâmplă de obicei cu Marile Viziuni, a lui era doar puțin periculoasă. Dar aceasta părea s-o îngrijoreze și mai mult pe Mama lui.

Pe când traversau Zona de Frontieră, Omul Obișnuit i-a remarcat pe Unchiul lui și pe Prietenul Cel Mai Bun.

Unchiul Omului Obișnuit a venit primul. „Deci, te-ai hotărât să devii Vizionar“, a spus el acuzator. „Îți dai seama că mergi complet împotriva oricărei tradiții a acestei familii? De ce să devii *tu* un Cineva când noi toți am fost întotdeauna fericiți că suntem Nimeni?“

Înainte ca Omul Obișnuit să apuce să răspundă, a venit Cel Mai Bun Prieten. „Am fost îngrijorat înainte, Omule Obișnuit“, a spus el grav, „dar cu cât m-am gândit mai mult la aceasta, cu atât am fost mai convins că tu nu vei putea reuși în aceasta. Nu pot să stau pur și simplu și să văd cum te prăbușești înfrânt!“

Omul Obișnuit a rămas încurcat și fără replică. Auzise un zvon despre Împotrivitorii de la Frontieră. Dar el credea că dacă ar fi adevărat, Împotrivitorii ar

trebui să fie Nimeni pe care el nu-i cunoaște. Nu și-ar fi imaginat niciodată că ar fi unii dintre Nimenii care îl cunoșteau cel mai bine!

Acum Mama lui, Unchiul și Cel Mai Bun Prieten stăteau *toți* tăcuți înaintea lui, împiedicându-l să vadă podul spre Marea lui Viziune. Cum va reuși să treacă de ei? Oare ar trebui să încerce? Avea nevoie de timp ca să se gândească.

I-a rugat pe Împotrivorii lui să-l aștepte. Apoi a mers singur jos la marginea apei și acolo s-a așezat pe o piatră mare.

Privind dincolo de Apele Mari, Omul Obișnuit se tot gândea. S-a gândit până a început să creadă că poate Împotrivorii lui aveau dreptate. Poate că nu era bine să-și urmeze Viziunea.

Apoi Omul Obișnuit a auzit un glas care l-a chemat pe nume. Când s-a întors să vadă cine era, a recunoscut pe un Cineva. Era Campionul, un vechi prieten din Țara de baștină care fusese un Nimeni.

„Campionule!“ a exclamat Omul Obișnuit. „Ce cauți aici?“

Campionul s-a așezat pe piatră lângă el. „Când am auzit că ai devenit Vizionar, mi-am dat seama că *trebuie* să vin“, a spus el. „Știam că vei avea nevoie de ajutor“.

„Mulțumesc“, a spus Omul Obișnuit cu un suspin greu. „Dar i-ai văzut pe toți Împotrivorii mei?“

„I-am văzut“, a spus Campionul. „Sunt Împotrivitori, cu adevărat. Dar gândește-te la mine ca la Călăuza ta de la Frontieră. Vreau să te ajut să străpungi opoziția lor“.

Apoi Campionul l-a ajutat pe Omul Obișnuit să înțeleagă ce se întâmplă. „Mama, Unchiul și Prietenul tău Cel Mai Bun fac doar ce este firesc“, a spus el. „Când ai părăsit Zona ta de Confort, ai zdruncinat-o pe a lor cu adevărat. Fiecare dintre ei va avea ceva de pierdut dacă tu îți vei continua drumul“.

„Înțeleg aceasta“, a spus Omul Obișnuit. „Dar ce trebuie să fac acum? Cum pot să-i aduc pe toți Împotrivorii mei de partea mea?“

„Ei bine, s-ar putea să nu poți. Înțelepciunea este cheia. Încearcă să înțelegi ce anume îi motivează. Caută partea bună a îngrijorărilor lor. Pe unii Împotrivitori va trebui pur și simplu să-i lași în pace sau să-i eviți. Dar cei mai mulți Împotrivitori de la Frontieră au îngrijorări care te pot ajuta să-ți clarifici planurile. În felul acesta un Vizionar transformă opoziția în oportunitate“.

Când Campionul s-a ridicat să plece, a spus: „Ține-te bine de Viziunea ta, Omule Obișnuit. Vei ajunge un Cineva într-o zi. Sunt sigur!“

Apoi a strâns mâna Omului Obișnuit și a sărit jos de pe piatră. „Adu-ți aminte“, a spus el, „când Împotrivorii încearcă să-ți blocheze drumul, ceea ce contează cel mai mult este cui vrei să-i placi!“

Omul Obișnuit s-a gândit la ultimele cuvinte ale Campionului. A hotărât că era timpul să vorbească din nou cu Împotrivorii săi.

Pe când soarele începea să apună, s-a plimbat înapoi și încolo pe malul apei, vorbind cu ei. Le-a spus mai multe despre Viziunea sa. A învățat din îngrijorările lor. Apoi le-a spus că se hotărâse să-și urmeze Viziunea în Necunoscut.

La apusul soarelui, Omul Obișnuit era gata să treacă Frontiera. Când Mama i-a înmânat valiza, a văzut lacrimi în ochii ei.

„M-am răzgândit. Vreau să-ți urmezi Viziunea“, a spus ea. „Și Tatăl tău va fi foarte mândru de tine. Cred că și el ar fi vrut să facă această călătorie cu mulți ani în urmă“. Apoi l-a îmbrățișat și și-a luat rămas bun.

Omul Obișnuit a dat mâna cu Cel Mai Bun Prieten și cu Unchiul lui (care totuși nu arăta mulțumit). Pe când cei trei se uitau, a mers spre podul care trecea peste Apele Mari.

Fiind pe înserate, Omul Obișnuit n-a observat că un alt Nimeni stătea pe pod. Dar acest Nimeni nu era un Nimeni oarecare – era Stăpânul Țării de baștină. El era cel care hotăra ce este drept și bine pentru Nimeni. Fiecare centimetru de pământ al Țării era al lui. Chiar și podul era al lui.

„Îți interzic accesul pe podul meu“, a spus el.

„Dar de ce?“ a întrebat Omul Obișnuit.

„Pentru că am nevoie ca fiecare Nimeni să rămână în Țara de baștină la Slujba lui Obișnuită“, a spus Stăpânul. „Nu vreau să mai pierd nici un Nimeni din cauza acestor Viziuni prostești. Nu te voi lăsa să pleci!“

Omul Obișnuit încerca din greu să nu intre în panică. Înțelepciunea îi spunea că un antagonist ca Stăpânul era cel mai rău tip de Împotrivoritor. El avea mult de pierdut și nu-i păsa de Omul Obișnuit.

Ce ar trebui să facă acum? Ce *ar putea* să facă? Atunci Omul Obișnuit și-a adus aminte de ultimele cuvinte ale Campionului.

Și în momentul acela s-a hotărât să înoate.

Știa că s-ar putea să nu reușească. Apele Mari erau foarte întinse și el nu era un înotător foarte puternic. Dar trebuia să încerce.

În timp ce Împotrivoritorii lui se uitau la el, Omul Obișnuit a coborât spre Apele Mari. Era pe punctul de a intra în apă, când ceva i-a atras privirea. O barcă mică era legată la mal în apropiere.

Când s-a apropiat, Omul Obișnuit a văzut un bilet pe banca bărcii. L-a luat și a citit:

Omule Obișnuit, dacă ai găsit această barcă, știu că ai ales să-I fii plăcut Celui ce dă Viziuni. Bucură-te de o traversare uscată! Viziunea ta te așteaptă în Țara Promisiunii. Promit!

Campionul

Omul Obișnuit a dezlegat barca, și-a așezat valiza în partea din față a bărcii și a împins barca în larg.

Pe când vâslea pe Apele Mari, Omul Obișnuit vedea cum Împotrivoritorii lui de la Frontieră se făceau tot mai mici.

Când a fost sigur că în sfârșit și într-adevăr a părăsit Țara de baștină, a făcut cu mâna către Nimenii de pe mal, ca un ultim semn de rămas bun.

Dar era deja prea întuneric ca să mai poată vedea dacă i-au răspuns.

În noaptea aceea ...

Înainte să se culce în iarba înaltă și uscată de pe celălalt mal al Apelor, Omul Obișnuit a folosit din nou pana pentru a scrie în jurnalul său.

- Am întâlnit Împotrivitori în Zona de Frontieră – erau Nimeni pe care îi cunoșteam!
- Când am părăsit Țara de baștină, lucrul acesta a afectat Zona de Confort a celor apropiați. Se simțeau ca și cum ar pierde ceva important.
- Deși Împotrivitorii mei au încercat să mă oprească, unele îngrijorări ale lor mă vor ajuta.
- N-am putut să-i influențez pe toți Împotrivitorii mei. În final, a trebuit să decid cui să-i fiu plăcut. Am ales să-I fiu plăcut Celui ce dă Viziuni.

OMUL OBIȘNUIT INTRĂ ÎN PUSTIU

Omul Obișnuit a dormit adânc și s-a trezit fredonând melodia lui neobișnuită. Temerile legate de părăsirea Zonei lui de Confort s-au dus. Împotrivorii lui de la Frontieră rămăseseră în urma lui.

Pasul lui era ușor, călătorind în Necunoscut. La fiecare nouă cotitură a drumului se aștepta să ajungă în Țara Promisiunii, unde avea să-și găsească Marea Viziune.

Dar n-a găsit-o. În schimb, s-a trezit curând la marginea unei prăpăstii mari. O ceață întuneca priveliștea de jos. Când a ajuns la fundul prăpăstiei, a văzut ce era înaintea. Și ceea ce a văzut a făcut să i se strângă inima. Cât vedeai cu ochii nu era nimic decât nisip, stânci și câțiva copaci uscați.

Stătea la marginea unui Pustiu gol.

Cum ar putea o Viziune minunată să trăiască aici? se gândea el.

Nu era sigur. Dar cărarea se continua, cotind mai departe în întinderea lugubră. Așa că a hotărât să-și continue drumul.

Omul Obișnuit merse și merse. Ori de câte ori i se făcea foame, își deschidea valiza și mânca. Și ori de câte ori îi era sete, o deschidea și bea. Și ori de câte ori se gândea la Viziunea lui, se hotăra să meargă mai departe.

Timpul a trecut. Pielea Omului Obișnuit era arsă de soare. Îl ustureau picioarele. Îl dureau oasele. O zi se estompa în alta. Și apoi, într-o zi, i s-a făcut foame și și-a deschis valiza ... și n-a găsit nimic de mâncare.

Aceea a fost ziua când Omul Obișnuit a început să se îngrijoreze. L-a chemat pe Cel ce dă Viziuni pentru a-I cere de mâncare. Dar n-a primit nici un răspuns.

După două zile a rămas fără apă. L-a chemat din nou pe Cel ce dă Viziuni. Și din nou n-a auzit nimic.

Din fericire, tot în ziua aceea Omul Obișnuit a reușit să găsească o șuviță de apă care ieșea dintr-o stâncă. Acum cel puțin îi era doar foame. Dar dacă a fost suficient de deștept să găsească apă, poate o să găsească și hrană.

Sigur că nu după mult timp a ochit un tufiș ciudat cu niște fructe deșertice ciudate care atârnavă de ramurile lui. Omul Obișnuit a încercat unul. Nu era nici dulce, nici acru. Așa că a mâncat până s-a săturat.

Totuși, Cel ce dă Viziuni nu era de găsit.

A trecut mai mult timp. Cele mai lungi ore și zile de care își putea aduce aminte Omul Obișnuit au trecut. A început să caute cu disperare o cale de ieșire.

Într-o zi a urmat ceva ce arăta ca o scurtătură peste o culme. Dar ea ducea la un canion care se termina cu nisipuri mișcătoare.

A încercat să călătorească noaptea când era mai răcoare. Dar pierdea mereu cărarea.

Cu fiecare întârziere era mai hotărât să găsească o cale mai rapidă. Dar fiecare încercare ducea doar la o altă fundătură.

Mereu Omul Obișnuit se rătăcea. Mereu striga după Cel ce dă Viziuni să-i arate calea. Dar nu venea nici un răspuns. De ce s-a încrezut încă de la început în Cel ce dă Viziuni că-l va călăuzi?

Și a venit și ziua când în cele din urmă Omul Obișnuit s-a dat bătut. S-a așezat pe valiza lui și a refuzat să se mai miște până când Cel ce dă Viziuni nu Se va arăta cu un plan.

Dar Cel ce dă Viziuni nu S-a arătat în ziua aceea. Nici în următoarea.

Omul Obișnuit nu s-a simțit niciodată atât de pierdut și de singur. S-a supărat. Era din ce în ce mai supărat.

Și atunci a început să bată un vânt puternic și fierbinte.

Vântul a bătut toată ziua aceea și toată ziua următoare. Nisipul intra în ochii Omului Obișnuit. Îi intra în dinți și în urechi.

Când în sfârșit vântul s-a oprit, Omul Obișnuit stătea în picioare. Dar cât vedea cu ochii era numai nisip. Cărarea spre Viziunea lui dispăruse complet. Era clar că întreaga lui călătorie prin Pustiu fusese o Pierdere!

Lacrimi fierbinți curgeau pe obrajii lui murdari. „Tu nu ești Cel ce dă Viziuni“, a strigat el către cer. „Tu ești Cel ce ia Viziuni! M-am încrezut în Tine. Mi-ai promis că o să fii cu mine și că o să mă ajuți. Și nu Ți-ai ținut promisiunea!“

Apoi Omul Obișnuit merse împleticindu-se, în deznădejdea lui, prin Pustiul plin de nisip, trăgând valiza goală după el. Viziunea lui a murit, și acum vroia să moară și el.

Când a ajuns la un copac pipernicit, s-a culcat în micul lui petic de umbră și a închis ochii.

În noaptea aceea el a dormit somnul unui Vizionar fără Viziuni.

A doua zi dimineată, Omul Obișnuit a auzit ceva. Speriat, a privit atent în sus și a văzut licărind un Cineva care stătea în ramurile copacului.

„Tu cine ești?“ a întrebat el, în timp ce ea se dădea jos din copac.

„Numele meu este Credința“, a spus ea. „Cel ce dă Viziuni m-a trimis să te ajut“.

„Dar e prea târziu!“ a strigat Omul Obișnuit. „Viziunea mea a murit. Când am avut cel mai mult nevoie de Cel ce dă Viziuni, El n-a fost de găsit“.

„Ce-ți trebuie și nu ai primit?“ a întrebat Credința.

„Ei bine, dacă n-ar fi fost cele câteva izvoare de apă pe care le-am găsit“, a răspuns Omul Obișnuit, „aș fi murit de sete până acum!“

„Da? Și?“ a întrebat ea.

„Dacă n-ar fi fost fructele pe care le-am găsit, aș fi fost un schelet umblător!“ a replicat el. „Stai! Chiar *sunt* un schelet umblător! Aș putea muri de foame în orice minut!“

„Vai de mine!“ a murmurat Credința. „Și?“

„Ei bine“, a răsuflat din greu Omul Obișnuit, „puțină călăuzire n-ar fi stricat. De când am venit aici, au fost numai întârzieri după întârzieri. Am rătăcit în cercuri nici nu mai știu de când. Ce Pierdere!“

„Înțeleg“, a spus Credința, dând din cap. „Și ce ai de gând să faci acum?“

„Spune-mi doar cum pot să mă întorc în Țara de baștină“, a spus el.
„Îmi pare rău“, a spus ea. „Dar nu te pot ajuta cu aceasta“.
„Asta-i culmea“, a spus Omul Obișnuit. „Cel ce dă Viziuni îmi trimite un ajutor care nu mă poate ajuta!“
„S-ar putea să ai dreptate“, a spus Credința. „Dar asta tu trebuie să hotărăști“.
Apoi Credința a plecat într-o direcție care, după părerea Omului Obișnuit, era sigur greșită.

N-a trecut mult și Omul Obișnuit a început să se gândească mai bine. Și dacă el n-avea dreptate? Ar fi vrut să nu se fi purtat așa de urât cu acea Cineva numită Credința. Și a început să-i fie dor de ea. A realizat că în timp ce au stat de vorbă, simțise speranță pentru prima dată după foarte mult timp.

Omul Obișnuit a sărit în picioare și a sondat orizontul.

„Credință!“ a strigat el. Dar ea nu era nicăieri.

„Credință!“ a strigat el din nou. Dar n-a primit nici un răspuns.

Atunci Omului Obișnuit i-a venit o idee. S-a cățărat în copacul pipernicit până în vârf. De acolo, putea s-o vadă pe Credință în depărtare. Cât a putut de repede, s-a dat jos și a pornit în aceeași direcție.

Mai târziu în aceeași zi, Omul Obișnuit mânca niște fructe lângă un izvor de apă, când și-a văzut călătoria prin Pustiu într-o lumină cu totul nouă.

Hrană suficientă pentru fiecare zi,

Apă, când avea nevoie să bea.

O cărare de urmat care ducea la Credință.

Cum a putut să fie atât de orb? Chiar când Cel ce dă Viziuni nu era de găsit, El fusese întotdeauna aproape.

Tot în aceea zi, Omul Obișnuit s-a uitat la valiza lui goală și a decis că era timpul s-o abandoneze.

Și-a făcut o raniță improvizată, a luat jurnalul Viziunii lui și pana și cerneala, și și-a continuat drumul.

După aceea, ori de câte ori Omul Obișnuit ajungea la un copac pipernicit, se urca în el ca s-o caute pe Credința. Și când o zărea, reținea direcția și pornea din nou la drum.

Într-o zi Omul Obișnuit a întâlnit niște Vizionari care se întorceau în Țara de baștină. Ei i-au spus o poveste tristă. Ei traversaseră Pustiul și aproape ajunseseră în Țara Promisiunii. Dar atunci au întâlnit niște Uriași așa de mari și copleșitori că Vizionarii s-au simțit mici ca niște lăcuste. Și Cel ce dă Viziuni nu era de găsit.

Nimenii păreau convingători. Și el a observat oboseala lor. Dar în timp ce ei continuau să vorbească, a mai observat ceva: Ei încetaseră să mai creadă în Cel ce dă Viziuni și acum călătoreau în direcția opusă celei în care mergea Credința.

Când Nimenii l-au avertizat puternic că ceea ce îi stătea înaintea era prea greu, el a mai observat ceva. El se schimbă. Călătoria lui prin Pustiu nu fusese o Pierdere. Acum el era pregătit pentru ceea ce îi stătea înaintea, oricât ar fi fost de greu.

„Călătoriți în siguranță“, le-a spus el Nimenilor care se întorceau. „Dar eu îmi voi continua drumul“.

În timp ce Omul Obișnuit răzbea prin deșert, Viziunea lui pulsa plăcut în pieptul lui din nou. Și cu cât strălucea mai tare soarele, cu atât Omul Obișnuit credea că va putea găsi Țara Promisiunii, indiferent cât de mult ar dura – atâta timp cât va merge pe calea Credinței.

Într-o dimineață, undeva departe în deșert ...

Omul Obișnuit a scris Adevărul despre Pustiul.

- După ce am traversat Apele, am crezut că Viziunea mea este imediat după colț. În loc de aceasta, am găsit un Pustiu.
- Întârzierea m-a dezamăgit. Și îndoielile mele cu privire la Cel ce dă Viziuni n-au făcut decât să înrăutățească lucrurile.
- Acum înțeleg că Pustiul nu a fost o Pierdere! M-a învățat să mă încred în Cel ce dă Viziuni, chiar când El nu este de găsit.
- Acum cred că sunt mai puternic. Merg pe urmele Credinței și în fiecare zi mă simt mai pregătit pentru orice mi-ar sta înaintea.

OMUL OBIȘNUIT GĂSEȘTE SANCTUARUL

Într-o noapte, Omul Obișnuit a visat că Cel ce dă Viziuni stătea lângă el. *Bravo, Omule Obișnuit!* a spus Cel ce dă Viziuni. *Vino la Sanctuarul Meu.*

Când Omul Obișnuit s-a trezit, era lângă un pârâu care clipocea. Cum ajunsese acolo și când, nu era sigur. Dar Pustiul era în urma lui.

Era uimit de visul lui și spera că este adevărat. Era oare Cel ce dă Viziuni mulțumit de el? Era Sanctuarul un loc real, și putea fi prin apropiere?

Și-a luat ranița și a hotărât să urmeze cursul de apă spre pădurea luxuriantă de pe muntele care-i stătea înaintea. Simțea că-l trăgea ceva în acea direcție și în sus, nu putea spune ce. Dar era ca o Invitație.

Nu după mult timp, copaci uriași se înălțau deasupra Omului Obișnuit. Mergând prin pădure, se simțea amuțit și mic și înghițit de Măreție.

Apoi a început să urce. A urcat tot mai sus, urmând cursul de apă, până când, deodată, a ajuns pe un platou plin de o lumină strălucitoare.

Inima îi spunea că acesta era Sanctuarul și că era în prezența Celui ce dă Viziuni.

Vino la apă, L-a auzit spunând pe Cel ce dă Viziuni.

În fața lui, pe platou, a văzut o cascadă care alimenta un lac cu ape liniștite. A mers până la margine, apoi a alunecat în cea mai curată apă pe care a văzut-o vreodată. Plutea și se bălăcea, împrăștiind diamante de lumină prin aer.

Timpul trecea. Dar parcă nu trecea deloc.

Când Omul Obișnuit a ieșit din lac, ultimele urme ale Pustiului fuseseră spălate.

Omul Obișnuit a stat multe zile în acel loc deschis plin de lumină. Niciodată nu-L simțise pe Cel ce dă Viziuni atât de aproape – atât de prezent acum pe cât i se păruse de absent în Pustiu.

Apoi Omul Obișnuit a auzit din nou glasul Celui ce dă Viziuni.

Vino în lumină.

Atunci Omul Obișnuit a observat că lumina, care strălucise în jurul lui, strălucea acum *prin* el.

Tremurând, s-a uitat. Și a privit în inima lui. A văzut lucruri pe care le spusese și le făcuse, pe care nu vroia să le vadă. A văzut răzvrătire și egoism și trădare. Și oriîncotro se uita, vedea întuneric.

Lacrimile au început să-i curgă șiroaie pe obraji. „Alungă întunericul meu“, a cerut el. „Dă-mi lumina Ta!“

Și Cel ce dă Viziuni a făcut ce L-a rugat. A alungat întunericul Omului Obișnuit și i-a dat lumina Sa.

Apoi Cel ce dă Viziuni a spus: *Apropie-te de Mine.*

Și Omul Obișnuit s-a apropiat.

Și din ce în ce Omul Obișnuit pătrundea mai adânc în lumină. Și cu cât venea mai aproape, cu atât se simțea mai mult una cu Cel ce dă Viziuni.

Apoi Cel ce dă Viziuni a vorbit din nou.

Vino mai sus, a spus El.

Omul Obișnuit a pornit din nou în sus pe munte, cu pasul lui ușor. Abia aștepta să descopere ce anume păstrase pentru el Cel ce dă Viziuni.

Nu după mult timp, Omul Obișnuit a ajuns pe o culme. S-a trezit stând pe un platou mare de stâncă, privind uimit o panoramă glorioasă – jos, un râu, apoi o vale largă, și deasupra ei, de-a lungul întregului orizont, departe, un brâu de dealuri strălucind în soare.

„Țara Promisiunii!“ a suspinat Omul Obișnuit. „Asta trebuie să fie!“

Da, L-a auzit el pe Cel ce dă Viziuni spunând.

Omul Obișnuit a scos un strigăt de biruință. „Am reușit! Marea mea Viziune e chiar acolo!“ a strigat el.

Da.

Omul Obișnuit era copleșit de fericire. Marea lui Viziune era în sfârșit tangibilă. O, ce mult dorea ca Cel Mai Bun Prieten și Părinții lui și toți Nimenii din Țara de baștină să fie aici și să vadă ceea ce vedea el în clipa aceasta!

Omule Obișnuit, a spus Cel ce dă Viziuni.

„Da“, a spus Omul Obișnuit.

Dă-Mi Viziunea ta.

„Ce spui?“ a întrebat Omul Obișnuit. „Dar e Viziunea mea. Chiar Tu mi-ai dat-o“.

Da. Și acum te rog să Mi-o dai înapoi.

Omul Obișnuit era peste măsură de uimit, dar nici nu trebuia să stea pe gânduri. „Nu pot“, I-a spus el Celui ce dă Viziuni. „Și n-am să Ți-o dau“.

Omul Obișnuit se plimba cu pas mărunț încoace și-ncolo pe marginea platoului, încercând să înțeleagă ce se întâmplase. De ce vroia Cel ce dă Viziuni să-i ia Marea Viziune? Cum putea să-i ceară așa ceva? Mai ales acum, când Omul Obișnuit ajunsese atât de departe.

Nu era corect. Nu era nici măcar drept.

Apoi Omul Obișnuit a avut o idee. Poate că exista o cale de ieșire.

„Trebuie să Ți-o dau înapoi?“ a întrebat el.

Nu, a spus Cel ce dă Viziuni. Unii aleg să nu o dea înapoi.

Deci avea de ales. Ar putea să-și păstreze Viziunea. Dar în loc să se simtă ușurat la gândul acesta, Omul Obișnuit se simțea încurcat și întristat. Ce avea de gând să facă?

S-a prăbușit pe stâncă. S-a gândit îndelung. În cele din urmă, a văzut ce era în joc.

Putea să facă plăcere Celui ce dă Viziuni și să-I dea Viziunea lui. Sau putea să meargă împotriva dorințelor Celui ce dă Viziuni și să-și păstreze Viziunea, dar riscând să piardă ocazia de a face plăcere Celui ce dă Viziuni.

Alegerea îi zdrobea inima.

Timpul trecea. Omul Obișnuit se gândea, și se tot gândea. Soarele a apus și a răsărit din nou.

În lumina dimineții, ochii i-au căzut pe o piatră netedă și plată din apropiere. Ridicând-o, a observat că piatra se potrivea perfect în palma lui. Apoi a văzut un cuvânt gravat pe suprafața ei.

Adu-ți aminte.

Ce ar putea să însemne? s-a întrebat el. Să fie piatra un mesaj de la Cel ce dă Viziuni sau de la un alt Vizionar? Ce trebuie să-și amintească?

Ținând în mână piatra, Omul Obișnuit a început să se gândească înapoi. Și-a adus aminte de Campion și de Credință. Ei trebuie să fi făcut această alegere. Oare ce i-ar spune ei acum?

Și-a adus aminte de Vizionarii care se întorceau. Mai putea încă să audă glasurile lor triste și amare. Ei n-ar fi putut să-și dăruiască Viziunile lor aici – ei nici măcar nu se încredeau în Cel ce dă Viziuni!

Tot întorcea piatra în palma sa. În cele din urmă, gândurile lui s-au îndreptat spre Cel ce dă Viziuni. Cel ce dă Viziuni Își ținuse întotdeauna promisiunile. Fusese întotdeauna bun cu Omul Obișnuit, chiar când nu era de găsit și totul părea lipsit de sens.

Atunci Omul Obișnuit a știut ce trebuia să facă – nu, ce *vroia* să facă.

Și-a adus ranița până la marginea stâncii și s-a așezat jos. Și-a scos jurnalul și pana lui lungă și albă și a scris ultimele sale rânduri despre Marea lui Viziune.

Îți dau Viziunea mea Ție, Cel ce dă Viziuni. Am hotărât că Tu ești Cel fără de care nu pot merge mai departe.

Apoi Omul Obișnuit și-a lăsat jurnalul deschis pe stâncă. Nu va mai avea nevoie de el. A pus pana și piatra în sacul lui și a început să coboare încet spre râul de jos.

Mai târziu, în aceeași zi, Omul Obișnuit a ajuns la râu. Nu-l aștepta nimeni acolo. Nu mai avea nici o Viziune și nici un plan acum. Totuși simțea o pace adâncă în inimă.

A intrat în apele râului și l-a traversat înot, trăgându-și ranița după el. Când a ajuns la malul îndepărtat, s-a cățarat pe el. Și primul lucru pe care l-a văzut a fost jurnalul lui, care stătea deschis pe iarba.

Cu inima bătându-i repede, l-a ridicat și a citit:

Omule Obișnuit, îți dau înapoi Viziunea ta. Acum poți s-o folosești pentru a-Mi sluji Mie. Acum poți într-adevăr să realizezi Lucruri Mari. Și Eu voi fi cu tine întotdeauna.

Omul Obișnuit a îngenuncheat pe malul râului și a plâns de bucurie. Cel ce dă Viziuni era mai iubitor, mai bun, mai minunat și mai vrednic de încredere decât și-ar fi putut imagina vreodată.

Acum când Omul Obișnuit s-a uitat la Viziunea lui restituită, a văzut că crescuse. Acum Viziunea lui nu mai era numai cu privire la Omul Obișnuit. Acum era o parte din Marea Viziune a Celui ce dă Viziuni pentru întreaga lume.

Când Omul Obișnuit s-a ridicat să plece, a observat pe dealul din susul râului un monument comemorativ construit din pietre. Fiecare piatră era netedă și mică și avea cuvântul *Adu-ți aminte* gravat pe suprafața ei. Stând lângă monumentul închinat

bunătății Celui ce dă Viziuni, Omul Obișnuit se simțea plin de venerație și înconjurat de o mulțime de martori.

A pus cu grijă piatra lui în vârful monumentului și a mers mai departe.

În seara aceea la lumina lunii...

Omul Obișnuit și-a scos jurnalul din raniță și a scris despre timpul petrecut de el în Sanctuar.

- Nu voi mai fi niciodată același după ce am fost în Sanctuar. Am înotat în ape liniștite acolo și ultimele urme ale Pustiului au fost spălate.

- Lumina Celui ce dă Viziuni a descoperit întunericul din mine. Era insuportabil. Cum putea El să-mi ceară să mă apropii mai mult? Dar El a îndepărtat întunericul meu.

- Când Cel ce dă Viziuni m-a rugat să-I dau Lui Viziunea mea, nu credeam că voi putea. Dar Îl doream pe Cel ce dă Viziuni mai mult decât Viziunea mea, așa că am făcut-o.

- Cel ce dă Viziuni mi-a dat Viziunea înapoi. Acum ea este o parte din Marea Lui Viziune – și aceasta înseamnă că Viziunea mea este cu mult mai mare decât înainte. Fie ca eu să o folosesc mereu pentru a-I sluji Lui!

OMUL OBIȘNUIT AJUNGE ÎN VALEA URIAȘILOR

Dimineața, Omul Obișnuit a intrat într-o vale largă care părea să ducă în Țara Promisiunii. Dar curând a ajuns la un indicator care spunea:

*Fii atent, Vizionarule!
Valea Uriășilor*

Omul Obișnuit a privit cu uimire indicatorul. Deci Vizionarii care se întorceau aveau dreptate. Uriășii existau cu adevărat.

Ce să facă? N-avea nici o armă. N-avea nici un plan. Dar Marea lui Viziune era mai mare ca oricând. Și el se încredea în Cel ce dă Viziuni.

Așa că s-a hotărât să meargă înainte.

Omul Obișnuit nu mersese prea departe când a auzit pași de uriași. S-a grăbit să se ascundă după un tufiș. Încă *nu* era pregătit să înfrunte un Uriăș!

Dar când Omul Obișnuit s-a uitat de după o frunză, n-a văzut un Uriăș, ci un Om puternic.

„Salut, Războinic viteaz!“ strigă Omul.

„Cine, eu?“ a întrebat Omul Obișnuit cu glas slab.

„Da. Tu, care stai după tufiș“.

„Eu nu sunt Războinic“, a îndrugat Omul Obișnuit, ieșind încet de după tufiș. Niciodată nu s-a simțit atât de ridicol. „Eu sunt un Nimeni din Țara de baștină“, a spus el.

„Orice Nimeni care ajunge până aici este un Războinic“, a spus Omul. „Eu sunt Comandantul. Cel ce dă Viziuni m-a trimis să te ajut să-ți învingi Uriășii“.

„Da? Chiar că *am nevoie* de ajutor!“ a spus Omul Obișnuit cu înflăcărare. „Pe lângă un Uriăș, eu sunt mic și slab“.

„Nu te teme de nici un Uriăș, Omule Obișnuit“, a spus Comandantul. „Ei sunt reali. Sunt enormi. Blochează drumul spre Viziunea ta. Dar dacă crezi în Cel ce dă Viziuni și vrei să-ți asumi un Mare Risc, vei trece de ei“.

„Dar n-am nici arme nici armură!“ a spus Omul Obișnuit.

Atunci Comandantul l-a ajutat pe Omul Obișnuit să vadă cum îl pregătise Cel ce dă Viziuni pentru luptă din ziua când părăsise Țara de baștină. „Toate Adevărurile pe care le-ai învățat în călătoria ta până acum îți vor sluji ca arme și ca armură“, a spus el.

„Dar cum voi ști ce trebuie să fac?“ a întrebat Omul Obișnuit.

„Cel ce dă Viziuni îți va spune și îți va da puterea Lui dacă o vei cere“.

Omul Obișnuit s-a liniștit din nou. Dar tot nu se simțea ca un Războinic.

„Ferește-te de Necredință, Omule Obișnuit“, a spus Comandantul. „Necredința este mult mai periculoasă pentru Viziunea ta decât orice Uriăș!“
Și apoi Comandantul a plecat.

Omule Obișnuit n-a mers prea mult în susul Văii când l-a întâlnit pe primul lui Uriăș. Era într-adevăr enorm! Și a blocat complet trecerea spre Viziunea lui.

Când l-a zărit pe Omule Obișnuit, Uriășul a căscat în direcția lui. „Încotro ai de gând să mergi, micuțule Nimeni?“

Omule Obișnuit l-a recunoscut pe Uriășul care-l domina. Era Lipsa de Bani.

„Trebuie să trec“, a spus Omule Obișnuit.

„Sigur că da. Toți trebuie“, a spus Uriășul.

Omule Obișnuit a încercat să se gândească la un plan, dar nu i-a venit nici unul în minte. „Deci ... trebuie să te dai la o parte din drumul meu“, a spus el.

„Nu mă mișc de aici“, a spus Uriășul. „Cred că va trebui să mă dai tu însuși la o parte“.

Pentru moment, Omule Obișnuit a ezitat. Apoi a strigat, „Cel ce dă Viziuni, ajută-mă! Dă-mi, Te rog, puterea Ta!“

Și Cel ce dă Viziuni i-a dat. Apoi i-a spus Omului Obișnuit ce să facă și ce să spună.

Omule Obișnuit s-a uitat în sus la Uriășul numit Lipsă de Bani și a strigat: „Te provoc în Numele Celui ce dă Viziuni!“ Apoi l-a atacat pe Uriăș cu toate armele și armura lui.

La început Uriășul nu s-a mișcat. Dar Omule Obișnuit a continuat să întindă mâna după Adevărurile pe care le învățase. Și-a făcut curaj. A crezut din toată inima că Cel ce dă Viziuni Se va îngriji. S-a bizuit pe Înțelepciune. S-a luptat. A îndurat.

Și cu fiecare pas înainte, simțea plăcerea Celui ce dă Viziuni.

Și în cele din urmă a venit și ziua când Lipsa de Bani s-a retras.

Strigătul de biruință al Omului Obișnuit a răsunat în toată Valea. „Mare și bun este Cel ce dă Viziuni!“ a strigat el.

După această victorie, Omule Obișnuit nu s-a mai îndoit niciodată că el era un Războinic.

În timp ce Omule Obișnuit mergea în susul Văii, a întâlnit mai mulți Uriăși. Unii, ca și Lipsa de Bani, erau obstacole de care trebuia să scape. Unii, ca de pildă Corupția, se opuneau Viziunii lui și se luptau aprig cu el. Unii, ca Respingerea, l-au atacat personal și l-au rănit profund.

Dar Omule Obișnuit s-a întâlnit și cu alți Vizionari. În perioadele de odihnă, se adunau ca să vorbească despre Cel ce dă Viziuni și să se încurajeze unii pe alții.

De la ceilalți Vizionari Omule Obișnuit a învățat să vadă o imagine mai mare: Fiecare Uriăș era o altă oportunitate pentru Cel ce dă Viziuni să primească onoare.

Omule Obișnuit urca tot mai în susul Văii, învingând Uriăși în drum spre Viziunea lui. Într-o zi Omule Obișnuit a dat peste o Războinică Rănită care stătea culcată pe un deal liniștit.

Omule Obișnuit s-a aplecat spre ea. „Cu ce te pot ajuta?“ a întrebat el.

„Rănilile mele sunt prea multe și prea mari“, a spus ea. „Acesta va fi locul în care voi muri“.

Inima Omului Obișnuit s-a întristat. „Dar de ce a îngăduit Cel ce dă Viziuni să fii înfrântă?” a întrebat Omul Obișnuit. „Ai ajuns atât de departe. Trebuie să-ți duci la bun sfârșit Marea Viziune!”

Ea n-a dat nici un răspuns.

S-a făcut noapte. Războinica Rănită era din ce în ce mai slăbită. În cele din urmă, în întuneric, ea a zis: „Spune-mi Numele Viziunii tale”.

După ce Omul Obișnuit i-a spus, Războinica a tăcut un timp. Apoi a vorbit. „Acesta este și Numele Viziunii mele”, a spus ea. „M-am luptat cu Uriașii înaintea ta. Tu te vei lupta cu mai mulți după mine. Dar noi avem aceeași Mare Viziune”.

În cea dintâi lumină a zorilor, ea a vorbit pentru ultima dată. „Moartea nu este înfrângerea mea”, a șoptit ea. „Este victoria mea”.

În dimineața aceea, Omul Obișnuit a înmormântat-o pe prietena lui, Războinica, pe culmea dealului. Apoi a șezut mult timp, privind dealurile și văile. Se gândea la viața acestei Războinice, și la moartea ei. Se gândea la ultimele ei cuvinte.

Și a fost convins că el n-ar fi ajuns atât de departe pe drumul spre Viziunea lui dacă prietena lui n-ar fi mers înaintea lui.

În sfârșit, Omul Obișnuit a luat pana lui lungă și albă și a scris Adevărul pe piatra ei de mormânt:

*Aici se odihnește o Războinică Vitează.
Ea și-a dus Viziunea la bun sfârșit.*

Curând după ce a părăsit dealul, Omul Obișnuit a început să realizeze că parcursese aproape toată Valea Uriașilor. Se apropia tot mai mult de locul unde putea să facă ceea ce dorea cel mai mult să facă. Și, anticipând, mergea mai repede.

Apoi, într-o zi, tocmai când întrezărise ceva din țara de sus care era înaintea lui, a dat peste o mică tabără de Oameni Oarecare care umblau în zdrențe. Omul Obișnuit nu întâlnise niciodată un Om Oarecare, dar auzise despre ei. Ei semănau mult cu Nimenii.

Oamenii Oarecare i-au spus că erau din Cetatea Oamenilor Oarecare, care se afla chiar în fața lui. Un Uriaș al Întunericului asupra cetatea din fortăreața ei care se afla la porți. Nici un Om Oarecare nu putea ieși sau intra. Era așa de foarte mult timp, atât de mult timp încât nici un Om Oarecare nu-și mai aducea aminte de cât timp era așa.

Când Omul Obișnuit a întrebat de Cel ce dă Viziuni, Oamenii Oarecare doar au dat din cap. Câțiva credeau în El. Alți Războinici menționaseră Numele Lui, au spus ei, dar au trecut mai departe fără să-l provoace la luptă pe Uriașul lor.

Să treacă și el mai departe? Abia aștepta să-și găsească Marea Viziune.

Apoi Omul Obișnuit a auzit glasul Celui ce dă Viziuni. El i-a spus: *Pregătește-te de luptă.*

Cuvântul s-a răspândit repede în toată tabăra. Războinicul numit Omul Obișnuit era gata să-l provoace la luptă pe Uriașul Întunericului în Numele Celui ce dă Viziuni.

Oamenii Oarecare s-au îngămădit în jurul fortăreței Uriașului, ca să vadă lupta.

Omul Obișnuit a mers până la poartă și a strigat: „Uriaș al Întunericului, în Numele Celui ce dă Viziuni, vin să te înving! Proclam eliberarea pentru toți Oamenii Oarecare din tabără și pentru toți Oamenii Oarecare din cetate!”

Când Uriașul ieși brusc din fortăreața lui, Oamenii Oarecare au încremenit. „Nici unul din acești Oameni Oarecare nu va fi vreodată liber!” a răcnit Uriașul. „Viețile lor n-au nici o valoare! Speranțele lor sunt minciuni!” Apoi el a atacat cu cele mai grele lanțuri de întuneric pe care Omul Obișnuit le văzuse vreodată.

Omul Obișnuit s-a luptat cu curaj. S-a luptat cu puterea Celui ce dă Viziuni și a folosit fiecare armă și piesă din armură pe care le avea. Întreaga zi zgomotul luptei a străbătut Valea.

Dar pe la mijlocul după-amiezii, toți Oamenii Oarecare puteau să vadă că Omul Obișnuit era din ce în ce mai slăbit, în timp ce Uriașul era mai puternic ca oricând.

Omul Obișnuit s-a retras la marginea câmpului și a strigat către Cel ce dă Viziuni: „Ești cu mine?”

Da, a spus Cel ce dă Viziuni.

„Acest Uriaș este prea puternic pentru mine”, a spus Omul Obișnuit, gâfâind.

Da, așa este.

„Ca să obțin victoria va fi nevoie de o minune!” a spus Omul Obișnuit.

Da, va fi.

„Deci ce trebuie să fac?”

Pregătește-te pentru o minune, a spus Cel ce dă Viziuni. *Lasă-ți armele jos. Ia doar pana ta. Și Îmi vei aduce Mare Onoare.*

Să-și lase armele?

Necredința a străbătut inima Omului Obișnuit. Ce cerea Cel ce dă Viziuni era imposibil!

Apoi Omul Obișnuit și-a adus aminte. Și-a adus aminte când și-a dat Viziunea și a primit-o înapoi mai mare și mai bună decât înainte. Și-a adus aminte de bunătatea Celui ce dă Viziuni în Pustiu, chiar când El nu era de găsit. Și-a adus aminte de victoria Războinicei Muribunde. Și și-a adus aminte de Marea lui Viziune...

Și atunci Omul Obișnuit s-a întors de la Necredință și s-a hotărât să-și asume un Mare Risc pentru Cel ce dă Viziuni.

Și-a pus armele jos.

Toți Oamenii Oarecare au oftat dezamăgiți.

Apoi Omul Obișnuit și-a luat ranița și a scos pana și a mers spre Uriaș.

Oamenii Oarecare au rămas cu gura căscată, plini de neîncredere.

Dar numai Uriașul a râs. „Ai de gând să mă dobori cu o pană?” a răcnit el.

Omul Obișnuit nu era sigur ce va face sau va spune până când Uriașul Întunericului a venit asupra lui. Atunci Cel ce dă Viziuni i-a spus ce să facă.

A ridicat pana lui lungă și albă sus deasupra capului, și când a făcut aceasta, ea a devenit grea în mâna lui, la fel de grea ca o sabie.

„Dacă Cel ce dă Viziuni este pentru mine”, a strigat Omul Obișnuit, „ce Uriaș poate sta împotriva mea?”

Apoi a fluturat pana într-un arc puternic, chiar de-a curmezișul inimii rele a Uriașului. Și când a fluturat-o, s-a întâmplat ceva uimitor.

Lanțurile s-au sfărâmat în bucăți. Întunericul a fugit. Și Uriașul a căzut grămadă, înfrânt, la picioarele Omului Obișnuit.

Oamenii Oarecare au aflat ce este o minune când au văzut una.

Curând o procesiune zgomotoasă și fericită l-a condus pe Omul Obișnuit peste Uriașul înfrânt, în jurul fortăreței lui întunecoase și până la porțile cetății lor. La fiecare pas, Oamenii Oarecare voioși cântau laude. Dar laudele nu erau pentru Omul Obișnuit.

„Cel ce dă Viziuni este bun!“ cântau ei. „Cel ce dă Viziuni este puternic! Victoria este a Celui ce dă Viziuni!“

Pentru prima oară de când puteau să-și amintească Oamenii Oarecare, ei erau liberi.

Șezând lângă mormântul Războinicei...

Omul Obișnuit și-a luat pana și a scris Adevărul despre Valea Uriașilor.

- Am întâlnit o prietenă care a împărtășit Viziunea mea și a ajutat la împlinirea ei.
- Înainte să-l întâlnesc pe primul meu Uriaș, l-am întâlnit pe Comandant. El mi-a spus că sunt un Războinic! El mi-a arătat că armele mele sunt toate Adevărurile pe care le-am învățat în călătoria mea.
 - Necredința este periculoasă. Până acum, am ales să Cred. Dar lucrul acesta pare să fie riscant de fiecare dată.
 - Deși am fost pregătit să-i înfrunt pe Uriașii mei, tot am nevoie de puterea Celui ce dă Viziuni. Ori de câte ori înving un Uriaș, Cel ce dă Viziuni primește onoare. Aviz Uriașilor!

OMUL OBIȘNUIT PROSPERĂ ÎN ȚARA PROMISIUNII

Când Omul Obișnuit a trecut pe porțile cetății Oamenilor Oarecare, a văzut speranță și bucurie pe toate fețele. „Îți mulțumim, Războinicule!“ strigau Oamenii Oarecare. „Îți mulțumim că ne-ai ajutat!“

Dar sărbătoarea n-ajunsesese prea departe în cetate când Omul Obișnuit a început să vadă semnele lipsei și ale nevoii. A fost șocat să vadă că unii Oameni Oarecare trăiau în mizerie. Unii locuiau în case construite din bețe și noroi.

Totuși, toată ziua și toată noaptea, sărbătoarea a umplut străzile cetății.

A doua zi, Oamenii Oarecare recunoscători l-au rugat pe Omul Obișnuit să rămână cu ei un timp.

„Da“, a spus el, „dar numai pentru puțin timp. El trebuia totuși să-și urmeze Marea Viziune. Acum putea să-și imagineze cetatea unde avea să se îplinească Viziunea lui mai clar decât oricând. Era o cetate frumoasă cu ziduri din marmură albă, și strălucea promițător în inima lui.

Și părea foarte, foarte aproape.

În zilele care au urmat, Omul Obișnuit a străbătut fiecare stradă și alee și cărare a jalnicei Cetăți a Oamenilor Oarecare. A vorbit cu Oameni Oarecare tineri și bătrâni. Și ceea ce a văzut și a auzit i-a umplut inima de tristețe.

Da, Uriașul Întunericului nu mai era. Dar anii de tiranie au lăsat cetatea distrusă și ruinată. Nevoile Oamenilor Oarecare erau mari, și speranțele lor, puține.

Îl dorea inima pe Omul Obișnuit într-un fel în care nu-l duruse niciodată înainte.

Într-o zi, Omul Obișnuit a făcut o scurtă plimbare în apropierea porților cetății. În timp ce se plimba, vorbea cu prietenosii copii ai Oamenilor Oarecare care îl urmau.

Apoi l-a auzit pe Cel ce dă Viziuni spunând: *Ce vezi?*

Omul Obișnuit s-a oprit. S-a uitat în jos la fețele copiilor. „Văd Oameni Oarecare frumoși în mare nevoie“, a spus el.

Da, a spus Cel ce dă Viziuni. *Și ce mai vezi?*

Atunci Omul Obișnuit s-a uitat în sus. Și nu-și putea crede ochilor. Gravat pe partea interioară a porții era Numele Viziunii lui!

Marea ta Viziune este aici, a spus Cel ce dă Viziuni.

Putea fi adevărat?

Instantaneu, a știut că era adevărat. Ajunsesese!

Atunci Omul Obișnuit a înțeles de ce nu-și recunoscuse Marea Viziune când era chiar în fața lui. Cetatea minunată pe care și-o imaginase tot timpul nu era Viziunea lui – ci o imagine a Viziunii lui împlinite.

Marile nevoi ale acestor Oameni Oarecare se potriveau perfect cu Marea Viziune din inima lui. Și era timpul să-și împlinească Viziunea.

Omul Obișnuit era așa de impresionat că a lăsat să-i scape un strigăt de bucurie, spre marea plăcere a copiilor Oamenilor Oarecare.

A doua zi dimineată, Omul Obișnuit s-a sculat devreme, gata să înceapă. Bineînțeles că n-avea idee de unde să înceapă. Erau așa de multe nevoi, că se simțea copleșit. El era doar un Vizionar, unul singur.

Dar s-a hotărât să înceapă cu începutul. A văzut nevoia cea mai apropiată de el și a încercat s-o satisfacă. A consumat ceea ce avea. A făcut ce a putut. A folosit ce știa. În fiecare zi îl ruga pe Cel ce dă Viziuni să-l ajute și să-l călăuzească.

Și lucrurile au început să se schimbe pentru Oamenii Oarecare.

Timpul trecea și Omul Obișnuit muncea din greu. Împlinirea Viziunii lui putea să pară dificilă, dar Omul Obișnuit nu se simțise niciodată mai împlinit. El construia ceva nou din ceva ruinat. Întâmpina Mari Nevoi în timp ce făcea ceea ce îi plăcea să facă cel mai mult.

Într-o zi, încă doi Vizionari au sosit în cetate. Timp de mai multe zile, ei s-au plimbat pe străzi și au vorbit cu Oamenii Oarecare, tineri și bătrâni. Apoi i-au spus Omului Obișnuit că Cetatea Oamenilor Oarecare era și cetatea Viziunilor lor.

Imediat, Omul Obișnuit a văzut că lucrul acesta era adevărat. Cei doi Vizionari aveau resurse care Omului Obișnuit îi lipseau. Ei aveau meserii practice pe care el nu le învățase niciodată. Ei puteau satisface Mari Nevoi importante pe care Omul Obișnuit nu putea să le satisfacă.

A fost o zi foarte bună pentru Omul Obișnuit, dar și pentru Oamenii Oarecare.

A trecut și mai mult timp. Devotamentul Omului Obișnuit față de Cel ce dă Viziuni creștea. Făcea întotdeauna ce-i spunea Cel ce dă Viziuni să facă. Avea grijă să-și aducă aminte de ceea ce făcuse Cel ce dă Viziuni. Și muncea din greu ca să-și protejeze Viziunea de compromisuri.

Apoi, într-o zi, Omul Obișnuit a făcut o descoperire surprinzătoare.

Un Om Oarecare i-a spus Omului Obișnuit că nu-i place foarte mult munca lui. Și Omul Obișnuit a observat că nici nu era prea bun la aceasta.

Omul Obișnuit l-a întrebat: „Ce ți-ar place cel mai mult să faci?”

Când a răspuns, Omul Obișnuit a înțeles care era problema. Nu erau prea multe oportunități aici pentru acest Om Oarecare să facă ceea ce îi plăcea. Omul Obișnuit s-a gândit o clipă.

„Au Oamenii Oarecare Mari Viziuni?” a întrebat el.

„Aș vrea”, a spus Omul Oarecare cu o privire plină de regret. „Aș vrea să am o Mare Viziune”.

„Dar se pare că ai!” a exclamat Omul Obișnuit. S-a mai gândit puțin, apoi a întrebat: „Ai locuit întotdeauna aici?”

„Da”, a spus el.

„Deci locul acesta îți este familiar, nu-i așa?”

„Da”, a spus el. „Este foarte familiar. Mă simt bine aici. Găsesc că ordinea stabilită este sigură. Dar uneori se pare că ceva măreț lipsește din viața mea, sau că eu – “

„Nu mai continua!” a strigat Omul Obișnuit.

În seara aceea, Omul Obișnuit i-a învățat pe Oamenii Oarecare cântecul lui neobișnuit. Abia acum, când ajunsese un Cineva care își trăia Viziunea, cunoștea și cuvintele cântecului.

Era un cântec despre locul special pe care fiecare Om Oarecare îl are în inima Celui ce dă Viziuni.

Era un cântec despre faptul că fiecare Om Oarecare este făcut să devină Cineva Special și să realizeze Lucruri Mari.

După aceea, mulți Oameni Oarecare au început să se trezească la Marea lor Viziune. Unii au aflat că cetatea Viziunii lor era Cetatea Oamenilor Oarecare. Alții au plecat fiecare în călătoria lui.

Și nu mult după aceea, Cetatea a început să semene foarte mult cu imaginea Marii Viziuni pe care Omul Obișnuit o purtase în inima lui atât de mult timp. Din ce în ce mai mult, zidurile Cetății sclipeau în soare ca marmura albă și străzile ei străluceau promițător.

Apoi, într-o zi, Omul Obișnuit a crezut că-L aude pe Cel ce dă Viziuni spunând: *Vino mai departe...*

Omul Obișnuit s-a trezit mergând cu ranița pe umăr de-a lungul zidului îndepărtat din spatele cetății. A zărit o poartă mică pe care n-o mai văzuse înainte.

L-a auzit din nou pe Cel ce dă Viziuni. *Vino mai departe.*

A deschis poarta și a pășit afară. Dar când a făcut aceasta, s-a simțit în mod ciudat ... stingher. A privit spre Necunoscutul îndepărtat.

Bine, Omule Obișnuit! a spus Cel ce dă Viziuni. Ești un Vizionar bun și credincios. *Acum vino să-ți arăt mai mult.*

„Mai mult?“ a întrebat Omul Obișnuit.

Mai mult, a spus Cel ce dă Viziuni. *Mai este atât de mult din Marea Mea Viziune care te așteaptă.*

Acum Omul Obișnuit s-a uitat din nou la orizont. Și a văzut multe Văi și Ape Mari. Și a văzut strălucirea mai multor Țări ale Promisiunii care așteptau ca un Vizionar să le ceară de la Cel ce dă Viziuni.

Curând vei părăsi încă o dată ceea ce-ți este familiar, a spus Cel ce dă Viziuni. *Și Eu voi fi cu tine.*

Deodată, Omul Obișnuit a înțeles. Marea lui Viziune în Cetatea Oamenilor Oarecare era aproape împlinită. El era pregătit acum ca Viziunea lui să crească într-o Viziune nouă și mai mare.

Curând va sosi timpul s-o urmeze.

Omul Obișnuit a privit încă o dată spre ceea ce-i stătea înaintea în viitor. Orizontul era *plin* de promisiuni.

„Îți mulțumesc, Cel ce dă Viziuni!“ a șoptit Omul Obișnuit. „Mulțumesc pentru darul Marii mele Viziuni“.

Și a început să fredoneze un cântec neobișnuit.

Dragă Tată,

Îți scriu după o foarte lungă călătorie ... dar am reușit! Trăiesc în Țara Promisiunii și privesc cum Marea mea Viziune se împlinește peste tot în jurul meu. Și când te gândești că totul a început cu bețe și noroi când eram copil!

Tată, am descoperit că fiecare Nimeni are o Viziune și că niciodată nu e prea târziu s-o urmezi! Știu că tu crezi că Viziunea ta a murit, dar o Mare Viziune nu moare niciodată. Viziunea ta este undeva pe aici și te așteaptă. Și dacă n-o urmezi, ceva foarte important nu se va împlini.

Bineînțeles că și Mama are o Mare Viziune! Abia aștept să vă văd pe amândoi!

Tată, după cum vezi, îți trimit pana mea. Te va ajuta în călătoria ta. Te va conduce direct spre o minune care poartă numele tău.

Mi-e dor de tine!

*Cu dragoste, fiul tău,
Omul Obișnuit*

PARTEA II

CĂLĂTORIA SPRE MAREA TA VIZIUNE

INTRODUCERE

FĂ CUNOȘTIȚĂ CU INSTRUCTORUL TĂU DE VIZIUNI

Sper că ți-a plăcut povestea Omului Obișnuit și a călătoriei lui pentru împlinirea Marii lui Viziuni. Cei mai mulți dintre noi ne putem raporta la caracterul Omului Obișnuit, pentru că de multe ori ne simțim noi înșine foarte obișnuiți. Într-o lume atât de vastă și impersonală ca a noastră, nu e greu să te simți un Nimeni, nu-i așa?

Dar adevărul pe care Omul Obișnuit l-a descoperit de la Cel ce dă Viziuni este că orice Nimeni a fost făcut să devină Cineva.

Și cheia descoperirii a tot ceea ce ești menit să faci și să fii este să te trezești la Marea Viziune pe care Dumnezeu ți-a dat-o și să pornești într-o călătorie pentru a o împlini.

În capitolele care urmează aceasta doresc să te ajut să faci. Consideră-mă ca pe un ghid al tău în călătorie, sau ca un Instructor de Viziuni. Sfatul meu vine din ani de experiență ca Vizionar și conține lecțiile pe care le-am învățat de la alții pe drum. Și mai important, gândurile și principiile pe care le voi împărtăși se bazează pe adevărurile veșnice ale Bibliei.

Nu este surprinzător că istorisirea biblică care arată cel mai clar aceste principii la lucru este istorisirea călătoriei lui Israel din Egipt în Țara Promisă. Vom folosi această istorisire, în special felul cum a fost ea trăită de Moise și de Iosua, pentru a descoperi secretele Vizionarilor care reușesc.

Exodul descoperă un model care se repetă în Biblie ori de câte ori poporul lui Dumnezeu încearcă să pună mâna pe Viziunea lui și vrea să facă lucruri mari pentru El. Aproape de fiecare dată ei:

1. Își dau seama că au primit o Viziune sau o chemare personală, apoi se hotărăsc s-o urmeze.
2. Înfruntă frica când părăsesc un loc de confort.
3. Se confruntă cu opoziția celor din jur.
4. Îndură o perioadă de dificultăți care le testează credința.
5. Învățăm importanța dăruirii și consacrării pentru Dumnezeu.
- 6.** Se luptă cu Uriașii care stau între ei și împlinirea Viziunii lor.
7. Ajung la potențialul lor maxim când își împlinesc Viziunea și-L onorează pe Dumnezeu.

Vestea bună pentru orice Vizionar este că fiecare stadiu sau obstacol de-a lungul călătoriei noastre nu are în intenție să ne împiedice Viziunea, ci să ne ajute să străbatem până la împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu.

Ca și Omul Obișnuit, pot să număr tot atâtea cicatrice câte succese în călătoria spre Viziunea mea. Drumul Vizionarului este greu – dar mai puțin decât atât cu greu s-ar putea numi viață! De fapt, am descoperit că aceasta este *singura* cale prin care tu și eu putem găsi adevărata împlinire și putem deveni ceea ce Dumnezeu ne-a creat să fim.

Nu e timpul să începem? Ai așteptat destul.

Viziunea ta îți bate în piept.

O simți?

Spune prietenilor tăi vestea aceasta.

Fă-ți bagajele.

Este timpul să-L urmezi pe Cel ce dă Viziuni în călătoria spre Viziunea *ta*.

PENTRU ACEASTA TE-AI NĂSCUT

Într-o dimineață, Omul Obișnuit s-a sculat cu aceste cuvinte răsunând în mintea lui: Ceea ce-ți lipsește, ai deja...

Cum se poate una ca asta? Omul Obișnuit s-a uitat peste tot. Și în cele din urmă a descoperit că într-un colțișor al inimii lui era o Mare Viziune. Marea Viziune i-a spus că el, un Nimeni, era făcut să devină un Cineva și destinat să realizeze Lucruri Mari.

Producătorul de la Hollywood nu credea că este adevărat, și eu nu păream să fiu în stare să-i schimb părerea, deși tocmai aveam de gând să-i ofer un prânz la restaurantul meu favorit din apropiere. Nu putea să creadă că orice om a fost creat cu o Mare Viziune și că majoritatea oamenilor, dintr-un motiv sau altul, pur și simplu nu-și urmează Viziunea.

El spunea că doar puțini oameni „se nasc vizionari“.

„Doar pentru că s-a întâmplat ca tu să fii unul dintre ei“, a spus el, „nu te poate face să crezi cu adevărat că orice om din acest restaurant este unul dintre ei, nu?“

Pierdeam bătălia în timp ce ne ocupam locurile și nu știam ce să fac. Conversația noastră avea o însemnătate specială pentru mine, pentru că, deși prietenul meu producătorul nu știa, eu încercam să-l ajut să-și urmeze Marea lui Viziune.

Tocmai eram pe punctul să renunț, când mi-a venit o idee. De ce n-aș încerca să i-o dovedesc în față?

Când Sonia, chelnerița noastră, a venit să ne ia comanda, inima îmi bătea cu putere. Dar am riscat. Am întrebat-o: „Faci ceea ce întotdeauna ți-ai dorit să faci?“

Ea s-a uitat la mine întrebător. „Ce vrei să spui?“ a întrebat ea.

Am spus: „Ei bine, poate că faci ce ai visat să faci, și aceasta ar fi nemaipomenit. Dar mă întreb, oare n-ai tu o Mare Viziune în inima ta care nu s-a împlinit încă?“

Sonia s-a gândit o clipă. Apoi a spus: „Mama mea este infirmieră. Sora mea este infirmieră. Și eu întotdeauna am visat să devin infirmieră“.

„Ai fi fost o infirmieră bună?“ am întrebat eu.

Sonia s-a emoționat. „Aș fi fost într-adevăr o infirmieră bună“, a spus ea încet.

„Ai vrea să fii infirmieră chiar în momentul acesta?“ am întrebat eu.

„Da“, a spus ea.

Așa că am mai riscat o dată. „Crezi cumva că Dumnezeu dorește ca tu să fii infirmieră?“ am întrebat eu.

S-a uitat pentru un minut în altă parte, apoi a spus: „Cred că da“.

„Dacă Dumnezeu dorește ca tu să fii infirmieră, atunci trebuie să existe un mijloc prin care să ajungi infirmieră“, am spus eu. „Ce te-a oprit?“

Sonia a înșirat motivele: o pregătire scurtată de căsătorie, apoi doi copii, apoi datoria creșterii familiei. „Acum e imposibil“, a spus ea. „E prea târziu“. Am auzit tristețea din vocea ei.

„Ce ar trebui să se întâmple pentru ca tu să devii infirmieră?“ am întrebat eu.

„Nu am destui bani“, a spus ea. „Nu-mi pot permite să angajez o babysitter, așa că nu pot să merg la școală“.

„Deci dacă ai avea o babysitter, ai merge la școală?“ am întrebat eu.

„Da“, a spus ea fără ezitare.

Am aruncat o privire prietenului meu producătorul ca să mă asigur că este atent la discuție. Apoi am riscat din nou. „Sonia, eu cred că este cineva în viața ta care ține la tine și care ar îngriji de copiii tăi fără plată. Cine este această persoană?“

Sonia s-a gândit o clipă, apoi fața ei s-a luminat. „Mama mea!“ a exclamat ea. „Tocmai s-a pensionat acum două luni! Ea își iubește nepoții. Și a dorit întotdeauna ca eu să-mi împlinesc visul. Ea ar avea grijă de copiii mei fără plată, dacă aș ruga-o!“

În timp ce vorbea, ochii ei s-au umplut de lacrimi. Și ai mei. Ori de câte ori văd visul cuiva ieșind la suprafață, sunt profund mișcat, pentru că știu ce trist este să nu-ți poți trăi visul.

Fără să ne mai ia comanda, Sonia se furișă spre o altă masă ca să-l anunțe pe un prieten că se va întoarce la școală. „Voi fi infirmieră!“ a spus ea cu lacrimi de bucurie.

Prietenul meu s-a așezat în fața mea, dând din cap. „Dacă n-aș fi văzut cu ochii mei“, a spus el, „n-aș fi crezut. Poate că ai dreptate. Poate că toți *au* o Mare Viziune“.

ȘI TU AI O MARE VIZIUNE!

Cu cine te identifici în această istorisire? Cu producătorul? El credea că oamenii cu Mari Viziuni sunt puțini și rari. Cu chelnerița? Ea a știut întotdeauna că avea o Viziune, dar n-a crezut niciodată că era posibilă.

Orice om pe care îl întâlnesc, care nu urmărește în mod activ o Mare Viziune, se poate identifica cu unul sau cu celălalt. Dar adevărul este că până și cei care cred că Viziunile sunt numai pentru alții poartă o Viziune ascunsă adânc în inima lor. Și când cineva pune degetul pe acea Viziune ascunsă, persoana aproape întotdeauna se emoționează.

Și tu ai o Mare Viziune. Dumnezeu a pus o pasiune în tine care te îndeamnă să faci ceva deosebit. De ce nu? Ai fost creat după chipul Său – singurul om exact ca tine din univers. Nimeni altcineva nu-ți poate împlini Viziunea.

Într-o zi, când predam acest punct unor țărani foarte săraci, unul dintre ei a început deodată să aplaude și a exclamat: „Aceasta este o veste minunată! Înseamnă că pot să nu-mi mai doresc să fiu altcineva!“

Călătoria spre Marea ta Viziune te schimbă. De fapt, călătoria însăși este cea care te pregătește ca să reușești în ceea ce ai fost născut să faci.

Și până nu te decizi să-ți urmezi Viziunea, nu-ți vei iubi niciodată viața în felul în care ai fost predestinat s-o faci.

Și totuși milioane de oameni nu fac niciodată primul pas.

ÎNCĂ O ZI ÎN OBIȘNUIT

Ce ați gândit când ați citit despre viața de familie, despre prietenii și despre obiceiurile Omului Obișnuit? Nu vi s-au părut ... familiare?

Este așa de ușor să te lași prins în treburile vieții. Și noi toți ne găsim uneori refugiul în rutină și în relaxare și în *orice lucru* „obișnuit“!

Dar dacă doar facem planuri – în loc să le punem în practică – atunci am pus Marea noastră Viziune în cui. Anii trec. Pierderile personale se adună. Ne pierdem simțul valorii și țelul. Ne consumăm energia în mod neproductiv. Și marele tablou al scopului pentru care Dumnezeu ne-a așezat pe pământ la început începe să se șteargă din vedere.

În mod tragic, *o întreagă viață* poate să treacă fără ca o persoană să realizeze vreodată Lucrurile Mari pe care a fost născut să le facă și pe care *dorește* să le facă.

Ce-i oprește pe oameni să îmbrățișeze și să-și urmeze Viziunile date de Dumnezeu? Am observat cinci concepții greșite comune, dar fatale:

- „Nu am o Viziune“.
- „Trebuie să-mi inventez Viziunea“.
- „Am o Viziune, dar nu este așa de importantă“.
- „Am o Viziune, dar depinde de Dumnezeu s-o facă să se împlinească“.
- „Am avut o Viziune, dar acum e prea târziu“.

Îți ia un minut să-ți verifici convingerile. Citește fiecare afirmație cu atenție. Descrie vreuna din acestea convingerile tale cu privire la o Mare Viziune pentru viața ta? (Dacă nu ești sigur, privește la acțiunile tale. Ceea ce *faci* este de obicei un rezultat a ceea ce *crezi* de fapt.)

Dar fiecare din aceste cinci concepții greșite este o capcană. Dacă ești prins în una din ele, nu vei părăsi niciodată Țara de baștină până când nu vei respinge gândirea ta greșită și nu vei îmbrățișa adevărul.

Așa că hai să ne uităm la adevărurile care pot elibera un Vizionar.

Tu ai o Viziune. Ea este parte din ceea ce înseamnă să fii om, creat după chipul lui Dumnezeu.

Nu trebuie să-ți inventezi Viziunea. Ca și culoarea ochilor tăi sau zâmbetul tău unic, Marea ta Viziune a fost sădită în tine înainte să te naști. Psalmistul David a scris că toate zilele vieții lui „erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele“ (Ps. 139:16).

Viziunea ta este unică și importantă. Ai primit iscusință din partea lui Dumnezeu ca să împlinești o parte din Marea Lui Viziune pentru lume. Cum? Marea ta Viziune este menită să satisfacă o Mare Nevoie la care El ține foarte mult. Motivul pentru care tu te afli aici este ca să iei o parte din Viziunea Lui din Punctul A în Punctul B. Nimeni altcineva nu o poate face exact ca tine.

Viziunea ta trebuie împlinită de către tine. Dumnezeu așteaptă ca tu să prețuiești suficient de mult darul Său – Viziunea ta – ca să-l trăiești. El nu te va forța să alegi. Nici „n-o va face să se împlinească“ *pentru* tine. Tu trebuie să alegi. Tu trebuie să acționezi. Viața uimitor de productivă a apostolului Pavel a fost modelată de un singur angajament director – să apuce „premiul“ pentru care Dumnezeu îl apucase pe el (Filip. 3:12).

Marea ta Viziune este acea lucrare pentru care Dumnezeu te-a apucat de mână dreaptă ca să te ajute s-o faci.

Și, din fericire, *nu este niciodată prea târziu ca să te apuci de Viziunea ta.*

Întreabă-l pe Moise.

„TE VOI TRIMITE“

Călătoria lui Israel spre Țara Promisă este istoria unei națiuni care-și urmează Marea ei Viziune. Ținta lor? Să intre în posesia țării „în care curge lapte și miere“ pe care Dumnezeu le-o dăduse deja (Exod 13:4-5).

Dar este și istoria unui om, a unui conducător cu o Mare Viziune – viziunea de a-l ajuta pe Israel să scape din robie și să găsească acel viitor. Numele lui era Moise.

Probabil că ați auzit sau ați citit despre ziua când Dumnezeu i-a amintit de Viziunea lui. Moise, atunci în vârstă de optzeci de ani, a auzit de Viziunea lui printr-un rug aprins. Dumnezeu a spus: „Am văzut asupra poporului Meu ... Eu te voi trimite la Faraon și vei scoate din Egipt pe poporul Meu, pe copiii lui Israel“ (Exod 3:7,10).

Vă puteți imagina șocul lui Moise. De fapt, el a răspuns cu scuze după scuze.

Ați observat că am spus că Dumnezeu *i-a amintit* lui Moise de Viziunea lui de a fi un eliberator? Aceasta pentru că încă de la naștere Moise fusese în mod pregătit și motivat chiar pentru acest scop. El știa aceasta; el chiar credea că și ceilalți israeliți știau aceasta! (vezi Fapte 7:25) Dar fiind tânăr, el și-a urmat Viziunea în mod greșit (vezi Exod 2:11-25).

Așa că au trecut patruzeci de ani. Sunt sigur că Moise s-a gândit că s-a ales praful de Marea lui Viziune.

Atunci Dumnezeu a întrerupt viața lui Moise cu un mesaj uluitor din rugul aprins. Este ca și cum Dumnezeu ar fi spus: *Viziunea ta n-a murit, pentru că Marea Nevoie este încă acolo.*

Dar cum avea un păstor bătrân să salveze o națiune întreagă din mâna celui mai puternic împărat de pe pământ? Ca toate Marile Viziuni, misiunea lui Moise părea mult prea mare.

Iată trei idei cu privire la orice Mare Viziune dată de Dumnezeu pe care le putem extrage din istoria lui Moise:

1. O Mare Viziune întotdeauna pare copleșitoare la început.
2. În cele din urmă, o Mare Viziune urmărește să satisfacă o Mare Nevoie care este în lume.
3. Cât mai ai încă suflare, nu este niciodată prea târziu să-ți împlinești Viziunea!

Sunt atât de fericit că Dumnezeu Se întoarce mereu ca să ne dea darul vieții noastre. Viziunea noastră contează foarte mult pentru El. Nu există un alt tu sau eu, așa cum nu a existat un alt Moise.

Poate că Viziunea ta nu mai arată exact la fel ca acum câțiva ani. Dar esența Viziunii – dorința înflăcărată pe care o simți de a face ceea ce Dumnezeu te-a creat să faci – este încă acolo. Indiferent ce s-a întâmplat în trecut, sau în ce împrejurări te găsești acum, poți să-ți întorci inima spre Viziunea ta, începând de acum.

STÂND DE VORBĂ CU INSTRUCTORUL DE VIZIUNI

Aș dori să te pot vizita personal, dar deocamdată această carte este singura noastră legătură. Deci te invit să-mi permiți, în scris, să fiu Instructorul tău de Viziuni. Unul din lucrurile favorite care îmi place să le fac – da, este o parte din Viziunea mea – este să-i ajut pe alți Vizionari ca tine să meargă înainte în călătoria lor.

Deseori se ridică anumite întrebări, așa că am inclus aici câteva care mi s-au pus la cele mai recente conferințe. Cred că vei găsi aceste conversații folositoare.

„Moise a avut șansa să-i fie anunțată Viziunea dintr-un rug aprins. Dar eu n-am avut o astfel de experiență! Am ajuns la jumătatea vieții și încă nu-mi pot găsi Marea Viziune. Mă poți ajuta?“

Lee, Brooklyn, New York

Am cunoscut oameni care pot indica o conversație sau o experiență spirituală în care viitorul lor a ajuns dintr-odată subiect de discuție. Dar cei mai mulți dintre noi nu văd aceasta dintr-odată. Începem cu o noțiune vagă, cu o seamă de interese, cu o dorință înflăcărată care nu mai trece. Dacă începem de acolo și pornim, Îi dăm lui Dumnezeu șansa să ne arate mai mult.

Un lucru știu sigur: Dumnezeu nu ascunde în mod intenționat Viziunea ta de tine. Ea este deja în tine. Ea este deja *cine ești*. Oportunitatea ta este să o descoperi.

Aceste explorări i-au ajutat pe alții:

Întoarce-te cu gândul înapoi la ceea ce doreai să faci când erai în creștere.

Bineînțeles că ar putea fi o listă întregă de lucruri. Nu te opri doar la felul slujbei – pompier, stea de cinema, sau președinte. Gândește-te la ce însemnau pentru tine atunci aceste roluri și ce pot ele să-ți descopere acum despre adevăratele tale interese și motivații.

Întreabă trei oameni pe care îi respecti și care crezi că își trăiesc Viziunea. Roagă-i să-ți împărtășească care cred ei că ar fi rostul tău pe acest pământ.

Dacă ar veni cineva și ți-ar da toți banii pe care ți i-ai dorit vreodată, ce ai face cu ei? Poate că aceea este Viziunea ta. Primul tău răspuns ar putea fi: „Să trăiesc pe o plajă tropicală și să sorb băuturi roz“. Probabil plaja reprezintă doar sfârșitul stresurilor și ne-împlinirilor tale. Nu-ți spune prea mult despre țelul și împlinirea pe care le-ai dori cu înflăcărare odată ce stresurile au dispărut.

Cercetează-ți viața și scrie undeva concluziile tale. Întrebările bune pe care poți să ți le pui includ:

- La ce am fost întotdeauna bun?
- Ce nevoi mă interesează cel mai mult?
- Pe cine admir cel mai mult?
- Ce mă face să mă simt cel mai împlinit?
- Ce-mi place cel mai mult să fac?
- Ce mă simt chemat să fac?

Întreabă-te ce moștenire ai vrea să lași copiilor și nepoților tăi. Pentru ce anume ai dori să se amintească de tine cel mai mult?

„Mi-am dorit întotdeauna să am și să fac o afacere care să fie suficient de prosperă ca să-mi permită să fac ceva deosebit în țara mea prin opere de binefacere. Dar a intervenit viața. Acum am o familie, o slujbă și o mulțime de responsabilități și cheltuieli. Obstacole de netrecut mă împiedică să-mi urmez Viziunea. Ce pot să fac?”

Kobus, Johannesburg, Africa de Sud

Mulți oameni simt ce simți tu. Împrejurările prezente fac ca Viziunea ta să pară că nici nu intră în discuție. Dar aproape întotdeauna adevărul este altul. Am văzut că majoritatea oamenilor care doresc cu adevărat să-și urmeze Viziunea pot să vină cu un plan care face posibil un început. Bineînțeles că există un preț atașat – cel puțin un sacrificiu, dacă nu chiar mai multe.

Majoritatea celor care simt că s-au împotmolit trebuie să-și regândească prioritățile. De obicei ei au pus un anumit standard de viață, un fel de a trăi, sau alte asumări mai presus de prioritatea urmării Viziunii.

Pune-ți întrebări cum ar fi: Ce vreau să sacrific pentru Viziunea mea? Cum pot să-mi mobilizez familia ca să mă ajut să urmez această Viziune? În ce măsură folosesc obstacolele mele ca scuze? Este ceva ce pot să fac chiar acum pentru a mă lansa spre Viziunea mea?

În minutul în care hotărăști că vei face ceea ce trebuie, ești deja în urmărirea Viziunii tale.

„Provin dintr-o familie care nu prea crede în Marile Viziuni. De fapt, noi am fost întotdeauna învățați să așteptăm foarte puțin de la viață și să nu riscăm niciodată nimic. Să fie acesta motivul pentru care mi-e așa de frică să-mi îmbrățișez și să-mi urmez Viziunea?”

Cyndi, Charleston, Carolina de Sud

Atât de mulți oameni provin din familii – și chiar din culturi – care nu cred în Marile Viziuni. Dacă aceasta experimentezi, poate fi foarte dureros. Te simți ca și cum te-ai învârti într-o cameră care are tavanul cu 15 cm mai jos!

Poate că familia ta ți-a dat de înțeles foarte clar (fără măcar s-o spună vreodată) că nu așteaptă prea mult de la tine. Sau poate că familia ta aprobă doar anumite feluri de Viziuni.

Te încurajez să-ți faci puțin timp ca să pui pe hârtie o listă a Viziunilor familiei tale. Să spui în două sau trei fraze care a fost mesajul principal despre Marile Viziuni pe care l-ai primit pe când erai în creștere? (Există întotdeauna un mesaj, fie deschis fie subtil.) Despre cine din familia ta extinsă (adică toate rudele tale) ai putea să spui că își trăiește Viziunea? În sfârșit, ce consecințe vezi în familia ta pentru că Viziunile n-au fost onorate?

Odată ce ai înțeles cum afectează familia ta convingerile și opțiunile tale, poți să faci pași spre schimbare.

DUMNEZEU ÎI IUBEȘTE PE NIMENI

Mă întreb dacă încă te mai simți ca un Nimeni permanent, atestat – neînsemnat și neobservat în viața ta. Dacă da, vreau să știi că Dumnezeu îi *iubește* în mod special pe Nimeni!

Unul din Nimenii mei favoriți a fost Agnes Bojaxhiu din Albania. Ea n-a mers niciodată la colegiu, nu s-a măritat niciodată și n-a avut niciodată o mașină. Dar a avut o Viziune uriașă: să-și trăiască credința având grijă de muribunzi și de cei mai săraci dintre săraci.

Cei mai mulți dintre noi o cunoaștem pe Agnes sub numele de Mama Tereza, câștigătoare a Premiului Nobel și una din cele mai admirate persoane a timpului nostru. Ea și-a petrecut cea mai mare parte a vieții ei având grijă de cei săraci și de cei muribunzi din Calcutta. Dar prin Surorile ei de Caritate, Viziunea ei încă mai atinge milioane de oameni din întreaga lume.

Indiferent de ce crezi tu că este adevărat sau nu este adevărat despre tine astăzi, tu ai fost făcut să devii Cineva Special, cineva cu o Mare Viziune care bate cu vioiciune în inima lui. Și lumea așteaptă ca tu să-ți începi călătoria.

Odată ce te-ai hotărât să-ți urmezi Viziunea, vei fi uimit cât de mult se va schimba viața ta.

Ți-aduci aminte de Sonia, chelnerița care dorea să devină infirmieră? Imagi-nează-ți împreună cu mine o zi tipică din viața ei după câțiva ani. Se va scula dimineața ca de obicei – dar în loc să-și pună șorțul și să privească cu groază noua zi, își va pune uniforma ei de infirmieră. Va munci din greu toată ziua făcând ceva ce-i place. Poate va salva o viață în ziua aceea. După schimbul ei, va merge acasă extenuată fizic, dar fericită în inima ei. Ea va ști că trăiește în ceea ce eu numesc

„locul ei dulce“ – făcând ceea ce-i place cel mai mult și în același timp venind în întâmpinarea nevoilor.

Nu aștepta încă o zi. Spune cuiva în care ai încredere: „Am o Mare Viziune“. Apoi, spune-le cât poți tu de bine despre ce este vorba. Când vei vorbi pentru prima dată cu glas tare despre Viziunea ta, îți vei auzi inima spunând: *Pentru aceasta te-ai născut!*

TRĂIND DINCOLO DE GRANIȚĂ

Tremurând încă, și-a luat valiza, a întors spatele Țării de baștină și a pornit spre indicator. Și cu toate că frica lui creștea, Omul Obișnuit a închis ochii și a făcut un mare pas înainte – chiar prin Zidul invizibil de Frică.

Și acolo a făcut o descoperire nemaipomenită.

De cealaltă parte a acestui singur pas – chiar acela pe care Omul Obișnuit nu credea că-l va putea face – și-a dat seama că răzbiise prin Zona lui de Confort.

Ți-a fost vreodată foarte frică să faci chiar lucrul pe care doreai cel mai mult să-l faci? Eu am avut problema aceasta și de fiecare dată m-a întors de la Marea mea Viziune.

Vezi tu, pe când eram în colegiu, știam că vreau să devin un învățător creativ al Bibliei care să poată ajuta pe mulți oameni. Viziunea aceasta mă *inspira!* Dar ca s-o împlinesc, trebuia să mă ridic în picioare și să vorbesc în fața unei mulțimi de oameni. Lucrul acesta mă *îngrozea!*

Eram bolnav fizic timp de o săptămână înainte să vorbesc de la amvon. Apoi, când ajungeam în sfârșit în spatele amvonului, stăteam acolo, încremenit de spaimă, fiindu-mi frică să-mi mișc mâinile – fiindu-mi frică să mă mișc! Am stat acolo și am asudat până am stors din mine tot ce am avut de spus, până la ultimul cuvânt al mesajului meu.

Trebuia să se schimbe ceva.

Știam că dacă era să vorbesc vreodată în fața unei audiențe, trebuia să fiu suficient de sigur de mine ca să mă mișc pe platformă, să fac gesturi dramatice, să captez în mod natural atenția ascultătorilor mei.

După cum îți poți imagina, temerile mele au ridicat întrebări serioase cu privire la Viziunea mea. Nu cumva făceam o mare greșală? Și dacă urmam într-adevăr Viziunea care era pentru mine, de ce mă simțeam așa de prost când o îplineam?

Povestea mea se potrivește perfect cu povestea Omului Obișnuit. Mi-am îmbrățișat Viziunea. Am părăsit Țara de baștină, fiind nerăbdător să o urmez. Dar curând am dat peste un obstacol uriaș. Chiar acolo, lângă semnul care zicea: „Ieșirea din Țara de baștină“, m-am lovit de un Zid invizibil de Frică.

Și mi-a oprit Viziunea tocmai când eram pe urmele ei.

SE POATE ÎNTÂMPLA ORICUI

Poate ai făcut și tu un pas mare spre ceea ce doreai cu adevărat să faci, și ai fost surprins de o mulțime de sentimente neplăcute. Dacă da, probabil că încă ți le mai amintești. Ai fost neliniștit. Te-ai simțit prost și plin de îndoieli. Te-ai simțit expus, slab și incompetent. Poate, la fel ca mine, aproape că te-ai îmbolnăvit de frică.

Aceste sentimente poate te-au făcut chiar să te întorci și te-au trimis repede înapoi în Țara de baștină.

Ceea ce am experimentat noi, tu și cu mine, se poate întâmpla oricui încercă să părăsească Zona de Confort. Dar eu am trecut peste frica mea, și poți și tu să faci aceasta. Lasă-mă să-ți arăt cum poți să interpretezi ceea ce se întâmplă – și de ce – și cum poți să pășești prin acel Zid invizibil de Frică, pentru a experimenta libertatea nou-găsită.

CÂND COMODITATEA ESTE O CAPCANĂ

Când te gândești la asta, o Zonă de Confort trebuie să fie greu de realizat – în definitiv, nouă ne-a trebuit foarte mult timp s-o construim. O Zonă de Confort este plapuma călduță a relațiilor noastre. Este umplutura lucrurilor cotidiene care ne fac să ne simțim bine. Este gardul de protecție al comportamentului general acceptat. Este plasa de sârmă a succeselor și eșecurilor noastre trecute.

Zona noastră de Confort înconjoară complet viața noastră în Țara de baștină și este plăcută.

În Zona noastră de Confort ne simțim în siguranță. Suntem foarte siguri că putem avea succes, că putem să arătăm bine și să fim fericiți acolo. Afară, însă, cine știe cum este?

În afara Zonei de Confort a cuiva este marele Necunoscut.

De aceea nu vrem să mergem acolo.

Acum, nu este nimic rău cu Zona de Confort. În definitiv, nimănui nu-i place primejdia și nesiguranța. Nimeni nu subscrie la lipsa de confort.

Totuși o Zonă de Confort poate deveni și o barieră. De ce? Pentru că Marea noastră Viziune este întotdeauna în afara Zonei noastre de Confort. Aceasta înseamnă că va trebui să părăsim ceea ce este confortabil dacă vrem să ne împlinim Viziunea.

Omul obișnuit a trebuit să aleagă: El putea fie să se simtă confortabil, dar să renunțe la Viziunea lui, fie să-i fie frică și s-o urmeze. Poate gândești că dacă ai fi măcar mai curajos sau mai puternic, n-ar trebui să te lupți atât de mult cu această alegere. Dar orice Vizionar face aceasta, indiferent cât de talentat sau curajos ar fi.

„EU VOI FI CU GURA TA“

Când Dumnezeu i-a descris lui Moise ceea ce trebuia să facă pentru a-și împlini Viziunea, primul pas a fost în mod clar în afara Zonei lui de Confort (puteți citi istorisirea în Exod 3-4). „Acum, vino, Eu te voi trimite la Faraon“, a spus Dumnezeu.

Parcă-l văd pe Moise – încremenit de spaimă, căutând un punct de sprijin undeva, cumva, de care să se agațe!

„Cine sunt eu“, I-a zis el lui Dumnezeu, „ca să mă duc la Faraon și să scot din Egipt pe copiii lui Israel?“ Ai putea să spui că se simțea *Nevrednic*. Cu ani în urmă, Moise comisese o crimă și apoi fugise de la locul faptei.

Dar el se simțea și *Incapabil*: „Ah! Doamne, eu nu sunt un om cu vorbirea ușoară ... vorba și limba mi-este încurcată“.

Nu te identifici cu sentimentele lui Moise de împotrivire, de teamă și de insuficiență? Eu da. Orice Vizionar pe care l-am întâlnit simte asta. Dar marea veste pentru Vizionari este că succesul nostru nu depinde numai de noi.

Este interesant ce ni se revelează în răspunsul lui Dumnezeu către Moise. Moise fusese ales în mod unic pentru misiunea lui. Și Moise era și dotat în mod unic. Dar ceea ce conta cel mai mult era că Dumnezeu a promis să-l ajute. El i-a spus lui Moise: „Cine a făcut gura omului? ... Oare nu Eu, Domnul? Du-te, dar; Eu voi fi cu gura ta și te voi învăța ce vei avea de spus“.

Fă-ți puțin timp să scrii câteva din obiecțiile – oarecum convingătoare – cu care vii în sprijinul ideii:

De ce Marea ta Viziune + Micuțul Tu = Uriașa Frică de Eșec.

Câte din motivele tale crezi că sunt legate numai de tine?

Cu lucrul acesta în minte, întreabă-te: *Cum ar răspunde Dumnezeu la grijile și temerile mele personale?*

Mi-aduc aminte de o femeie care-mi spunea că-i este frică să meargă înainte cu Viziunea ei. Când a lăsat să-i scape cuvântul *nevrednică*, am zis: „Vrei să aștepti până când te vei simți vrednică și apoi să începi?”

„Da”, a spus ea.

Răspunsul meu a luminat-o. „Ei bine, nu ești vrednică”, am spus eu. „Și niciodată nu te vei simți vrednică. Dacă vei continua să aștepti până când te vei simți vrednică, nu-ți vei trăi niciodată Viziunea”.

La început aceasta nu i-a sunat ca cea încurajare pe care o căuta. Apoi a venit o lumină și i s-au deschis ochii. Ce ușurare era pentru ea să lase jos acea povară falsă! Acum era pregătită să gândească limpede la următorul ei pas.

Vezi tu, orice Mare Viziune este la început mai presus de posibilitățile și experiența ta. Toți ne simțim Nevrednici și Incapabili să ducem la îndeplinire o Mare Viziune. Dar Biblia spune: „Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari” (1 Corinteni 1:27). Dumnezeu alege intenționat Vizionari Nevrednici și Incapabili ca tine și ca mine!

Acum gândește-te la asta: De fapt, nu sentimentele tale cu privire la lipsa de confort, ci ce crezi tu că înseamnă acele sentimente determină ce se va întâmpla în momentul următor.

TRECÂND PRIN ZIDUL DE FRICĂ

Îți amintești toate sentimentele nedorite pe care le-a avut Omul Obișnuit pe când ieșea din Țara de baștină? La început, lucrurile păreau doar altfel. Dar cu cât Omul Obișnuit se depărta de centrul Țării de baștină, cu atât călătoria lui prin Zona lui de Confort îl făcea mai neliniștit și mai plin de frică. În cele din urmă a fost copleșit de frică și n-a mai putut să facă nici un pas.

Cu cât ne apropiem mai mult de Zidul nostru invizibil de Frică, cu atât ne este mai frică și este mai probabil să credem o concepție greșită și periculoasă. Omul Obișnuit a exprimat-o în felul acesta: „Dar dacă am fost *socotit capabil* să împlinesc această Mare Viziune, atunci, cu siguranță, nu mi-ar fi așa de frică!”

Sună perfect rezonabil, nu-i așa? Dar este o convingere greșită care poate ține în capcană un Vizionar ani de zile.

Haideți să formulăm mai clar această concepție greșită:

Concepția greșită nr. 1 a Zonei de Confort:

Întrucât mi-e frică, Viziunea mea nu poate fi de la Dumnezeu.

Îți pot spune din proprie experiență cât de puternică este această convingere greșită. Mulți ani L-am tot rugat pe Dumnezeu să-mi extindă câmpul de lucru pentru El. Uitându-mă înapoi, văd că rugăciunea mea a pus în mișcare un ciclu previzibil, dar care ducea la înfrângere. Arăta cam așa:

1. „Te rog, spune da!” Întâi m-am rugat pentru o viață mai dedicată lui Dumnezeu.

2. „Da“, a răspuns El. Răspunsul Lui era ca să mă îndrepte spre Viziunea mea. Dar Viziunea mea era întotdeauna în afara Zonei mele de Confort – făcând ceva ce nu mai făcusem niciodată înainte.
3. „Nu!“ am spus eu. Am experimentat disconfortul, neliniștea și deseori frica adevărată. Dar pentru că mă gândeam că dacă Dumnezeu ar fi cu mine, nu mi-ar fi frică, mă retrăgeam înapoi la siguranța Țării de baștină.
4. „De ce nu spui da?“ am întrebat. A doua zi dimineată mă găseam pe genunchi, rugându-L *din nou* pe Dumnezeu să-mi extindă câmpul de lucru pentru El!

Vezi de ce nu progresam prea mult în timpul acela? Era un drum liber care pornea cu mine pe genunchi, ducea până la marginea Zonei mele de Confort și se întorcea înapoi.

Și nu puteam să înțeleg de ce Dumnezeu nu răspundea rugăciunilor mele!

Privește înapoi și gândește-te la momentele când ai încercat să faci un pas mare într-un teritoriu nou. Când frica ta creștea pe măsură ce înaintai spre Necunoscut, n-ai început să te îndoiești de înțelepciunea planului tău? Să te întrebi dacă nu cumva frica ta ar putea fi un mesaj de la Dumnezeu că ai ieșit din cursă?

Această concepție greșită conduce la o a doua:

Concepția greșită nr. 2 a Zonei de Confort:

Nu pot să merg înainte dacă Dumnezeu nu-mi îndepărtează frica.

„Dar *Tu* ai putea să îndepărtezi această frică“, a strigat Omul Obișnuit. „*Te rog, îndepărtează frica aceasta! Dacă nu, nu voi putea merge mai departe!*“ Cererea lui era de înțeles. În definitiv, frica este un răspuns natural, omenesc la o amenințare recepționată. Din interiorul nostru, unde ne simțim bine, frica este ca o barieră de sârmă ghimpată pe care trebuie întotdeauna s-o respectăm și *niciodată s-o escaladăm*.

Dar în timp ce unele temeri – cum ar fi frica de înălțime sau de șerpi – ne pot păzi de rău, alte temeri – cum ar fi frica de noi provocări sau de Necunoscut – ne vor opri în mod inevitabil de la Marea noastră Viziune.

Din experiența mea, pot să spun că rareori Dumnezeu face să dispară frica noastră. În schimb, El ne cere să fim tari și să ne încurajăm. Ce este curajul? Așa cum a descoperit Omul Obișnuit, curajul nu este absența fricii; ci, mai degrabă, este alegerea de a acționa în ciuda fricii. Ai putea spune că fără frică nu poți avea un curaj autentic.

Când acționezi într-adevăr cu curaj, descoperi că frica nu te poate opri. Vezi că ceea ce tu credeai că sunt limitele tale sunt mai degrabă puncte de pornire.

CEA MAI LUNGĂ UMBLARE SCURTĂ DIN VIAȚA MEA

Pentru a te încuraja, trebuie să te hotărăști să mergi înainte *orice ar fi*.

Știi cum mi-am făcut curaj până la urmă și am înfruntat frica mea profundă de a vorbi în public?

Într-o duminică, când trebuia să vorbesc într-o biserică mică din afara Dallas-ului, am luat cu mine niște bandă neagră. Ajungând acolo devreme, am însemnat două locuri pe platformă la o distanță de 3 metri de o parte și de alta a amvonului. Apoi am rugat-o pe soția mea, Darlene Marie, să se așeze pe rândul din față și să-mi facă semn când vrea să *pășesc prin Zidul meu de Frică*.

Ea nu s-a dat înapoi de la îndatoririle ei. De îndată ce am apucat amvonul cu amândouă mâinile într-o strânsoare a morții și am început să transpir, ea a și dat din cap spre semnul cu bandă din stânga mea. Acea a fost indicația pentru intrarea mea în scenă.

Puteam să mă mișc?

Vroiam să mă mișc?

Semnul de pe podea parcă era la nu știu câți kilometri depărtare, dar m-am hotărât – și viitorul Viziunii mele atârna în balanță.

Și m-am mișcat. „Un minut, vă rog!” am spus. (La momentul acela, nu puteam să merg și să vorbesc în același timp!) Apoi am părăsit siguranța amvonului pentru acea buchiță de bandă neagră. A fost cea mai lungă și cea mai anevoioasă, mai stângace și mai plină de panică umblare din viața mea. Dar Viziunea mea mă aștepta.

Cum am ajuns la semn, am început din nou să vorbesc. Dar acum simțeam un val de libertate. Fără acel amvon de care să mă agăț, am văzut că pot într-adevăr să-mi mișc mâinile. Să fac gesturi. Să mă aplec spre ascultători. Să le captez atenția. Și să mă bucur cu adevărat.

Acum cunoșteam secretul: Nu trebuia să mă tem de frică. Puteam să pășesc prin ea – și să continui să merg spre Marea mea Viziune.

Există un loc în viața ta de care ai fugit așa cum am fugit eu ani de zile? Ești doar la câțiva pași de Viziunea pe care o dorești cu toată inima ta?

Atunci trebuie să faci o alegere. Hotărăște-te ca în loc să te retragi dinaintea fricii, să pășești prin ea. Scrie undeva decizia ta, pune-o la vedere și n-o arunca până n-ai făcut primul tău pas.

Acel pas prin Zidul tău de Frică este un pas uriaș spre Viziunea ta!

STÂND DE VORBĂ CU INSTRUCTORUL DE VIZIUNI

„M-am luptat mulți ani ca să ies din Zona mea de Confort. Dar în cele din urmă am hotărât că pur și simplu nu mai pot s-o fac. Este vreodată bine să alegem confortul nostru?”

Victoria, Toronto, Canada

Nimeni nu a fost rânduit să trăiască sub stresul străpunerii Zonei lui de Confort zi de zi. Dar eu te invit să te întreb: *De ce este așa o luptă hotărâtoare pentru străpungerea acestei Zone de Confort din viața mea?* Poate că nu ai identificat niciodată împotriva cui sau împotriva a ce te lupti. Lupta ta pentru a ieși din Zona de Confort descoperă un lucru important: Tu îți *dorești* cu adevărat Viziunea. Altfel n-ar fi nici o luptă. Ești motivată să te pui în mișcare, dar dorința ta după confort te oprește. Deci la acest moment din viața ta, confortul este cel mai mare vrăjmaș al Viziunii tale.

Nu-i nici o problemă cu dorința de a avea confort. Dar în ultimă instanță, Viziunile sunt făcute ca să-i ajute pe alții. Confortul este făcut ca să te ajute pe tine.

Într-o zi am realizat că dorința mea după confort era vrăjmașul Viziunii mele și că, în ultimă instanță, dorința mea după confort era înrădăcinată în egoismul meu.

Din nefericire, mulți oameni în toate drumurile vieții sfârșesc prin a-și face din confortul personal Viziunea lor. Dar este o viziune falsă, deoarece confortul devine o închisoare. Cum? Cu cât te îndepărtezi mai mult de frica ta, cu atât crezi mai mult că Zona ta de Confort este acasă. Și cu cât stai mai mult timp acolo, cu atât devii mai convins că întrucât *nu ai pășit* prin frică, *nu poți!*

Dar vreau să te încurajez. Să nu te gândești niciodată că dacă te lupți, Viziunea ta nu poate fi importantă sau că tu ești un Vizionar de mâna a doua. Amintește-ți doar că nu există nici o cale pentru nici unul dintre noi de a ajunge la locul Marii noastre Viziuni fără să părăsim confortul nostru!

„Am străpuns Zona mea de Confort în domeniile cheie ale vieții mele. Dar găsesc mereu noi domenii de care trebuie să mă ocup dacă vreau să-mi trăiesc Viziunea. Va dispărea vreodată disconfortul?“

Kenton, Nairobi, Kenya

Adevărul este că există întotdeauna o nouă Zonă de Confort care te așteaptă în viitor. Vei ajunge la multe praguri de disconfort și frică în fiecare Viziune. Apoi, când Viziunea ta se extinde, așa cum s-a extins cea a Omului Obișnuit spre sfârșitul parabolei, te poți aștepta la o nouă serie de provocări!

Din fericire, de fiecare dată când străpungi o Zonă de Confort, aria confortului tău crește. Ajung să-ți fie plăcute tot mai multe lucruri. Ai putea, bineînțeles, să rămâi acolo, dar un Vizionar este un om a cărui viață este mereu în mișcare.

Bucățița aceea de bandă neagră de pe platformă a fost într-adevăr doar un început pentru mine. Următorul prag a fost următoarea biserică, mai mare. Și după aceea următorul centru de conferințe, mai mare. Și așa mai departe. Apoi a venit ziua când am fost rugat să vorbesc la optzeci de mii de oameni la Pontiac Silverdome în Detroit. A trebuit din nou să fac față fricii la acel nou hotar al Zonei mele de Confort? Bineînțeles! Dar cu încurajarea prietenilor, cu resursele lui Dumnezeu și cu hotărârea mea de a nu fugi din fața fricii mele, am depășit acea barieră.

Lovind mereu acea margine de spaimă a Zonei tale de Confort dovedește că ești un Vizionar care merge spre Viziunea sa. Eu le spun Vizionarilor motivați că dacă nu întâlnesc în mod regulat o ieșire dintr-o Zonă de Confort, ceva nu este în regulă. Poate s-au împotmolit din nou în Țara de baștină. Poate trebuie să-și verifice pulsul!

HOTĂRÂREA DE A MERGE ÎNAINTE

Știi, una este să te întrebi ce vei face data viitoare când va trebui să înfrunți frica la marginea Zonei tale de Confort, și alta este să te fi hotărât deja. Vei beneficia imediat de claritate și energie și concentrare ca să-ți urmezi Viziunea.

Viața mea s-a schimbat din ziua în care m-am hotărât ca *niciodată să nu mai fug de temerile din Zona mea de Confort*. Când te gândești la asta, trecerea prin frică apare ca un lucru de mică valoare față de o Mare Viziune. Acel singur pas – cu care ne întâlnim de multe ori în viața noastră – trebuie să fie prețul universal pe care Dumnezeu îl avea în gând. Eu cred că Dumnezeu vrea să știe dacă noi dorim într-adevăr darul minunat al Viziunii Sale în viața noastră.

Deci vrei să-ți iei același angajament pe care mi l-am luat eu cu privire la Zona de Confort? Vrei să-ți iei angajamentul ca niciodată să nu mai fugi de Zidul de Frică de la marginea Zonei tale de Confort?

Imaginează-ți cum va arăta viața ta când vei rupe legătura fricii. Îți vei întinde altfel aripile. Vei simți puterea și pacea de care ai nevoie ca să faci Lucruri Mari. Vei umbla printre oameni și vei trece prin situații cu încredere și cu har. Vei atinge multe vieți într-un mod plin de putere. Și nu te vei mai retrage niciodată din fața viitorului pe care îl dorești cu adevărat.

Iată cât de bine poate să arate Viziunea ta. Și așa va fi.

Împotrivire neașteptată

Omul Obișnuit a rămas încurcat și fără replică. Auzise un zvon despre Împotrivitorii de la Frontieră. Dar el credea că dacă ar fi adevărat, Împotrivitorii ar trebui să fie Nimeni pe care el nu-i cunoaște. Nu și-ar fi imaginat niciodată că ar fi unii dintre Nimenii care îl cunoșteau cel mai bine!

Acum Mama lui, Unchiul și Cel Mai Bun Prieten stăteau toți tăcuți înaintea lui, împiedicându-l să vadă podul spre Marea lui Viziune. Cum va reuși să treacă de ei? Oare ar trebui să încerce?

Nu de mult, terminasem o parte din Marea mea Viziune și începusem alta. Pentru a lansa noua Viziune trebuia să fac un drum scurt – de acasă până la aeroport – apoi un zbor lung – din Atlanta, Georgia, până la Johannesburg, Africa de Sud.

După douăzeci și cinci de ani de la fondarea lui „Walk Thru the Bible“ (Umblând prin Biblie), m-am hotărât să-mi dau demisia din postul de președinte.

Noua noastră Viziune era să-I slujim lui Dumnezeu în Africa. Fără îndoială, era cea mai mare și mai neașteptată schimbare pe care a experimentat-o vreodată familia noastră. Cu toate acestea, știam că aceasta trebuia să fac. Soția și familia mea știau de asemenea. Și Dumnezeu confirmase aceasta în câteva moduri foarte specifice.

Dar în momentul când Viziunea a fost anunțată, oamenii au început să vină la ușa noastră. Veneau să ne aducă la cunoștință, în modul cel mai amabil, dar și cel mai ferm cu putință, că noi *greșim, greșim, greșim!*

„Ce faceți? Ați ajuns la apogeul carierei voastre. Ați reușit! Ce se întâmplă cu voi?“

„Adevăratul motiv pentru care plecați trebuie să fie că aveți probleme în căsnicie sau ceva nu este în regulă cu lucrarea de slujire. Care din acestea este?“

„Cum mulți dintre cei care nu sunt de acord cu asta sunt mai în vârstă decât tine, înseamnă că greșești din punct de vedere spiritual. Mai mult ca sigur că te îndrepti spre un dezastru!“

„Și ce veți face în Africa? N-aveți nici un mijloc de trai acolo. Cum o să vă întrețineți?“

Ai întâlnit vreodată un Împotrivitor de la Frontieră la ușa ta? Uneori un Împotrivitor este de fapt un vrăjmaș – un faraon care decretează: „Nu te voi lăsa să pleci!“

Dar unii dintre cei mai convingători Împotrivitori pe care îi vei întâlni vreodată sunt oamenii care te cunosc și te iubesc. Văzându-i pur și simplu, stând înaintea ta cu un NU scris pe fețele lor, poate fi un adevărat șoc. Ce trebuie să faci într-un moment ca acesta? Să asculți? Să aduci argumente? Să fii de acord cu ei și să te întorci?

În acest capitol vreau să te ajut să înțelegi ce îi motivează pe Împotrivitorii tăi când spun lucruri cum ar fi „Nu!“ și „Întoarce-te acum“. Și am să-ți arăt minunatele oportunități pe care ei le aduc la ușa ta fără să știe.

FUGA LA FRONTIERĂ

„Întoarce-te“ nu este ceea ce noi Vizionarii așteptăm să auzim în acest punct al călătoriei noastre. Tocmai am primit noua noastră Viziune și am străpuns Zona noastră de Confort. Suntem gata de plecare. Am vrea să-i auzim pe oamenii din jurul nostru spunând: „Minunată idee!“ „Aș vrea să pot și eu să fac aceasta!“ sau „Mergeți cu bine!“

Atunci de ce întâlnim dintr-odată împotrivire? Am să încerc să pun acest moment în perspectivă.

În Zona de Confort, te-ai luptat cu tine însuși – cu dialogurile tale interioare, cu convingerile tale. A trebuit să faci singur o alegere pe drumul de ieșire din Țara de baștină. A trebuit să alegi între Viziunea ta și confortul tău.

Dar când intri în Zona de Frontieră, ai de a face cu alții. Trebuie să înfrunți cuvintele și convingerile lor. Motivul pentru care ei au apărut dintr-odată este că tu acum tulburi Zona lor de Confort. Această țesătură de relații și năzuințe din Țara de baștină este zdruncinată violent pentru că cineva s-a mișcat – tu.

Fiecare dintre noi a fost un Împotrivitor pentru cineva în altă situație. Am dat fuga la Frontieră când un prieten sau o rudă era pe punctul să facă ceva care ar fi amenințat confortul nostru. Ținând cont de aceasta, vom putea să-i ascultăm pe Împotrivitorii noștri cu mai multă înțelegere.

Ce ai auzit – sau ai spus – recent, la Frontiera Marii Viziuni a cuiva? Vezi dacă recunoști vreuna din aceste replici:

„M-am gândit mult la planul tău și îmi pare rău că trebuie să spun aceasta, dar ...“

„Ești sigur că ești suficient de experimentat pentru asta?“

„Ideea aceasta a ta este interesantă. Dar de unde vei face rost de bani și de oameni ca s-o duci la îndeplinire?“

„Dar noi n-am făcut-o niciodată așa“.

Bineînțeles că cei mai mulți Împotrivitori au intenții bune. Dar ei ne prind într-un moment vulnerabil. Dacă ai de a face astăzi cu Împotrivitori, fii curajos. Chiar faptul că stau înaintea ta înseamnă că mergi spre Viziunea ta. Împotrivirea lor te poate ajuta de fapt să-ți clarifici Viziunea și să-ți întărești hotărârea.

Să-ți arăt cum.

CINE ESTE ÎN ZONA TA DE FRONTIERĂ?

Din fericire, întâlnim mai mulți oameni la Frontiera noastră, nu numai Împotrivitori. Să-i luăm pe fiecare, pe rând.

1. Un Împotrivitor *de la Frontieră ți se opune*

Am văzut deja cum lucrează Împotrivitorii. Adu-ți aminte că ei reacționează în principal pentru că le-ai tulburat Zona lor de Confort. Ei se simt amenințați. Le este frică să nu piardă ceva important – siguranța sau ordinea lor stabilită, concepțiile lor despre succes.

Poate simt că te pierd *pe tine*. Odată am întrebat un grup mare de studenți de la colegiu cine a fost cel dintâi afectat când am vorbit despre Împotrivitorii de la frontieră. Mâinile au țâșnit în sus de peste tot. Și aproape toți au dat același răspuns: „Mama mea!“ sau „Tatăl meu!“

Omul obișnuit a întâlnit patru Împotrivitori pe care îi poți recunoaște:

- *Alarmistul* zice: „Nu ești în siguranță!“ Acest Împotrivor (Mama Omului Obișnuit) este motivat de frică și tinde să exagereze riscurile.

- *Tradiționalistul* zice: „Noi nu procedăm așa!“ Acest Împotrivor (Unchiul lui) nu agreează schimbările. El romantizează deseori trecutul și este motivat de obiceiuri și de ordinea stabilită.

- *Defetistul* zice: „Nu este posibil!“ Acest Împotrivor (Cel Mai Bun Prieten) vede probleme peste tot și este sigur că viziunea nu se va împlini și nu poate să se îplinească.

- *Adversarul* zice: „Nu te voi lăsa!“ Acest Împotrivor (Stăpânul) folosește autoritatea sau intimidarea ca să-ți blocheze calea. Adversarii pot veni împotriva ta pentru că se tem că vor pierde bani sau putere. Sau poate doar nu le place de tine sau ceea ce faci și le stă în putere să te oprească.

Pe cine ai putea identifica drept un Împotrivor față de Viziunea ta? De ce crezi că această persoană este împotriva planurilor tale?

2. Un Prieten *de la Frontieră e de partea ta și te susține*

Cei mai mulți dintre noi avem câțiva Prieteni în viața noastră și avem nevoie și de ei. Poate al tău este un bun prieten, un vecin, un părinte sau un profesor. Prietenii țin la noi și așa și spun. Ei privesc partea luminoasă a lucrurilor. Ei vor să stea cu noi – sau cel puțin să rămână neutri – când trecem prin foc.

Mama Omului Obișnuit s-a răzgândit și a început să-l încurajeze și să-l susțină pe fiul ei. Ea nu l-a putut ajuta pe Omul Obișnuit să treacă Frontiera, dar sprijinul ei l-a ajutat pe drum.

Ce oameni ai putea identifica astăzi ca fiind Prieteni adevărați în viața ta?

3. O Călăuză *de la Frontieră te ajută să-ți urmezi Viziunea*

O Călăuză face mai mult decât să te susțină. El sau ea recunoaște că Viziunea ți-a fost dată de Dumnezeu și alege să te ajute în mod activ să o urmezi. În parabolă, Campionul era o Călăuză de la Frontieră. El l-a ajutat pe Omul Obișnuit să înțeleagă de ce Împotrivorii lui erau așa de supărați. Apoi i-a arătat calea înțelepciunii. Omul Obișnuit ar fi putut să se întoarcă dacă nu-l întâlnea pe Campion.

Călăuzele de la Frontieră din viața ta sunt o comoară rară. Ei sunt de cele mai multe ori Vizionari experimentați care au fost unde ești tu. Deseori, ei apar în viața ta doar pentru o scurtă perioadă – un profesor, de exemplu. Sau un șef. Sau chiar o întâlnire „providențială“ cu un străin. Cert este că nu-i vei uita niciodată.

Dr. John Mitchell a fost una din Călăuzele mele. El era director la colegiul unde mi-am început cariera de profesor. El a văzut ceea ce eu nu puteam să văd ca tânăr profesor – că week-end-urile mele de prezentare a seminariilor „Walk Thru the Bible“ (Umblând prin Biblie) în bisericile din toată țara erau direcția reală a viitorului meu.

Cum a luptat Dr. Mitchell pentru Viziunea mea? A inițiat în mod tăcut schimbări în orarul meu de predare, astfel încât să pot petrece mai mult timp în afara colegiului. El mi-a spus: „Bruce, unii membrii ai facultății ar putea fi geloși cu privire la acest aranjament, dar eu vreau ca tu să ai aceasta. Noi vrem ca tu să rămâi aici pentru

totdeauna, dar eu cred că Dumnezeu are un viitor mare pentru tine dincolo de această școală. Până atunci, noi vom fi o seră pentru lucrarea pentru care Dumnezeu te pregătește“.

Acesta este un Campion în Viziuni! El a văzut lucruri care mie mi-au scăpat. El a crezut când eu n-am crezut. El a împlinit ceea ce eu nu puteam. Și a turnat curaj din inima lui în inima mea.

Cei mai mulți dintre noi avem nevoie de acest fel de ajutor ca să depășim obstacolul real de la Frontieră.

CUI VREI SĂ-I PLACI?

Singurul și cel mai important motiv pentru care Împotrivorii de la Frontieră ne împiedică pe cei mai mulți dintre noi să ne urmăm Viziunea dată nouă de Dumnezeu este *frica noastră de oameni*. „Frica de oameni este o cursă“, spune Biblia (Proverbe 29:25).

Nu este ușor să ne ridicăm împotriva celor pe care îi iubim și la care ținem. Impulsul de a fi plăcut și admirat de alții este adânc înrădăcinat în natura noastră.

Totuși, întrucât aproape orice Viziune este respinsă de cel puțin un Împotrivor puternic, mai ales în primele stadii, *va trebui* să faci față unei alegeri. Trebuie să te hotărăști cui vrei să-i placi mai mult – Împotrivorilor tăi de la Frontieră sau lui Dumnezeu.

Este Viziunea ta suficient de importantă pentru tine ca să vrei să te ridici și s-o protejezi? Când dai dreptul de a aproba Viziunea ta unei persoane sau unui grup, le dai dreptul de stăpânire asupra Viziunii tale.

Acum este timpul să faci alegeri bazate pe înțelepciune, nu pe intimidare. De cine trebuie să te dezlegi ca să poți înainta cu Viziunea ta? Există o persoană sau un grup de persoane pe care le onorezi mai mult decât pe Cel ce dă Viziuni?

Odată ce ai ales să-I placi lui Dumnezeu mai mult decât altora, ești gata să primești de la alții *numai* ce este de folos și să mergi mai departe la faza următoare a împlinirii chemării tale pentru Dumnezeu.

VOCI PENTRU ȘI ÎMPOTRIVĂ

Ascultați-i pe Împotrivorii de la Frontieră pe care Moise îi descrie *înainte chiar să-i fi întâlnit*: „Iată că n-au să mă creadă, nici n-au să asculte de glasul meu. Ci vor zice: «Nu ți S-a arătat Domnul!»“ (Exod 4:1).

Poți să spui și tu aceasta? Înainte chiar să acționezi, poți să auzi îngrijorările sau opiniile negative ale oamenilor cheie din viața ta.

Așa cum s-a văzut, Moise a avut dreptate. Israeliții pe care el încerca să-i elibereze se temeau de dezaprobarea lui faraon. Cu toate că își urau robia, ei nu vroiau să piardă siguranța vieții pe care o cunoșteau din totdeauna. Așa că s-au opus lui Moise cu acea critică și împotrivire pe care el le aștepta (vezi Exod 5:20-21).

Dar Împotrivorul cel mai de speriat al lui Moise era Faraon, Stăpânul Egiptului. Faraon nu vroia să piardă această resursă valoroasă de muncă neplătită. Famosul lui răspuns la cererea lor de eliberare era: „Nu te voi lăsa să pleci“.

Mai târziu, după ce a scăpat din robia Egiptului, națiunea lui Israel a înfruntat din nou Împotrivitori la hotarul Canaanului. Douăsprezece iscoade au fost trimise în Canaan să cerceteze țara. Când s-au întors, zece din cei doisprezece au spus: „Întoarceți-vă“.

Ceea ce se întindea înaintea lor *era* la fel de promițător cum le spusese Dumnezeu, au raportat ei, dar cucerirea țării ar fi prea dificilă și prea periculoasă (Num. 13:17-33).

Ce zi tristă în istoria acestei națiuni! Să fie la un pas de Marea lor Viziune și să lase părerea câtorva Împotriviitori să întoarcă din drum întreaga națiune.

Sper că, citind aceasta, vei căpăta noi puteri pentru Viziunea care te așteaptă. Poți să treci peste aceste opinii negative. Poți să revendici ceea ce deja îți aparține.

STÂND DE VORBĂ CU INSTRCTORUL DE VIZIUNI

Iată câteva moduri practice de a-i trata pe Împotriviitorii de la Frontieră din viața ta.

„Recent am hotărât să renunț la slujba mea de analist în informatică pentru a ocupa un post mai prost plătit din domeniul sănătății private. Aș vrea să fac ceva mai direct legat de oamenii în nevoie. Dar critica din partea familiei mele și a altora m-a făcut într-adevăr să dau înapoi. Nu știu sigur cum să tratez toate opiniile lor. Ce trebuie să-i spui totuși unui Împotriviitor?”

Sanjay, Bangalore, India

Când faci un pas îndrăzneț în afara siguranței financiare și în direcția Viziunii tale, atunci vor apare categoric și Împotriviitorii! Iată câteva întrebări cheie care te vor ajuta să judeci criticile lor:

Are Împotriviitorul tău o problemă cu tine, sau cu Viziunea ta? Este important să faci această distincție. De tine nu le place sau în tine nu au încredere, sau este ceva legat de Viziunea ta care îi supără? Odată ce ai identificat sursa îngrijorării lor, poți să răspunzi la obiect. Încearcă să separi întrebările lor legate de ținta ta de întrebările lor legate de felul cum îți propui să atingi acea țintă. Ai putea afla, de exemplu, că un Împotriviitor ar fi de acord cu ținta ta, dacă ți-ai schimba durata sau felul în care vrei să ajungi la împlinirea Viziunii tale.

Ce-l motivează pe Împotriviitorul tău de la Frontieră? Această întrebare te ajută să identifici cu ce fel de Împotriviitori ai de a face. Sunt îngrijorați pentru tine, sau se tem pentru ei înșiși? Ce susțin ei că pierd prin acțiunea ta?

Le-ai comunicat clar Viziunea ta și planurile tale? Cei mai mulți Vizionari începători au de luptat aici. Este greu chiar și pentru noi să ne înțelegem și să ne afirmăm clar Viziunea. Dar o comunicare făcută cu grijă a schimbat o mulțime de Împotriviitori în Prieteni. Încearcă până când vei putea să descrii ceea ce vrei să realizezi într-o singură propoziție motivantă.

Este ceva bun în îngrijorările lor? Împotriviitorii de la Frontieră exagerează de cele mai multe ori pericolele sau riscurile, dar fac și observații importante. Împotrivirea lor te poate ajuta să-ți clarifici sau să-ți redirecționezi planurile, mai ales dacă ei te cunosc sau dacă au cunoștințe speciale sau o experiență specială în domeniul Viziunii tale.

Ascultă cu atenție și cere-I lui Dumnezeu discernământ. Dar nu lăsa pe nimeni în afară de tine și de Cel ce dă Viziuni să pună stăpânire pe Viziunea ta!

„Ce trebuie să fac cu un Împotrivor foarte important pe care se pare că nu-l pot influența? Să încerc în continuare să-i schimb părerea?”

Natasha, Moscova, Rusia

Depinde mult cu ce fel de Împotrivor ai de a face. Pe unii Împotrivitori *trebuie* categoric să-i convingi, ca să poți înainta, mai ales dacă este un șef sau o persoană cheie din Viziunea ta. Dacă acesta este cazul, ai răbdare. Este o problemă de timp? Trebuie s-o ajuți pe această persoană să înțeleagă Viziunea? Încearcă să identifici ce interes al ei este cel mai mult în joc.

Dacă este un soț sau o soție care nu este de acord cu Marea ta Viziune, mai ales pentru o perioadă lungă de timp, ia-o ca un avertisment din partea lui Dumnezeu. Înainte de a merge mai departe, soțul și soția trebuie să fie uniți cu privire la orice Mare Viziune care le-ar afecta în mod semnificativ cursul vieții lor.

Unii Împotrivitori pur și simplu au nevoie să știe că i-ai auzit. Unii trebuie să fie susținuți pentru punctul lor de vedere sau pentru rolul pe care îl joacă în viața ta. Unii trebuie pur și simplu evitați.

FĂ-ȚI TRECEREA

Știi că ești gata să treci de Împotrivorii tăi de la Frontieră când realizezi că obiecțiile lor aparțin de Țara de baștină. Dar tu nu mai trăiești acolo.

Frontiera este cea mai îndepărtată margine a vieții tale vechi. Încă un pas și vei păși în noua ta viață.

Care este acel pas?

Pentru mine și familia mea a fost folosirea acelor bilete de avion. Și le-am folosit. Am traversat din Atlanta la Johannesburg – șaptesprezece ore am stat jos, am așteptat și ne-am minunat de tot ce vedeam înaintea noastră. Dar partea cea mai grea era în urma noastră.

Experiența mea în Zona de Frontieră m-a învățat că cu cât este mai mare viziunea – și cu cât este mai diferită decât tot ce ai făcut înainte – cu atât se vor ivi mai mulți Împotrivitori care să ți se opună. Dar aceasta încă nu înseamnă că trebuie să te întorci.

Dwight L. Moody, liderul inovator al secolului al nouăsprezecelea, și-a lăsat amprenta asupra lumii prin faptul că a mers *împotriva* consensului. Despre el, fiul lui Moody a scris:

Se poate spune sigur că la începutul tuturor eforturilor lui mari și de mare succes el stătea singur, acționând împotriva sfatului acelor care erau, aparent, cei mai în măsură să judece chestiunea, cu o singură excepție – cel mai prețuit sfătuitor uman al său ... soția sa. (W.R.Moody, *The Life of Dwight L. Moody*, Westwood, NJ: Barbour and Company, 1985, 430-431).

Fă-ți trecerea, Vizionarule! Viitorul tău minunat te așteaptă. Și Cel ce dă Viziuni este gata să te ajute să-l găsești.

DIAMANTE ÎN PUSTIU

Când în sfârșit vântul s-a oprit, Omul Obișnuit stătea în picioare. Dar cât vedea cu ochii era numai nisip. Cărarea spre Viziunea lui dispăruse complet. Era clar că întreaga lui călătorie prin Pustiu fusese o Pierdere!

Lacrimi fierbinți curgeau pe obrajii lui murdari. „Tu nu ești Cel ce dă Viziuni“, a strigat el către cer. „Tu ești Cel ce ia Viziuni! M-am încrezut în Tine. Mi-ai promis că o să fii cu mine și că o să mă ajuți. Și nu Ți-ai ținut promisiunea!“

Ai pornit vreodată cu credință, crezându-L pe Dumnezeu pe cuvânt, pentru ca apoi să ajungi direct la eșec și disperare?

Uneori când riști totul, și pierzi totul.

Sau cel puțin așa ți se pare la momentul respectiv.

În 1977, curând după ce Darlene Marie și cu mine am început „Walk Thru the Bible“ în subsolul nostru, am început să primim cereri de urmărire a învățăturilor biblice. O revistă părea o alegere naturală. Așa că am lansat o revistă cu meditații zilnice numită *Masa Următoare*.

Mica noastră echipă editorială simțea puternic că Dumnezeu ne cerea să lucrăm prin credință. Pentru noi aceasta însemna să nu dăm revista contra cost și să nu cerem niciodată bani.

Lista abonaților noștri a crescut fenomenal. Am fost copleșiți de mărturiile pe care le primeam, mulțumindu-ne pentru această slujbă și supunând aprobării noastre nume de prieteni care să fie adăugate pe listă. Dar poșta aducea doar donații insuficiente. Totuși, colaboratorii și sfătuitoarii noștri credeau că Dumnezeu va onora angajamentul nostru. Chiar și tipograful nostru a spus: „Nu-ți face griji, Bruce. Eu știu că banii vor veni“.

În fiecare lună ne vărsam inimile pentru aceasta. În fiecare lună nădăjduiam în Dumnezeu. Și în fiecare lună ne afundam mai adânc în datorii. De ce nu ne dădea Domnul cele necesare pentru ceva ce simțeam sigur că El ne condusese să facem?

În a cincia lună, cheltuisem toate fondurile noastre proprii. Nu mai puteam împrumuta eram datori peste 60.000 de dolari (mai mult decât salariul meu pe cinci ani la momentul acela). În cele din urmă, am spus echipei noastre că dacă Dumnezeu nu ne va da bani până în ultima vineri a lunii, vom fi nevoiți să sistăm publicarea revistei.

În fiecare dimineață îngenuncheam și Îl rugam pe Dumnezeu să ne dea fonduri ca să facem lucrarea Lui. Apoi ne ridicam și mergeam la lucru, plini de încredere că Dumnezeu va interveni.

Dar n-a intervenit. La ora cinci în vinerea aceea, am avut o ședință de lucru sumbră. Ordinea de zi? Să sistăm publicarea revistei, să scriem scrisori pline de durere către tipograf și către cititorii noștri, și să începem să ne gândim la un plan pentru a plăti până la ultimul cent datoriile noastre, pe care le-am făcut.

Viața scurtă și plină de speranță a revistei *Masa Următoare* a luat sfârșit. Pe când păraseam încăperea în noaptea aceea, i-am spus lui Darlene Marie: „Ei bine, un lucru

e sigur: Dumnezeu nu ne-a chemat niciodată să facem reviste și nu vom mai face niciodată vreuna!“

Dar durerea pe care o simțeam s-a adâncit și mai mult. Vezi tu, noi toți simțeam că Dumnezeu *ne chemase* să facem o revistă pentru El. Ascultasem de El, plătind un preț personal foarte mare. Și apoi a fost ca și cum Dumnezeu ar fi urmărit din afară cum ne prăbușeam în flăcări.

A fost una din cele mai deziluzionante perioade din viața mea. Toate eforturile noastre cumulate au dus doar la eșec și pierdere. Drept rezultat, mi-am pierdut toată încrederea că voi mai putea să conduc vreodată.

După cum îți poți imagina, n-a trebuit să treacă prea mult timp în Pustiul acela până când credința mea s-a veștejit. Nu după mult timp, mă simțeam pierdut în supărare și confuzie.

„CE PIERDERE!“

Dacă ai îndurat vreodată încercări de lungă durată, sau ai văzut o viziune importantă amânată, sau te-ai simțit uitat de Dumnezeu, atunci știi deja cum este în Pustiu. De fapt, poate ești chiar acum într-un Pustiu de un anumit fel. Dacă da, atunci probabil că simți ce simțea și Omul obișnuit – că Marea ta Viziune s-a transformat într-o lungă, mizerabilă, nedreaptă și desăvârșită pierdere!

Te înțeleg. Și eu am trecut pe acolo. Dar te asigur că acum ești pe punctul de a citi un capitol plin de speranță.

Orice vânător de Viziuni sfârșește prin a avea în cele din urmă o experiență a pustiului de un fel oarecare. Când am întrebat recent un auditoriu câți dintre ei cred că sunt în prezent în Pustiu, 40 la sută dintre oameni au ridicat mâna.

Dar ceea ce atât de mulți Vizionari pierd în timpul trecerii lor prin vremuri de deșert sunt diamantele din nisip – acele dovezi extraordinare aproape la fiecare cotitură a generozității și îndurării Celui ce dă Viziuni, care este la lucru.

Mă crezi? În timpul experienței mele din Pustiu nu știam ceea ce îți spun acum. Dacă aș fi știut, aș fi evitat o lungă perioadă de inutilă durere și rătăcire.

Abia după câțiva ani am putut privi în urmă la acea perioadă și am înțeles că Dumnezeu lucrase cu credincioșie. Ceea ce noi nu aveam cum să știm atunci era că El avea planuri pentru o altfel de revistă, *Umblarea Zilnică*, și El ne pregătea pentru a o realiza. Astăzi, „Walk Thru the Bible“ publică zece reviste în fiecare lună, în colaborare cu confesiuni din întreaga lume. (Am învățat în schimb o lecție: Abonamentul să fie cu plată!)

O sută de milioane de reviste creștine mai târziu arată clar că Dumnezeu nu ne-a abandonat. Numai că Dumnezeu avea o Viziune mai mare decât puteam noi să realizăm sau chiar să ne imaginăm la momentul acela. Și El dorea să ne mărească credința suficient de mult ca să putem ajunge la Viziunea aceea împreună cu El.

DARURI ÎN PUSTIU

Aproape orice Vizionar din lumea aceasta cu care am stat de vorbă și care a intrat în Pustiu a fost surprins că a ajuns acolo. De ce? Am observat o succesiune universală de evenimente.

După ce am scăpat de obstacolele noastre interioare – Zona noastră de Confort – și am găsit o cale de ocolire a obstacolelor noastre exterioare – Împotrivorii noștri de la Frontieră – suntem gata să vedem împlinindu-se Viziunea noastră. De fapt, ne

simțim deja pe deplin testați! Credem, ca și Omul Obișnuit, că Viziunea noastră este imediat după colț.

Dar de cele mai multe ori nu este. În schimb, întâlnim o serie de încercări neașteptate care parcă nu se mai termină. Nimeni nu ne-a pregătit pentru așa ceva. Întârzieri și căderi ne fac să ne târâm mereu. Curând se instalează dezamăgirea. În cele din urmă începem să credem că ar trebui să ne abandonăm Viziunea.

Nu este adevărată această succesiune și în experiența ta? Ce ar putea să facă Cel ce dă Viziuni pentru *binele* nostru cu un plan ca acesta?

Eu cred că testele noastre ne-cerute din pustiu sunt o serie de invitații de a crește – în înțelegerea noastră înșine și în înțelegerea lui Dumnezeu, și în puterea credinței noastre în El.

Când Cel ce dă Viziuni părea că „nu e de găsit“, credința Omului Obișnuit a început să pălească. Înainte ca Omul Obișnuit să poată lupta pentru Viziunea lui și să câștige, trebuia să se schimbe în interior – trebuia să învețe răbdarea și încrederea.

Pustiul *nu* are loc pentru că Dumnezeu nu este atent, sau pentru că El este supărat pe noi. Nu are loc pentru că am păcătuit (deși putem să ne lungim timpul de ședere acolo).

În schimb, Pustiul are loc dintr-un motiv bun și important: Este o perioadă inestimabilă de *pregătire*. Este locul în care Dumnezeu te transformă în acea persoană capabilă să-și ducă la îndeplinire Viziunea.

Pustiul este darul dragostei Celui ce dă Viziuni pentru Vizionarii care au un viitor!

IMPORTANTA DE A FI IMPLICAT ÎN CEVA PESTE PUTERILE TALE

Serveam prânzul cu un prieten care are un PhD în formarea liderilor. L-am întrebat: „Bazându-vă pe toate cercetările și pe experiența dumneavoastră, ați putea să-mi spuneți care este cel mai important secret în formarea de lideri de talie mondială?“

Și-a pus furculița jos. „Ei bine, nu este un curs, o prelegere sau o carte“, a spus el. Apoi și-a luat furculița și a început din nou să mănânce.

Răspunsul lui m-a făcut curios. L-am rugat să-mi explice.

„Singurul și cel mai bun mod de a forma lideri“, a spus el, „este să-i iei pe oameni din mediul lor sigur și din preajma celor pe care îi cunosc, și să-i arunci într-o arenă nouă despre care știi foarte puțin. E de preferat să fie ceva peste puterile lor. De fapt, cu cât sunt mai pretențioase provocările lor, cu cât sunt mai mari presiunile și riscul cu care se confruntă, cu atât este mai probabil să iasă un lider dinamic“.

La început teoria lui m-a surprins. Suna periculos și crud. Dar la o gândire mai atentă, mi-am amintit de multe din experiențele mele în Pustiu.

În definitiv, Dumnezeu a folosit ceva asemănător ca să ridice un lider în pustiu, în călătoria din Egipt spre Țara Promisă.

PREGĂTIRE PENTRU MĂREȚIE

Nu se poate ajunge din Egipt în Canaan fără să călătorești mult prin Pustiu. Chiar și astăzi Peninsula Sinai este unul din cele mai pustii și mai deprimante locuri de pe pământ.

Supraviețuirea într-un teritoriu de felul acesta te schimbă. Și israeliții care au intrat în Țara Promisă nu mai erau aceiași oameni cu voință slabă, plângăreți, care au părăsit Egiptul. Pentru un singur lucru, aproape toată generația născută în robie

murise. Numai câțiva au rămas. După patruzeci de ani, o generație nouă, testată în deșert crescuse.

Un om care a văzut totul de la început până la sfârșit a fost Iosua. În timpul acela de încercare și suferință (pe care el nu le ceruse) și de întârzieri fără sfârșit (pentru care nu făcuse nimic ca să le merite), Iosua s-a maturizat. El a avansat de la asistentul lui Moise la iscoadă și luptător și, în cele din urmă, la singura persoană care era pe deplin pregătită să conducă pe Israel după moartea lui Moise.

Ce au realizat acei ani în pustiu? Când Israel era în sfârșit gata să părăsească pustiu, Moise a spus națiunii că Dumnezeu a îngăduit acea experiență dintr-un motiv important: ca să testeze și să remodeleze fiecare om dinăuntru spre în afară. (Toată cartea Deuteronom este textul mesajului lui Moise către poporul Israel)

Concluzia oricărui test din Pustiu este aceasta: Când Dumnezeu pare să fie absent și totul merge rău, vei mai avea tu suficientă încredere în Dumnezeu ca să-I îngădui cu răbdare să te pregătească pentru ceea ce-ți stă înaintea?

Am observat că cu cât este mai mare Viziunea, cu atât este mai lungă perioada de pregătire. Iosif a petrecut ani în închisoare șlefându-și aptitudinile de lider (deși era nevinovat) înainte să ajungă să conducă tot Egiptul. David a petrecut ani ascunzându-se în peșterile pustiu, conducând patru sute de oameni necăjiți, cu datorii, sau nemulțumiți, înainte să fie pe deplin pregătit să devină împărat.

Dar așa cum Iosua, Iosif și David au trecut testele pustiu și au ieșit pregătiți pentru Marile lor Viziuni, așa poți și tu.

DARUL TĂU VINE CU UN PREȚ

Motivul și planul lui Dumnezeu în Pustiu este să te pregătească să devii omul care-și poate împlini Viziunea. Dar rezultatul acțiunilor Lui depinde de noi. Răspunsul tău depinde de felul cum răspunzi la două întrebări importante:

1. Cât de mult dorești ca Viziunea ta să devină realitate?
2. Crezi în Cel ce dă Viziuni suficient ca să te încrezi în scopul Lui și să accepți planul Lui de pregătire, chiar dacă nu-l înțelegi sau nu ești de acord cu el?

Biblia numește încercările cu care tu și eu ne confruntăm în Pustiu „încercarea credinței“:

„Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare.

Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, pentru ca să fiți desăvârșiți, întregi, și să nu duceți lipsă de nimic“.

(Iacov 1:2-4)

Cum poți „să privești ca o mare bucurie“ când în orice direcție te-ai uita nu vezi decât Pustiu? Bineînțeles că experiențele Pustiului nu aduc bucurie. Ele sunt dureroase.

Deci cum poate bucuria să trăiască în pustiu? Numai dacă înțelegem că motivul pentru care privim ca o mare bucurie nu se datorează experienței, ci *rezultatului* experienței. Uită-te din nou la această frază: „ca să fiți desăvârșiți, întregi, și să nu duceți lipsă de nimic“.

Vezi tu, Pustiul te maturizează – dacă-l lași! În definitiv, tot ce-ți lipsește acum pentru împlinirea viitoare a Viziunii tale îți este oferit în Pustiu. Promisiunea lui Dumnezeu este că nu vei duce lipsă de nimic când vei ieși pe partea cealaltă. Când

„lipsa“ ta s-a terminat, și Pustiul s-a terminat! Acesta este angajamentul lui Dumnezeu față de tine și viitorul tău.

Și *acesta este* un angajament care poate aduce multă bucurie, indiferent de împrejurări.

Nu este surprinzător că locul cel mai probabil în care vom experimenta testarea este exact locul în care ne luptăm cel mai mult să ne încredem în Dumnezeu. Gândește-te la locurile în care Omul Obișnuit a fost provocat să se încreadă. Îmi va da Cel ce dă Viziuni cele necesare? Mă va călăuzi? Va fi El prezent? Își va ține El promisiunile? Este planul Lui cel mai bun, sau există unul mai bun?

Acestea sunt domenii universale de luptă și de creștere pentru Vizionarii care încearcă să ducă la îndeplinire Mari Viziuni.

De aceea, trebuie să iei o hotărâre. Vrei să-I permiți lui Dumnezeu să-Și facă lucrarea – atât timp cât dorește El, în felul în care dorește El, să te schimbe atât de profund cât dorește El – ca să te pregătească pentru Marea ta Viziune?

Este un angajament uriaș, dar Viziunea ta merită. Și hotărârea ta va deschide ușa bucuriei în mijlocul oricăror împrejurări.

Deci refuză să accepți minciuna că Pustiul tău este prea greu. *Nu* este prea greu. *Nu* durează prea mult. Testările tale în pustiu sunt cel mai bun răspuns la una din cele mai profunde dorințe și rugăciuni ale tale: „Te rog fă-mă așa cum trebuie să fiu ca să împlinesc Viziunea pe care m-ai creat s-o împlinesc!“

STÂND DE VORBĂ CU INSTRUCTORUL DE VIZIUNI

Cea mai frecventă întrebare legată de Pustiu care mi se pune este: „Ce anume trebuie să fac dacă sunt în Pustiu?“ Iată câteva sugestii:

- 1.** *Identifică* dacă ești într-adevăr în Pustiu. Nu toate încercările sunt Pustiuri. Întreabă-te dacă urmărești deja o Viziune sau o extindere a ei. Experiența universală a Pustiului se manifestă prin întârzieri, pierderi, incapacitate de a progresa, și a fi împins dincolo de limitele tale.
- 2.** *Pune deoparte* principalele domenii în care încrederea ta în Dumnezeu are nevoie de creștere. Pentru ce anume din Viziunea ta te îndoiești de Dumnezeu în momentul acesta? Întreabă-i pe cei din jurul tău ce cred ei că încearcă Dumnezeu să te învețe. (Apoi rămâi la lucrul acela – deseori prietenii tăi văd aceasta înaintea ta!) Încearcă să fii de aceeași părere cu Dumnezeu asupra problemei și găsește modalități de a accepta o schimbare sănătoasă.
- 3.** *Instalează-ți* câteva plase de siguranță sub tine, care să te încurajeze și să te protejeze când vei simți că vrei să abandonezi chemarea Celui ce dă Viziuni pentru viața ta. Prietenii m-au ajutat în timpul a două experiențe de Pustiu lungi și dificile – una în anii douăzeci ai mei și alta în anii patruzeci ai mei. În ambele cazuri vroiam cu disperare să fug înapoi în Țara de baștină, și în ambele cazuri sfatul lor și dragostea lor necondiționată m-au ajutat să rămân ferm și să rămân pe calea spre desăvârșire, în loc să dezertez.
- 4.** *Petrece mai mult timp* cu Cel ce dă Viziuni. Dedică mai mult timp decât de obicei citirii și studierii Bibliei. Concentrează-te asupra cărților Exod, Iosua și asupra Psalmilor. Vei fi uimit de câte ori vei găsi răspunsul la ceea

ce cauți. Amintește-ți să-I ceri lui Dumnezeu înțelepciunea pe care a promis că o va da tuturor aceluia care o cer cu credință. Roagă-te pentru lucrurile concrete care te supără cel mai mult. Și ține un jurnal spiritual. Eu am umplut multe Jurnale ale Viziunii în timpul perioadelor de Pustiu din viața mea. Ca mulți alții, găsesc că fac foarte bine când pot să lucrez prin întrebările, emoțiile și analizele mele interioare pe hârtie împreună cu Cel ce dă Viziuni.

- 5.** *Fă să pătrundă* adânc în inima ta angajamentul că nu te vei întoarce, oricât de lung sau de greu sau de dureros ar fi drumul prin pustiu. Ține-te strâns de acest adevăr cheie: „Și cel neprihănit va trăi prin credință: dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el“ (Evrei 10:38). Nu te întoarce în deșert!

VIZIONARUL PLIN DE CREDINȚĂ

Dacă am sta de vorbă chiar acum, față către față, mi-aș putea da seama, doar privind în ochii tăi, dacă ești sau nu într-un Pustiu. Aș recunoaște semnele unui suflet aflat sub stres, urmele de durere și dezamăgire. Dar aș putea de asemenea să văd dincolo de împrejurările tale un Vizionar care devine mai puternic și mai plin de credință.

Eu am petrecut mai multe perioade în Pustiu. De ce? A fost cel mai bun lucru pentru mine din partea Celui ce dă Viziuni – asta-i tot ce știu sigur. Totuși, am impresia că o parte din timpul acela l-am petrecut acolo la cererea mea.

Bineînțeles că nu l-am cerut *în mod concret* lui Dumnezeu mai multe întârzieri, frustrări și lupte. Ceea ce l-am rugat, totuși, a fost să extindă teritoriul slujirii mele pentru El. Mai multă slujire înseamnă o Viziune mai mare. Și o Viziune mai mare necesită un Vizionar mai bine pregătit.

Mai multă pregătire.

Mai multă suferință.

Mai multă credință.

O convingere mai stabilă că nici o împrejurare, dificultate sau tulburare nu poate schimba adevărul Viziunii mele – sau valoarea încrederii mele în Cel ce dă Viziuni.

Nu dorești și tu să fii un Vizionar plin de credință care este pregătit pentru tot ce are Dumnezeu pentru tine și pentru viața ta? Te invit ca împreună cu mine să-I dai voie să realizeze acea transformare în felul în care consideră El că este cel mai bine.

Apoi întoarce-ți inima înapoi spre Viziunea ta, încrezător că niciodată nu vei mai avea nevoie să-ți irosești călătoriile în Pustiu.

O INVITAȚIE SURPRINZĂTOARE

*Mergând prin pădure, se simțea amuțit și mic și înghițit de Măreție.
Apoi a început să urce. A urcat tot mai sus, urmând cursul de apă,
până când, deodată, a ajuns pe un platou plin de o lumină strălucitoare.
Inima îi spunea că acesta era Sanctuarul și că era în prezența Celui
ce dă Viziuni.*

Mi-aduc aminte că odată am pășit dintr-o casă foarte bine încălzită, plină de lume și gălăgie într-o seară în Munții Stâncoși. Ușa s-a închis în spatele meu. *Clic.*

Dintr-odată, tumultul vocilor a încetat. Toate grijile mele cu privire la oameni și probleme au dispărut. Aerul răcoros al nopții mi-a atins ușor pielea. Am făcut poate cinci pași pe iarba proaspăt cosită ... și am privit în sus.

O!

Stele, stele și iar stele străluceau pe cerul ca de cerneală al nopții. Cele mai adânci adâncimi ale eternității parcă se deschideau deasupra mea și în jurul meu – tăcute, imense, așteptând.

Stăteam acolo cuprins de uimire.

Ți-amintești să fi avut vreodată un moment ca acesta? Sentimentul este universal. Te trezești deodată într-o dimensiune mai adâncă. Te simți, ca și Omul Obișnuit, „amuțit și mic și înghițit de Măreție“.

Despre aceasta vorbește acest capitol. Undeva în călătoria ta, ți se poate întâmpla și ție – dacă alegi aceasta. Dumnezeu te va aștepta cu invitația de a sta în prezența Lui, de a veni mai aproape, de a vedea mai departe. Eu numesc această experiență Sanctuar.

În discuția noastră vom folosi cuvinte moderate. Cuvinte ca *invitație, relație și predare*. Dar nu te înșela. Subiectul nostru este Măreția – un Dumnezeu Măreț care lucrează în tine ca să te crească pe tine și Viziunea ta, ca să faci Lucruri Mari pentru El.

Sanctuarul este plin de surprize. De exemplu, Dumnezeu îți va oferi daruri inestimabile pe care niciodată nu te-ai gândit să I le ceri. Și El va cere un dar inestimabil de la tine.

Ești tu gata pentru minunea aceasta?

LA APE LINIȘTITE

Cei mai mulți Vizionari, când ies din Pustiu, se simt epuizați spiritual și emoțional. Relația noastră cu Dumnezeu a fost testată și, în multe cazuri, deteriorată de neîncredere. Deseori suntem într-o stare mai rea decât ne dăm seama.

Ceea ce duhurile noastre au nevoie cu disperare este timp pentru mângâiere, restabilire și transformare.

Mă întreb dacă David tocmai ieșise din anii lui de refugiat în deșert când a scris bine-cunoscutul lui psalm:

„Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic.

El mă paște în pășuni verzi
și mă duce la ape de odihnă;
îmi înviorează sufletul“.

(Psalmul 23:1-3)

Sunt șanse ca tu să fi avut deja o experiență de Sanctuar de un fel sau altul în viața ta spirituală. Poate s-a întâmplat la o reculegere, sau în timp ce stăteai pe o stâncă privind peste ocean, îngenuncheat în lacrimi în fața unei biserici, sau adâncit într-un moment personal de liniște.

Spre deosebire de stadiile precedente ale călătoriei tale, Sanctuarul este o oază, nu un obstacol. Este o pauză în care ești invitat să te întâlnești cu Dumnezeu ca să fii înnoit și să iei decizii care vor afecta în mod radical restul călătoriei tale.

Înainte ca Israel să fie gata să invadeze Canaanul, și ei au avut nevoie de Sanctuar.

RETRAGEREA SPIRITUALĂ A UNEI NAȚIUNI

Trecuseră patruzeci de ani de când Israel a părăsit Egiptul. Acum s-au adunat lângă Râul Iordan, nerăbdători să cucerească țara unde curge lapte și miere.

Dar mai întâi Moise a chemat poporul la o reculegere spirituală. El a repetat cele Zece Porunci și legământul lor cu Dumnezeu. Și i-a condus la pocăință și reangajare. Ascultă apelul lui emoționant:

„Ți-am pus înainte viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca să trăiești, tu și sămânța ta, iubind pe Domnul Dumnezeul tău, ascultând de glasul Lui și lipindu-te de El: căci de aceasta atârână viața ta și lungimea zilelor tale, și numai așa vei putea locui în țara pe care a jurat Domnul că o va da părinților tăi“.

(Deuteronom 30:19-20)

Vezi tu, lunga lor călătorie i-a adus pe copiii lui Israel la un loc de decizie. O alegere. Vor alege ei să-L iubească pe Dumnezeu și să-I dea Lui cel dintâi loc în inimile lor – sau nu? Această alegere este esența fiecăreia din cele trei întâlniri care îl așteaptă pe un Vizionar în Sanctuar.

Aceste întâlniri nu au aceeași durată în timp și au loc într-o anumită ordine. Și fiecare întâlnire este necesară pentru evenimentul care urmează și care îți va schimba viața.

Cu toate acestea fiecare din ele este doar o invitație. Aceasta înseamnă că este opțională. Poți să spui da și să mergi mai departe. Sau poți să spui nu și să faci un ocol.

Dar ceea ce spui și faci aici va determina viitorul Viziunii tale.

TREI INVITAȚII

În parabolă, Omul Obișnuit s-a trezit lângă un pârâu și a auzit o invitație din partea Celui ce dă Viziuni care-l chema să vină la Sanctuarul Său. Așa că Omul Obișnuit a urmat cursul de apă până a ajuns într-o pădure. Pe un platou plin de lumină el a găsit un lac cu ape liniștite și a simțit acolo prezența Celui ce dă Viziuni.

Când intri în Sanctuar, prima chemare pe care o vei auzi te va invita să lași în urmă murdăria și durerea Pustiului.

„*Vino la apă*“.

Dumnezeu te va ruga să vii în prezența Lui pentru odihnă și restabilire – fizică, emoțională și spirituală. Apa este un simbol universal al înviorării și al vieții noi. Dumnezeu dorește să te restabilească, pe dinăuntru și pe din afară. Și după Pustiul, *vei avea nevoie* de asta! „Când Omul Obișnuit a ieșit din lac, ultimele urme ale Pustiului fuseseră spălate“.

Sanctuarul este un timp special în viața ta. Și el te va schimba. Dar uneori nu dăm atenție invitației lui Dumnezeu de a ne odihni – și El trebuie să ne-o impună. Mi-aduc aminte de un timp când boala m-a forțat să încetinesc și am primit restabilirea de care aveam disperată nevoie.

Apa restabilirii te pregătește pentru ceea ce urmează.

Dumnezeu te va invita atunci la o relație mai strânsă cu El.

„*Vino în lumină*“.

Dar dacă ești ca mulți alții, poți să rezisti invitației de a veni în lumină, chiar dacă ai dori mult s-o accepți. În timpul unei experiențe recente de Sanctuar, m-am simțit mult mai atras de dragostea lui Dumnezeu decât înainte – dar și mai expus. Greșelile și păcatele mele nu fuseseră niciodată atât de evidente și de urâte.

Te rog, nu întoarce spatele invitației Lui! Biblia spune: „Dumnezeu este lumină și în El nu este întuneric“ (1 Ioan 1:5). Lasă lumina lui Dumnezeu să pătrundă în acele zone întunecoase ale vieții tale. Este o experiență minunată și umilitoare. Cere și acceptă dragostea, iertarea și vindecarea Lui.

Numai după curățire este posibilă adevărata comuniune. Dar lucrul acesta este adevărat în orice relație. După ce am tratat și am rezolvat greșelile trecute, prietenia poate atinge noi dimensiuni.

Când relația ta cu Dumnezeu se adâncește, ajungând la o încredere autentică în caracterul Său, atunci vei fi gata pentru ultima invitație.

„*Vino mai sus*“.

Acum Dumnezeu îți va cere să te consacri Lui – și să-I dai Viziunea ta.

Când a auzit Omul Obișnuit cererea Celui ce dă Viziuni, a fost șocat. Să-I dea înapoi Viziunea lui acum, după toate greutățile pe care le-a îndurat în călătoria sa? Acum, când în sfârșit putea să vadă Marea lui Viziune strălucind minunat la orizont? În toată călătoria lui din Țara de baștină, Omul Obișnuit nu ținuse niciodată atât de mult la Viziunea lui cum ținea în momentul acela. Și acum Cel ce dă Viziuni vroia ca el s-o lase.

Ce moment în călătoria unui Vizionar! Ce cere Dumnezeu pare *imposibil*. Dacă ai ajuns deja în locul acesta în călătoria ta, știi că nu exagerez.

IDENTIFICAREA ADEVĂRATULUI PROPRIETAR

Nu voi uita niciodată o noapte când eram în Des Moines, Iowa, și Dumnezeu mi-a făcut o cerere aproape la fel de imposibilă. Darlene Marie și cu mine Îl rugasem pe Dumnezeu să ne arate ce urma pentru noi. În noaptea aceea tocmai mă rugam: „Doamne, am ajuns până aici. Ce urmează?“

„Dă-Mi copiii tăi“, a fost răspunsul Său.

La început, am fost prea șocat ca să răspund. Apoi am spus nu, și am fost aruncat în ore pline de tulburare.

M-am luptat cu Dumnezeu până la 3 a.m., când în sfârșit am fost stare să-i predau deplin pe copiii mei preaiubiți și pe soția mea în grija lui Dumnezeu. A fost o predare dureroasă – dar pe deplin eliberatoare. Din ziua aceea, familia mea nu mai este a mea,

ci a lui Dumnezeu. Ei sunt pur și simplu un dar pe care El mi l-a dat, ca să-i iubesc și să am grijă de ei.

Dacă ești părinte, vei înțelege mai bine lupta mea intensă din noaptea aceea. Lucrurile pe care le iubim cel mai mult, le ținem cel mai aproape de noi, nu-i așa?

Într-o altă experiență de felul acesta, Dumnezeu Și-a pus degetul direct pe Marea mea Viziune. Ani de zile m-am luptat să-I dau înapoi lui Dumnezeu ceea ce înțelesesem că este lucrarea vieții mele – misiunea înfloritoare „Walk Thru the Bible“. Apoi a venit ziua când am fost absolut sigur că El îmi cerea să implementez o politică financiară care ar fi pus capăt misiunii.

Privind înapoi acum, înțeleg că țineam mult mai mult la darul Viziunii mele decât la Cel care mi-o dăduse.

Am ezitat. Am întrebat. Am raționat. M-am rugat și iar m-am rugat. Până la urmă a venit momentul când am predat Viziunea numită „Walk Thru the Bible“ pe altar. Am luat hotărârea care știam că este dreaptă, am informat echipa noastră și m-am dus acasă, fiind sigur că în curând misiunea își va închide porțile.

Când am ajuns acasă, i-am spus lui Darlene Marie că tot ce pot să spun este că acest capitol din viața noastră s-a încheiat. Fiind forțat să aleg între Dumnezeu și Marea mea Viziune, Îl alesesem pe Dumnezeu.

Dar „Walk Thru the Bible“ nu s-a închis. În schimb, Dumnezeu a deschis multe uși noi și oportunități uimitoare.

EL ÎȚI DĂ CEVA MAI BUN

Gândindu-te la Sanctuar, ai putea spune că el descrie locul în care te găsești acum? Dacă zici da, te afli în fața uneia dintre cele trei invitații specifice:

1. *Voi permite dragostei lui Dumnezeu să aducă odihnă și restabilire trupului, minții și sufletului meu?*
2. *Voi permite luminii lui Dumnezeu să strălucească în inima mea, și apoi să merg înaintea de la curățire în comuniune?*
3. *Îi voi da Marea mea Viziune înapoi Celui ce dă Viziuni, rupând orice legătură cu ea?*

Fiecare din aceste invitații este bogată în posibilități și promisiuni. Dar a treia invitație – să-I dăm lui Dumnezeu Viziunea noastră – este cel mai greu de acceptat.

Predarea nu este un eveniment care are loc o singură dată. În experiența mea, am predat și alte Viziuni, mai mici, în timpul vieții. Aici aș putea include posesiuni, năzuințe, o carieră, un hobby, un standard de viață, sau o loialitate personală – orice poate interveni între Viziunea noastră și împlinirea ei.

Dar va veni momentul când Dumnezeu îți va cere să-I dai însăși Viziunea. Deseori, El îți va cere să faci un pas foarte palpabil care să pecetluiască hotărârea ta. Acesta ar putea fi să vinzi sau să sacrifici ceva, să semnezi un contract, să te muți, sau chiar să-ți dai demisia.

Bineînțeles că *nu ești obligat* să-ți dai Viziunea înapoi. Adu-ți aminte că orice alegere din Sanctuar este o invitație. Și adevărul este că marea majoritate a Vizionarilor aleg să-și păstreze Viziunile. Dar ia aminte la ce este în joc.

Dacă nu-ți predai Viziunea, o vei plasa pe lista ta de priorități mai presus de Dumnezeu. Din momentul acesta vei merge înaintea cu o ruptură în relația ta cu Cel ce dă Viziuni. Viziunea ta va deveni idolul tău.

Dar Viziunea ta – oricât ar fi de mare – va crea un dumnezeu mic. Viziunea ta este menită să devină mai mult decât este ea în sine și tu. O Viziune dată de

Dumnezeu te pune în legătură cu ceea ce Dumnezeu vrea să facă în lumea Lui *printrine*. Tu ești rânduit să fii un izvor de binecuvântare, nu o baltă care se usucă la soare.

Probabil că recunoști un Vizionar stăpânit de Viziunea lui atunci când îl vezi. Sunt peste tot. Sunt întotdeauna mai mici și mai egoiști decât a vrut Cel ce dă Viziuni. Ei ajung să fie corupți. Ei fac oameni „de succes“, dar nu împliniți. Își construiesc o reputație personală, dar deseori Îl dezonorează pe Cel ce dă Viziuni. Fac tot atâta rău cât bine – și uneori mult mai mult.

Lasă-mă să te întreb ceva. Ai ajuns până aici, și ai învățat atât de multe despre caracterul Celui ce dă Viziuni și despre dorințele Lui pentru tine, doar ca să rămâi la *asta*?

George Mueller, care era „tatăl“ a multe mii de orfani în secolul al nouăsprezecelea în Anglia, a spus: „Tatăl nostru creștin niciodată nu ia ceva de la copiii Lui, dacă nu are de gând să le dea ceva mai bun în schimb“. Sunt de acord cu el!

De aceea, Vizionarule, te provoc să-I dai în mod necondiționat lui Dumnezeu Marea ta Viziune. Pune-o în mâinile Lui și pleacă. Nu vorbesc de o predare simbolică, ci de una reală. Cu cât vei lupta mai mult pentru Viziunea ta, cu atât alegerea ta va fi mai grea. Dar Dumnezeu înțelege exact prin ce ai trecut și ce simți.

Adu-ți aminte cine este El și ce a dovedit ca fiind adevărat despre El Însuși în viața ta. Apoi supune-te. Alege ca în viața ta să-L pui pe Cel ce dă mai presus de darul Său.

S-ar putea ca lucrul acesta să fie ca cel mai mare pas al credinței pe care l-ai făcut până acum. Dar în viitor el va deschide ușa spre o Mare Viziune dimensionată de Dumnezeu.

STÂND DE VORBĂ CU INSTRUCTORUL DE VIZIUNI

„Dacă Dumnezeu mă iubește atât de mult, de ce nu ne dă mai multă putere ca să ne împlinim Viziunea, în loc să ne ceară să o dăm înapoi?“

Augusto, Sao Paulo, Brazilia

Este foarte important să știi că Dumnezeu ține la *tine* chiar mai mult decât la Viziunea ta! Și ceea ce dorește cel mai mult este o relație viguroasă cu tine. Așa că te încurajez să primești dragostea Lui cu încredere. Vei vedea, ca mulți alții, că numai în măsura în care petreci mai mult timp în comuniune cu Dumnezeu poți să faci mai mult pentru El.

Dar relația cu Dumnezeu înseamnă mult mai mult decât niște calde sentimente. Înaintea ta este Valea Urișilor, și Dumnezeu te pregătește ca să reușești acolo. Dacă n-ai încredere în El cu Viziunea ta acum, vei cădea probabil în Necredință când vei fi în fața Urișilor tăi.

„Ați spus că alegerile în Sanctuar sunt opționale și că mulți Vizionari nu le fac. Aceasta înseamnă că un Vizionar poate pur și simplu să meargă înainte cu Viziunea lui și să nu-și rezolve niciodată problema păcatelor. Cum ar putea să afecteze această alegere viitorul Viziunii lui?“

Marita, Manhattan, New York

Poți refuza să faci ceva în Sanctuar și totuși să continui să-ți urmezi Viziunea, dar nu vei fi sau nu vei realiza niciodată tot ceea ce Dumnezeu a avut în gând pentru tine. Toți ne ocupăm de problema păcatelor. Dar dacă mergi înainte cu păcate majore, nemărturisite, nu vei ajunge la ceea ce Dumnezeu dorește pentru tine.

Bineînțeles că Dumnezeu nu este șocat când un Vizionar apare în Sanctuar trăgând încă după el o lungă listă de treburi nerezolvate. Adevărul este că atunci când am pornit prima dată spre Viziunea noastră, nu puteam vedea unele zone întunecate din viața noastră care acum sunt atât de evidente. Dar nu merge mai departe făcând compromis după compromis, când poți veni de bunăvoie în lumina Sa. Nu există Viziune cu adevărat de succes fără un Vizionar curățit.

CEI CE SCHIMBĂ LUMEA SUNT PRINTRE NOI

Dacă astăzi ești în Sanctuar, ești într-un loc foarte promițător. Poți să pornești la fel de nerăbdător ca și Omul obișnuit spre ceea ce Dumnezeu are pentru tine. Ce te așteaptă pe tine acolo este o Viziune nouă la fel de mare ca Viziunea lui Dumnezeu pentru lume.

Există ceva de neuitat la un Vizionar care a trecut prin Sanctuar. Toți liderii pe care îi admir cel mai mult au trecut prin Sanctuar de mai multe ori. Ei exercită o influență tăcută și profundă pe care alții nu o au. Cred că aceasta vine din faptul că petrec mult timp în prezența Celui ce dă Viziuni – după ce au plecat de la Viziuni mai mici de pe drumul lor.

Dar Lucrurile Mari nu sunt doar moștenirea Oamenilor Mari neobișnuit de dotați. Lucrurile Mari sunt ceea ce tu vei realiza când Îl vei pune pe Dumnezeu pe primul loc și Îl vei face proprietarul tuturor lucrurilor la care ții cel mai mult.

Măreția este adevăratul tău viitor. Ești gata pentru această minune?

INIMA UNUI RĂZBOINIC

Dimineața, Omul Obișnuit a intrat într-o vale largă care părea să ducă în Țara Promisiunii. Dar curând a ajuns la un indicator care spunea:

*Fii atent, Vizionarule!
Valea Uriășilor*

Omul Obișnuit a privit cu uimire indicatorul. Deci Vizionarii care se întorceau aveau dreptate. Uriășii existau cu adevărat.

Ce să facă? N-avea nici o armă. N-avea nici un plan. Dar Marea lui Viziune era mai mare ca oricând. Și el se încredea în Cel ce dă Viziuni. Așa că s-a hotărât să meargă înainte.

Când ai pornit la început în călătoria ta, Uriășii erau ultimul lucru la care te-ai fi gândit. Știi că ai fost născut pentru o Mare Viziune, nu pentru mari lupte.

Sunt sigur că un tânăr păstor pe nume David nu se gândea că s-a născut ca să doboare un Uriăș. Nici chiar după ce a ucis un leu și un urs. Nici chiar după ce profetul Samuel a venit în casa părinților lui ca să-l ungă pentru Viziunea uluitoare a lui Dumnezeu pentru viața lui David – să crească și să devină împărat (vezi 1 Samuel 16-17).

Dar într-o după-amiază, iată-l stând acolo, un simplu adolescent și totodată singurul om din Israel care nu putea să *nu* ia atitudine împotriva enormului și agresivului Goliat care L-a dezonorat pe Dumnezeu.

În timp ce două armate urmăreau cu uimire, David mergea să-l întâmpine pe Uriășul lui. „Eu vin împotriva ta în Numele Domnului oștirilor!” a strigat el. „Astăzi Domnul te va da în mâinile mele!”

Apoi a pus o piatră mică în praștia lui și *a alergat drept spre Goliat.*

Câteva clipe mai târziu, piatra și-a atins ținta. Uriășul s-a prăbușit.

Acea victorie uimitoare asupra Uriășului a realizat foarte multe. A adus o nouă speranță pentru Viziunea lui Israel de eliberare de sub asuprire. A deschis inimile israeliților pentru un băiat care s-a născut ca să devină împăratul lor. Și a adus multă onoare lui Dumnezeu.

Acest capitol este despre Uriășii și cum poți să-i dobori *pe ai tăi.*

Dacă astăzi te uiți în sus la un Uriăș, vreau să te încurajez. N-ai făcut nici o greșală, nici n-ai greșit drumul. Nu privești înfrângerea în față. În definitiv, ai face o prostie dacă te-ai întoarce!

De ce? Pentru că Uriășul tău este o dovadă evidentă că ești pe cale să împlinești Marea Viziune pe care Dumnezeu a pus-o în inima ta.

MULTELE FEȚE ALE URIAȘILOR

Un Uriăș este un obstacol foarte real și cu totul copleșitor pe care îl întâlnești pe drumul spre Viziunea ta.

Ca să dobori un Uriaș trebuie să folosești tot ce ai învățat până acum în călătoria spre Viziunea ta, inclusiv curajul, înțelepciunea, încrederea, răbdarea și predarea față de Dumnezeu. Vei avea nevoie de puterea lui Dumnezeu ca să dobori un Uriaș și uneori vei avea nevoie de o minune după alta.

Întrucât Viziunea ta este unică, Uriașii pe care îi vei întâlni vor fi unici pentru tine, pentru împrejurările tale și pentru Viziunea ta. Vezi dacă recunoști pe unii din acești Uriași.

O lipsă de resurse. Nu ai puterea, banii, resursele, legăturile, pregătirea sau oportunitățile necesare ca să-ți duci la îndeplinire Viziunea. Dacă acea nevoie critică nu este împlinită, nu poți să avansezi. Și nu vezi nici o soluție vizibilă.

Un sistem imobil. Trebuie să nimerești drumul prin labirintul unui sistem birocratic sau juridic, dar tu nu poți să găsești nici măcar ușa din față.

Un grup sau o persoană care se opune. Oameni care au mijloacele necesare ca să ajute la realizarea Viziunii tale, nu te ajută. Sau lucrează activ împotriva ta. Poate ai de a face cu prejudecăți rasiale sau sociale care par să facă Viziunea ta inaccesibilă.

O împrejurare de natură să intimideze. Aceasta este o situație care nu este sub controlul tău. De exemplu, Viziunea ta este în New Jersey, dar soțul tău este transferat la Tokyo. Sau nu poți să-ți urmezi Viziunea, pentru că trebuie să îngrijești de cineva din familie care este invalid.

O zdrobitoare povară fizică sau spirituală. Oportunitatea ta este limitată de o boală, de o problemă fizică, sau de un viciu. Sau te confrunți cu o problemă spirituală care te împiedică să mergi înainte.

Stai puțin și gândește-te la Uriașii pe care i-ai întâlnit până acum în viața ta. Poți să faci o listă a lor? Cum ai trecut de ei, dacă ai trecut?

Acum lasă-mă să te întreb, când ai întâlnit un Uriaș în trecut, ai crezut că Dumnezeu te va ajuta? Și te-a ajutat?

Aceste întrebări sunt importante. Dacă nu crezi că Dumnezeu va fi prezent, e foarte puțin probabil că vei reuși să învingi (sau măcar să te lupți cu) un Uriaș. De aceea Comandantul i-a spus Omului Obișnuit: „Necredința este mult mai periculoasă pentru Viziunea ta decât orice Uriaș!”

Așa cum a descoperit și Israel, necredința și răzvrătirea pot deraia o Viziune pentru ani de zile.

CEL MAI NEOBIȘNUIT PLAN DE BĂTAIE

Din cei doisprezece spioni aleși și trimiși în Canaan, tu crezi cu adevărat că zece erau lași? Eu nu cred. Eu cred că ei s-au uitat la cetățile cu ziduri, la armata foarte bine instruită și la Uriașii din Țara Promisă și au venit înapoi la Moise cu un raport precis: *Vrăjmașul este foarte puternic. Noi suntem slabi pe lângă ei. De aceea, n-ar trebui să atacăm.*

Dar în timp ce evaluarea lor militară putea fi bine gândită, credința le-a lipsit complet. Iosua și Caleb vroiau să înainteze, dar ceilalți zece spioni se temeau de Uriași mai mult decât se încredeau în Dumnezeu. Argumentele lor au trimis o națiune valvârtej în Necredință, și ei s-au întors în pustiu.

A fost o teribilă înfrângere pentru Viziunea lui Israel, și ei au pierdut următorii patruzeci de ani rătăcind prin pustiu.

Bineînțeles că atunci când Israel s-a întors după patru decenii ca să încerce din nou, aceiași Uriași blocau încă înaintarea lor. Dar de data aceasta Israel a respins teama și a ales să se încreadă în Dumnezeu. Acum ei erau gata să meargă înainte sub

îndrumarea Celui ce dă Viziuni, care a promis: „Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi-l dau. Nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi“ (Iosua 1:3,5).

Dar Dumnezeu îi tratează pe Uriași altfel decât noi și planul Său pentru cucerirea Ierihonului a fost o adevărată surpriză. El i-a spus lui Iosua că poporul avea să atace cetatea plimbându-se pur și simplu în jurul ei. Apoi, la momentul potrivit, aveau să sune din trâmbițe și să strige. Dacă Israel avea să facă exact cum a spus El, zidurile Ierihonului vor cădea.

Poți să-ți imaginezi ce curaj i-a trebuit Generalului Iosua ca să spună armatei sale că el a plănuț să cucerească o cetate plimbându-se în jurul ei și făcând mult zgomot? Iosua risca să fie respins și umilit ca lider, în cazul în care Israel avea să sufere o înfrângere totală.

Ți-a cerut vreodată Dumnezeu să-ți asumi un risc mare, să înfrunți un Uriaș pentru Viziunea ta? Când El îți cere aceasta, înseamnă că este în joc ceva important. Deoarece, așa cum vei vedea, Uriașul tău există în primul rând pentru că Dumnezeu vrea să facă ceva mai mare decât tine, mai mare decât Viziunea ta, mai mare chiar decât o biruință.

Care este acel scop? Dacă Dumnezeu are puterea să despice marea cu un toiag sau să dărâme o cetate cu un strigăt, de ce n-ar folosi toată această putere ca să-i înlătore pe Uriașii noștri odată pentru totdeauna?

DE CE EXISTĂ URIAȘI

Mult timp am căutat un răspuns. Dar de fiecare dată îmi scăpa.

Apoi, într-o zi, am realizat că mă uitasem în sus la Uriași din perspectiva mea – și nu de sus în jos din perspectiva lui Dumnezeu!

Cu ocazia unei conferințe pentru câteva sute de Vizionari din Africa de Sud, eram în mijlocul prezentării, punct cu punct, a unei liste cu ceea ce a spus Dumnezeu despre motivele pentru care uneori El alege să facă minuni pentru a-i învinge pe Uriașii lui Israel.

Deodată, mi-a apărut un șablon al adevărului, un șablon care-mi scăpase cumva până atunci. Privește la mesajul repetat din aceste versete:

„Și veți cunoaște că Eu, Domnul, Dumnezeul vostru, vă izbăvesc“ (Exod 6:7).

„Ca să știi că nimeni nu este ca Mine pe tot pământul“ (Exod 9:14).

„Și Numele Meu să fie vestit în tot pământul“ (Exod 9:16).

„Și ca să istorisești fiului tău și fiului fiului tău cum M-am purtat cu egiptenii și ce semne am făcut în mijlocul lor. Și veți cunoaște că Eu sunt Domnul“ (Exod 10:2).

„Și Faraon și toată oastea lui, carele și călăreții lui, vor face să se arate slava Mea. Și vor ști egiptenii că Eu sunt Domnul“ (Exod 14:17-18).

„Pentru ca toate popoarele pământului să știe că mâna Domnului este puternică“ (Iosua 4:24).

Nici unul din noi, la acea conferință, nu am pierdut acest mesaj. Îl vezi și tu?

Dumnezeu dorește să fie cunoscut și glorificat pentru cine este El. Uriașii sunt principala oportunitate de a face cunoscut puterea și bunătatea Lui unei lumi care se îndoiește. Și când El alege să învingă un Uriaș printr-o minune – adică, un eveniment care nu poate fi explicat în nici un alt fel decât prin „Dumnezeu a făcut aceasta!“ – El primește toată gloria.

Conferința s-a întrerupt. Am pus deoparte caietele noastre de notițe. Simțeam o nevoie imensă de a ne schimba gândirea cu privire la Uriașii noștri. Atunci și acolo am cerut iertare lui Dumnezeu pentru că felul nostru greșit de a gândi ne făcuse să fugim de Uriași în trecut.

Ne-am rugat din toată inima pentru reînnoirea angajamentului nostru:

„Iartă-ne, Dumnezeu nostru, pentru că am fugit de Uriașii care ne stăteau înaintea. Niciodată nu vom mai fugi de Uriașii noștri. Trimite-ne, Te rugăm, pe Uriașul Uriașilor, pentru că noi vrem să-Ți aducem cea mai mare glorie posibilă!“

Acum lasă-mă să te întreb: Trebuie să-ți revizuiiești în mod radical convingerile și atitudinile cu privire la Uriași? Ești gata să-i cauți pe cei mai mari Uriași ai tăi și să vii împotriva lor ca un Războinic pentru gloria lui Dumnezeu? Ești gata să te simți ridicol, să-ți asumi riscuri, să fii mic și slab, pentru ca puterea și bunătatea lui Dumnezeu să se arate clar tuturor?

Dacă până acum te-ai *eschivat de la* ceea ce dorea El pentru tine, în loc să te *îndrepti spre* lucrul acela, spune-I lui Dumnezeu că nu-I vei mai cere să-ți îndepărteze Uriașii. În schimb, vei înainta *spre* fiecare Uriaș care va fi între tine și Viziunea ta.

STÂND DE VORBĂ CU INSTRUCTORUL DE VIZIUNI

„*Vreau să-mi asum un risc al credinței, dar nu știu ce să fac. Ce este de fapt un risc?*“

Celia, Miami, Florida

Îți asumi un risc când este în joc ceva important – și ai putea să pierzi – dar hotărăști să mergi înainte pentru Dumnezeu. David și-a asumat un risc când a ieșit să se bată cu Goliat. Pentru tine, ar putea fi un telefon sau un angajament public.

Un risc al credinței te duce spre Viziunea ta, chiar dacă ți se pare neplăcut. Un risc pe care mi l-am asumat recent este să iau poziție împotriva corupției în națiunile Lumii a Treia. Risc să pierd bunăvoința celor de la putere care profită în mod nepotrivit. Dar sunt hotărât să nu dau înapoi din fața acestui Uriaș lacom.

„*Comitetul nostru mai vârstnic pare orbit de Necredință cu privire la ce am putea face în comunitatea noastră. Cum pot să ajut la concentrarea noastră asupra a ceea ce Dumnezeu dorește să facă, și nu asupra îndoielilor și limitelor noastre?*“

Greg, Los Angeles, California

Necredința te pregătește pentru înfrângere chiar dinainte să pornești. Am experimentat aceasta pe când conduceam un grup care încerca să învingă un Uriaș masiv al unei comunități. Acesta copleșise Viziunea grupului și, de asemenea, Viziunile noastre individuale. Speranța noastră se epuiza cu fiecare minut.

Atunci am sugerat să nu ne mai gândim la Uriaș și să începem să enumerăm cu voce tare minunile Bibliei. După ce am numit douăzeci și cinci, Uriașul nostru se micșorase în mod dramatic, iar credința noastră crescuse foarte mult. Speranța noastră reînnoită în Dumnezeu a schimbat complet mersul întrunirii.

ÎNTINDE MÂNA DUPĂ PIATRA TA

Biblia spune că: „Domnul Își întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijine pe aceia a căror inimă este întregă a Lui“ (2 Cronici 16:9).

Vizionarii pe care îi cunosc și care schimbă lumea știu un secret: Dumnezeu este dornic să Se arate puternic față de Vizionarii care își asumă riscuri ca să facă ceea ce

dorește El. Ești gata să fii martor nemijlocit al acestei puteri care lucrează în lumea ta? Eu cred că da.

Sper că acest capitol te-a încurajat să evaluezi marile oportunități care te așteaptă în Valea Urișilor tăi. Sunt așa de mulți ca Goliat în lumea noastră, și așa de puțini ca David. Tu ești chemat să iei poziție pentru Cel ce dă Viziuni, chiar și singur, dacă este necesar. Dar răsplătirile sunt mari. Așa că nu da înapoi. Tu *ești* un Războinic.

Viziunea ta stă în dreptul unui obstacol copleșitor. Dacă mergi spre el astăzi, Îl vei glorifica pe Dumnezeu. Și vei experimenta o viață marcată de minuni, pe măsură ce Dumnezeu va interveni pentru tine.

Urișul acela care se ridică înaintea ta chiar acum răcnește provocator împotriva umanității, împotriva ta, împotriva Viziunii lui Dumnezeu pentru lumea Lui.

Războinicule, nu este timpul să întinzi mâna după piatra ta?

TRĂIND DIN PLIN MAREA TA VIZIUNE

Într-o zi, Omul Obișnuit a făcut o scurtă plimbare în apropierea porților cetății. În timp ce se plimba, vorbea cu prietenșii copii ai Oamenilor Oarecare care îl urmau.

Apoi L-a auzit pe Cel ce dă Viziuni spunând: Ce vezi?

Omul Obișnuit s-a oprit. S-a uitat în jos la fețele copiilor. „Văd Oameni Oarecare frumoși în mare nevoie“, a spus el.

Da, a spus Cel ce dă Viziuni. Și ce mai vezi?

Atunci Omul Obișnuit s-a uitat în sus. Și nu-și putea crede ochilor.

Gravat pe partea interioară a porții era Numele Viziunii lui!

Marea ta Viziune este aici, a spus Cel ce dă Viziuni.

Am coborât din avion pe cealaltă parte a globului, fericiți că am ajuns în sfârșit în Țara Promisiunii noastre.

Johannesburg este un oraș frumos pe un platou în sudul Africii. Sub străzi se găsesc cele mai bogate zăcăminte de diamante și de aur din lume. Dar deasupra, pe străzi, sunt nevoi mari.

Ne-am suflecat mânecile și am pus umărul la o listă crescândă de slujire și proiecte umanitare în sudul Africii. Am creat posibilități de instruire și conferințe pentru lideri și pastori. Am făcut incursiuni împreună cu liderii și președinții în câteva țări din Africa. Și ne-am asociat cu o mișcare largă de răspuns la AIDS.

Dar nevoia care ne-a furat inima era starea copiilor.

În tot sudul Africii, epidemia de AIDS a lăsat mai mult de treisprezece milioane de copii orfani de tată sau de mamă. În fiecare zi, opt mii de oameni din Africa sub-Sahariană mor de AIDS, în timp ce alți paisprezece mii contractează virusul HIV pentru prima dată.

Ca și Omul Obișnuit, poate ne așteptam ca Viziunea noastră să arate altfel decât acest tablou al morții și al singurătății – altceva decât cea mai mare dintre Marile Nevoi pe care le-am văzut vreodată. Poate ne așteptam să auzim: „Felicitări, Vizionarilor! Ați ajuns!“

Dar ceea ce am auzit în schimb a fost întrebarea blândă a Celui ce dă Viziuni:
Ce vezi?

Și ceea ce vedeam ne zdrobea inima.

Dar eram recunoscători că am întâlnit mai mult decât numai suferință și statistici crude. Am găsit că marile nevoi ale acestui continent se potriveau perfect cu dorințele noastre cele mai profunde de a face ceva deosebit în lumea aceasta. Acum în fiecare zi simțeam o dorință crescândă de a investi pasiunile, competențele și eforturile noastre în această Viziune.

În acest ultim capitol, vreau să împărtășesc unul sau două momente din călătoria mea personală. Consider aceasta ca o scrisoare trimisă acasă de „Omul Obișnuit“ Bruce Wilkinson din Țara Promisiunii.

Sunt povestirile noastre, dar sper să vezi viața ta în fiecare cuvânt. Nu neapărat locul, nici chiar direcția lucrării mele, ci tabloul unei Viziuni împlinite – a ta – care așteaptă să devină realitate.

Dacă îți împlinești Viziunea chiar acum, sper să găsești modalități de a împlini și mai mult pentru Dumnezeu în Țara Promisiunii tale.

Și dacă nu ți-ai realizat încă Viziunea – chiar dacă n-ai părăsit încă Țara de baștină – atunci sper să-ți arăt cât de urgent este pentru tine să ajungi la destinația ta acum și cu toată inima ta.

MICI PICĂTURI DE SPERANȚĂ

Cum începe un om să înțeleagă realitatea a treisprezece milioane de orfani?

Poate cam așa: Pune populațiile orașelor Los Angeles și New York la un loc. Să zicem că aceste metropole unite sunt formate numai din copii săraci. În tot orașul acesta nu există nici o mamă și nici un tată. Să presupunem că există o casă dărăpănată în care un băiat de nouă ani este stăpânul casei. Iar sora lui de șase ani pleacă în fiecare dimineață să caute de mâncare.

Acum să presupunem că acești copii sunt ai tăi.

Când am început să privim într-o primă instanță nevoile orfanilor, Marea noastră Viziune arăta ca un coșmar.

Noapte de noapte ne rugam: „Doamne, arată-ne ce putem face!“ Am început prin a face ce puteam. Am dat bani. Am dat haine. Am vizitat „familii“ de copii care trăiau în cocioabe de tablă.

Dar eforturile noastre erau ca niște picături mici de speranță într-un ocean de suferință.

La cererea președintelui Kenyei, am început să lucrăm la *Bate Toba*, un film important despre criza AIDS din Africa. Filmul urmărește un băiat pe nume Musa, care călătorește din satul lui, în care părinții lui au murit, spre orașul în care speră să găsească o rudă în viață.

Într-o zi urma să filmăm o scenă la un colț de stradă din Johannesburg. Dar când echipa formată din șizeci de persoane a sosit la locul respectiv în acea dimineață, povestea cea adevărată aștepta deja acolo.

Polițiștii stăteau acolo și completeau formulare. În timpul nopții, un băiat de vârsta lui Musa murise pe trotuar, din cauza foamei și a frigului. Nimeni nu știa cum îl cheamă și de unde era.

Echipa a lucrat în lacrimi toată ziua la filmul nostru despre Musa, zdruncinați, dar hotărâți ca orfanul fără nume să nu fi murit degeaba.

În noaptea aceea, la cină cu prietenii, Darlene Marie și cu mine am auzit despre un cuplu care avea o fermă la nord de noi. În fiecare dimineață la răsăritul soarelui, orfanii se adunau la poarta lor ca să ceară de mâncare. Cuplul răspundea cât putea de generos. Ei știau că dacă nu făceau aceasta, unii dintre copiii refuzați vor muri.

Vestea s-a răspândit repede. Numărul copiilor înfometați a crescut la sute în fiecare dimineață. Totuși cuplul de la fermă refuza să-i alunge. În scurt timp, ei au dat toată hrana și produsele lor și au folosit toate economiile lor ca să mai cumpere.

Sacrificiul lor nobil s-a sfârșit în cele din urmă când soția a făcut o cădere nervoasă și cuplul s-a mutat din regiune.

Darlene Marie și cu mine ne-am dus acasă în noaptea aceea foarte triști. Era clar că proporția răspunsului nostru la nevoile orfanilor nu corespundea cu dimensiunea problemei.

NU TE ASCUNDE

Nu mult după aceea, fiul meu, David, mă conducea printr-un oraș sărac în care începuse o acțiune împotriva sărăciei. Am fost izbit de mulțimea copiilor care hoinăreau pe străzi. La mai toate colțurile alții alergau la geamurile noastre, căutând de mâncare.

M-am întors către fiul meu și i-am pus o întrebare care avea să schimbe cursul și dimensiunea Viziunii mele: „Ce vrea Dumnezeu să se facă cu acești orfani?”

Răspunsul lui David a fost intuitiv și aproape instantaneu. „Dumnezeu vrea ca acești orfani să fie iubiți și îngrijiți”, a spus el. „El vrea ca ei să aibă hrană și un cămin”.

Pe când vorbea el, cuvintele pe care le citisem recent în cartea Isaia mi-au sfâșiat inima. Am întins mâna după Biblia mea și am citit cu voce tare:

„Împarte-ți pâinea cu cel flămând și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acoperă-l, și nu întoarce spatele semenului tău” (Isaia 58:7).

Răspunsul era inevitabil. Știam ce vroia Dumnezeu să se facă. Și noi nu puteam – noi nu trebuia – să ne ascundem.

M-am întors la text și am citit în continuare:

„Atunci lumina ta va răsări ca zorile și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înainte și slava Domnului te va însoți. Atunci tu vei chema, și Domnul va răspunde, vei striga, și El va zice: «Iată-Mă!»” (Isaia 58:8-9).

Dumnezeu a promis să ne poarte de grijă, să ne păzească, să ne răspundă și să fie întotdeauna cu noi. Cum am putea atunci să spunem nu la ceea ce vrea El să se facă?

Noi am pus întrebarea „Ce putem face?” Dar aceasta a adus rezultate nepotrivite. Acum am văzut că orice Vizionar este invitat să privească la o Mare Nevoie prin ochii lui Dumnezeu, apoi să întrebe: „Ce vrea Dumnezeu să se facă?”

SCHIMBĂ SITUAȚIA

Am început să schimbăm strategia. Dimensiunea Nevoii va deveni dimensiunea Viziunii noastre.

De aceea, am refuzat să începem cu resursele pe care le aveam la îndemână sau cu ceea ce credeam noi că am putea reuși. În schimb, am început cu ceea ce trebuia făcut – chiar dacă era de natură să intimideze – și am făcut un plan pornind de acolo.

N-a trecut mult și s-a ivit o mare oportunitate. Am sponsorizat o conferință de cinci zile cu titlul *Schimbă Situația*, ca să instruim pastori, lideri și laici. Conferința a fost transmisă prin satelit bisericilor și organizațiilor din tot sudul Africii. Pe parcursul conferinței am împărtășit ce aveam pe inimă cu privire la orfani. Și am prezentat un plan pe care echipa noastră l-a întocmit, numit *Schimbă Situația Copiilor*, ca să lucrăm împreună cu bisericile și grupurile de inițiativă bazate pe credință din toată Africa.

Dar provocarea mea pentru participanții la conferință era concretă. Ceream acestui grup să sponsorizeze o mie de orfani cu aproximativ douăzeci de dolari fiecare pe lună. Cel mai mare număr de orfani sponsorizați mai înainte într-o întrunire a fost trei sute, mi s-a spus, dar aceasta avusese loc în Statele Unite. Aici eram în Africa. Am spus ascultătorilor că dacă am putea găsi sponsori pentru o mie de orfani, am ști cu toții că Dumnezeu era la lucru!

Apoi am mărit miza. „Și mă rog pentru o familie de aici să sponsorizeze încă o mie”.

Ascultătorii au rămas uimiți.

Dar când s-au adunat toate numerele, o mie de orfani au fost sponsorizați. Atunci a venit în față o familie și a spus că de mult timp doreau să facă ceva pentru orfani. Ei ar vrea să sponsorizeze singuri o mie. Aplauzele au izbucnit în toată audiența din Africa.

Noi pusesem la inimă Marea Viziune a lui Dumnezeu pentru orfani. Și El Și-a ținut promisiunea într-un mod uimitor.

Dar ziua nu s-a terminat. După serviciul divin, trei bărbați s-au apropiat. Ei spuneau că Domnul le-a vorbit. Compania pe care o aveau va sponsoriza încă o mie de copii.

Trei mii de sponsorizări într-o singură zi! Era un început emoționant.

Viziunea noastră pentru îngrijirea orfanilor – alături de multe alte misiuni și inițiative umanitare – continuă să crească. Schimbă Situația Copiilor a început să facă planuri pentru o rețea mare pentru organizații aprobate, mișcări bazate pe credință, biserici și orfelinate din toată Africa. Viziunea noastră este că fiecare orfelinat va avea o școală, o fermă de animale pentru nevoile lui, instruire în cunoașterea valorilor biblice, instruire și echipare profesională. Generația următoare de lideri africani se va ridica din aceste milioane de orfani ca Vizionari care vor ucide marii Uriași ai continentului.

Dar timpul zboară. În Botswana, spre nord, la numai trei ore de unde locuim noi, patru din zece adulți mor de AIDS. Bisericele, agențiile și familiile voluntare din regiune nu pot face față acestei nevoi.

Totuși, eu cred că suntem pe cale să vedem una din cele mai mari minuni din istoria modernă. De ce? Privește numai la dimensiunea Uriașilor noștri! Și Războinicii dedicați se ridică și îi atacă.

VREI SĂ FII PUTERNIC?

De ce a murit băiatul acela fără nume pe trotuar? Eu cred că Nevoia lui era Viziunea altcuiva – o Viziune Mare și importantă care n-a fost îmbrățișată și urmată.

E o concluzie sobră, știu.

Totuși, cu siguranță nu poate fi voia lui Dumnezeu ca un copil să moară singur și abandonat. Sunt sigur că Dumnezeu a pus anumite preocupări și competențe într-un om, undeva în această lume, și l-a pus pe omul acela într-un timp și un spațiu în care să poată face Lucruri Mari – și *ar fi trebuit* să facă – pentru băiatul acela.

Vrei să accepți provocarea pe care atât de mulți o evită?

Chiar și după marea lor victorie asupra Ierihonului, i-au trebuit mulți ani lui Israel să cucerească țara Canaanului. Misiunea lor era să cucerească, să împartă și să se așeze în *toată* țara. Dar credința națiunii a slăbit înainte ca Viziunea lor să se împlinească. Multe „buzunare“ ale lui Israel n-au fost cucerite niciodată (vezi Iosua 1; Judecători 1).

Dar doi Războinici, Iosua și Caleb, s-au detașat de ceilalți cu scopul precis de a urmări Marea Viziune a lui Dumnezeu. Ei au inițiat fapte mari ale credinței ca să dobândească mai mult teritoriu pentru El. Eu îi numesc Puternici în Credință.

Să-l luăm, de exemplu, pe Caleb. Cei mai mulți din Israel se stabiliseră deja în Țara de baștină când Caleb s-a hotărât să atace o cetate aflată pe un deal pe care ceilalți o evitaseră. El i-a spus lui Iosua:

„Dă-mi dar muntele acesta despre care a vorbit Domnul pe vremea aceea; căci ai auzit atunci că acolo sunt Anachimi și că sunt cetăți mari și întărite. Domnul va fi, poate, cu mine, și-i voi izgoni“ (Iosua 14:12).

Vezi rezultatul incert pe care Caleb vroia să-l riște, pentru că se încrezuse deplin în cuvântul lui Dumnezeu? Uriașii și cetățile întărite n-au schimbat câtuși de puțin promisiunea lui Dumnezeu.

Un al treilea Războinic îmi vine în minte care a fost Puternic în Credință. Numele lui este Iabeț. În perioada care a urmat după Iosua și Caleb, Iabeț s-a rugat: „Dacă mă vei binecuvânta și-mi vei întinde hotarele“ (1 Cronici 4:10). Și Domnul a răspuns rugăciunii lui.

S-ar putea ca Dumnezeu să fi onorat rugăciunea plină de credință a lui Iabeț pentru că acest om trăia încă misiunea lui Iosua de a cuceri *toată* țara pentru Dumnezeu? Eu cred că da.

Vrei să fii un om puternic în credință?

Întreabă-te: *Cât de mare este tot teritoriul meu? Ce s-ar întâmpla dacă aș face ca dimensiunea teritoriului meu (sau a nevoii) să fie măsura eforturilor mele? Cum ar schimba aceasta felul în care mă apropii de trăirea deplină a Viziunii mele?*

„VINO SĂ-ȚI ARĂT MAI MULT“

Tocmai când Omul Obișnuit începuse să simtă că Viziunea lui era în sfârșit împlinită, Cel ce dă Viziuni a spus: *Vino să-ți arăt mai mult.*

Prietene, mai este atât de mult și pentru tine. Mă întreb cum vei răspunde când glasul acela blând și liniștit va veni și-ți va spune că este timpul să părăsești din nou Țara de baștină.

Sper să întinzi mâna și să apuci noua ta viață cu încredere. Atât de mulți Vizionari nu fac aceasta. Odată ce au împlinit o Viziune, ei se instalează în ea ca să profite de ea și încearcă să devină „stăpânii“ ei. Dar Viziunile nu lucrează în felul acesta. Ele se întorc asupra lor și, în cele din urmă, devin doar un alt mic imperiu al eu-lui.

Dar tu ai fost născut pentru mai mult. Ești chemat să mergi după Viziuni din ce în ce mai mari pentru Dumnezeu. Și El va merge cu tine.

Deci când Îl vei auzi spunând: *Vino mai departe*, ia-ți ranița. Orizontul tău este plin de promisiuni. O altă Mare Viziune te așteaptă acolo, și dacă n-o urmezi, ceva important nu se va întâmpla.

Am scris această carte ca să te ajut în călătoria ta – ca să-ți trimit pana mea. Rugăciunea mea este ca ea să te conducă spre multe minuni pentru gloria Lui.

O INVITAȚIE DE ÎNCHEIERE

Viața nu este făcută ca să fie imposibil de înțeles. Noi ar trebui să fim în stare să recunoaștem amprentele lui Dumnezeu în viața noastră. Depinde deci de noi să hotărâm dacă vom lucra împreună cu El la ceea ce face El, atât în inima noastră cât și în lumea noastră. Dumnezeu ți-a dat o Mare Viziune. Sper că această carte te-a convins să urmărești acea Viziune cu toată ființa ta.

Cum întâlnesc oameni din toată lumea, nimic nu-mi place mai mult decât să aud istorisiri remarcabile și chiar miraculoase de la cei ale căror vieți au fost schimbate prin ceea ce au învățat. Și dacă această carte te-a încurajat să faci următorul pas spre realizarea Viziunii tale, scrie-mi, te rog, și vorbește-mi despre ea. Mi-ar face mare plăcere să aud despre Viziunea ta!

Bineînțeles că trăirea Marii tale Viziuni este mult mai complexă și mai provocatoare decât poate fi descris într-o carte de 160 de pagini. Vizitează-ne la www.TheDreamGiver.com ca să găsești mijloace și resurse de instruire suplimentare, inclusiv un e-mail zilnic de la mine despre urmărirea și trăirea Viziunii tale.

Aștept vești de la tine.

Acum fie ca tu să te dedici Viziunii Lui pentru tine. Și fie ca cerul să te descrie ca unul din acei puțini oameni care trăiesc ca să realizeze Lucruri Mari pentru gloria lui Dumnezeu.

CEL CE DĂ VIZIUNI
RESURSE

www.TheDreamGiver.com

www.brucewilkinson.com

sau telefon fără taxe

1-866-263-7822

pentru următoarele mijloace și alte informații importante:

Daily Dreams (Viziuni zilnice)

Mesaje e-mail zilnice de la autorul cărții Cel ce dă Viziuni

The Dream Assessment (Evaluarea Viziunii)

Descoperă cum afectează personalitatea ta Viziunea ta

The Dream Journal (Jurnalul Viziunii)

Prinde Viziunea ta în timp ce o trăiești

The Dream Motivator (Cel ce Motivează Viziunea)

Citate care te inspiră să ai Viziuni

Music to Dream By

Muzică care inspiră Viziunea și pe Vizionar